Tư Duy Để Thắng

No. 1 Best-seller New Straits Times

Dám thất bại

Dare to fail™

Billi P.S. Lim

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

BILLI LIM

là nhà sáng lập của IHK (Viện Hardknocks - Institute of Hardknocks) và chương trình hội thảo nổi tiếng "Sinh ra để tự do" ("Born to be free") có tầm ảnh hưởng khá lớn ở khu vực châu Á.

Quyển sách và chương trình hội thảo *Dám thất bại* (*Dare to Fail*™) của ông được biết đến rất rộng rãi. Hiện nay *Dám thất bại* đã được dịch ra hơn 10 thứ tiếng và có mặt tại rất nhiều quốc gia. Tham vọng của tác giả là tổ chức dịch cuốn sách ra 22 ngôn ngữ để cả thế giới đều tiếp cận được với nó.

Dám
thất
bại

Món quà đặc biệt

Của: ______________________

Dành tặng: ______________________

Ngày: ______________

BIỂU GHI BIÊN MỤC TRƯỚC XUẤT BẢN ĐƯỢC THỰC HIỆN BỞI THƯ VIỆN KHTH TP HCM

Lim, Billi P. S.

Dám thất bại / Billi P. S. Lim ; Trần Hạo Nhiên d. - Tái bản lần thứ 14. - T.P. Hồ Chí Minh : Trẻ, 2011

204tr. : chân dung, hình ảnh ; 20.5cm

Nguyên bản : Dare to fail

1. Thất bại (Tâm lý học) 2. Thành công. I. Trần Hạo Nhiên d. II. Ts. III. Ts: Dare to fail

650.1 — dc 22
L732

ISBN 978 604 1 01102 1

Dám thất bại

Dare to fail™

Tái bản lần thứ 14

Billi P.S. Lim

Trần Hạo Nhiên *dịch*

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Mọi yêu cầu về hội nghị chuyên đề, xin vui lòng liên lạc:

HARDKNOCKS FACTORY SDN BHD

Email: billi@daretofail.com

Website: www.daretofail.com

Tel: (603) 56380916

Fax: (603) 56313799

Chuơng 1

Thời thơ ấu

Tôi sinh năm 1950 trong một đại gia đình có mười bốn đứa con. Cha tôi bán hàng thịt, còn mẹ tôi là một người nội trợ bình thường. Tôi sinh ra trong tầng lớp thấp kém của xã hội, giữa những người nói năng rất thô lỗ và cộc cằn, nơi mà hàng ngày mọi người cứ luôn miệng chửi thề và nói những từ khó nghe. Trong bối cảnh đó, chúng tôi đã trải qua tuổi thơ khó khăn của mình, không ngày nào về nhà mà cha không chửi rủa, đánh mẹ tôi hay một đứa trong chúng tôi.

Chúng tôi luôn phải ăn những mẩu xương và thịt heo thừa mà cha tôi bán không hết trong ngày. Không biết có phải vì đó là cách buôn bán của ông hay vì chúng tôi chỉ là những kẻ ăn bám mà ông đối xử bất công với chúng tôi, khi ông dành toàn phần thịt ngon nhất cho khách hàng và để cho chúng tôi toàn những mẩu vụn không ai thèm mua.

Cha tôi lớn lên với ý nghĩ rằng cách dạy con tốt nhất trong mọi trường hợp là phải thật "nghiêm khắc" và "cứng rắn". Một lần, ông kể với chúng tôi rằng suốt thời thơ ấu của mình, không ngày nào ông không bị mẹ nuôi cốc vào đầu (cha tôi vốn là con nuôi); vì vậy cho đến tận bây giờ, ông vẫn tin rằng ông khấm khá hơn, thông minh hơn các anh em nuôi và cả các anh chị em ruột của mình là nhờ những cái cốc đầu ấy.

Tôi còn nhớ một lần nọ, cha đánh chị cả tôi mạnh tay đến nỗi chị không thể chịu đựng được nữa nên phải báo cảnh sát. Chắc hẳn các bạn cũng đoán ra được tình huống lúc đó tồi tệ đến mức nào vì chúng tôi sợ cha đến nỗi không dám nói với bất cứ ai về việc cha đánh đập mình, nói gì đến việc báo cảnh sát.

Một lần khác mà tôi còn nhớ là lúc tôi bị đánh và bị đốt áo sơ mi vì không chuẩn bị sẵn sàng đi học khi xe đến đón dù hôm đó xe đến sớm hơn thường lệ.

Ngược lại, mẹ tôi là người phụ nữ dịu dàng và giản dị nhất mà ai cũng phải mơ ước. Dù bị ông bà và cha tôi đánh đập và la mắng, mẹ vẫn cứ nhẫn nhục và phục tùng họ. Lần nọ, mẹ kể với tôi rằng cha tôi chỉ "âu yếm" bà trong ba ngày đầu tiên sau lễ cưới. Tôi không hình dung nổi làm thế nào mười bốn anh em ra đời được!

Còn một việc nữa, đó là trừ nhà ra, nơi duy nhất tôi có thể đến là trường học. Vì thế, tôi luôn mong được đến trường,

Trụ sở đầu tiên của Fortiss ở Batu Pahat, Johore, Malaysia.

tuy nhiên trường cũng là nơi tôi vừa yêu vừa ghét. Đó là vì suốt thời gian học tiểu học, tôi gặp phải một ông thầy thích nhéo hơn là dạy học. Mỗi khi chúng tôi không trả lời được câu hỏi, ông bắt chúng tôi đứng lên ghế, rồi đi tới cạnh bên, thọc tay vào trong quần short của chúng tôi và... nhéo!

Nhà thì giống như ngọn lửa, còn trường học giống "cái chảo nóng". Một thứ nữa cũng là một phần của tuổi thơ chúng tôi, đó là "kết phe". Mỗi ngày sau khi tan học, tôi chẳng còn muốn về nhà, mà lại la cà đó đây với lũ bạn, đùa giỡn và đánh bạc... Thậm chí, chúng tôi thành lập một đội bóng rổ mang tên "FORTISS"; về sau, chúng tôi đã lấy tên này đặt cho công ty của mình. Đó là toàn cảnh những ngày thơ ấu của tôi.

Tôi sinh ra giữa hai thái cực. Phải nói rằng tuổi thơ của tất cả anh chị em tôi đều bị ảnh hưởng và tôi không dám đoan chắc điều này không để lại dấu vết gì trong cuộc đời chúng tôi sau này.

Nhiều người trong chúng ta cũng gặp phải điều tương tự trong cuộc sống. Cuộc sống có thể đã quá tệ bạc với ta. Thậm chí ta có thể nói nó quá bất công và tự hỏi mình tại sao lại thế. Trong cuộc tìm kiếm câu trả lời cho điều này, một số người bị rối loạn về mặt tinh thần và tâm lý, và nhiều người vẫn còn hết sức sợ hãi. Một số khác bị ảnh hưởng nặng nề đến nỗi họ bị "nhấn chìm" và mãi mãi không bao giờ đứng lên được nữa.

Chương 2

Những ngày ở trung học

Trong chương đầu tiên, tôi đã giới thiệu quãng đời lúc anh chị em chúng tôi còn phải dựa dẫm vào cha mẹ và những gì chúng tôi đã trải qua trong thời gian đó.

Vào năm 1967, tôi đang học năm thứ năm ở trường trung học Batu Pahat, Johor, Malaysia; đây là năm mà tôi cho là "trọng đại" vì năm đó, tôi là nam sinh lớp 5 đầu tiên bị thầy giáo tát trước mặt cả lớp! Khi ấy tôi mười bảy tuổi. Suốt quãng đời còn lại, tôi sẽ không bao giờ quên việc này. Có lẽ bạn không tin, nhưng cái tát ấy là bài học lớn nhất trong thời thanh niên của tôi và hóa ra lại là phúc lành cho tôi. Chính nó buộc tôi phải học cách nói chuyện trước công chúng, chuyện này rất dài nên tôi xin phép không kể ra đây.

Cuối năm đó, tôi trải qua kỳ thi ở lớp 5. Một lần nữa, tôi học một bài học cuộc đời khác. Chúng tôi chờ cho đến phút cuối để xem liệu đề thi có bị lộ hay không và tôi đã học bài suốt đêm mà không hề chợp mắt. Ngày hôm sau, khi vào phòng thi, đầu óc tôi trống rỗng! Tôi làm bài thi rất tệ và kết quả là tôi bị điểm 2. Tôi luôn tự hỏi tại sao những người khác có thể làm bài thi hay đến thế. Vài năm sau đó, tôi đã tìm ra "kỹ thuật giải đề thi"! Suốt thời gian đó, tôi quan niệm rằng đến trường là để tích lũy kiến thức chứ không phải để học cách trả lời câu hỏi cho đúng.

Kết quả của tôi kém nên tôi không đủ điều kiện lên lớp 6 (tương đương với chương trình dự bị đại học hay chứng chỉ A). Lúc đó người ta rất hạn chế số học sinh lớp 6 và tôi ở trong diện bị giới hạn. Tôi không biết gì về cái gọi là hướng nghiệp. Cha mẹ tôi cũng không biết nốt. Tôi bị bỏ mặc mà không biết phải làm gì. Khi thấy một số bạn cùng "phe" sang tỉnh khác học lớp bổ túc văn hóa, tôi cũng bắt chước đi theo. Đây là những lớp học tổ chức vào buổi tối, phòng học là những ngôi nhà mượn được và học cụ thì nghèo nàn. Chúng tôi bị xem là những học sinh lớp 6 "hạ đẳng". Sau một năm, tôi vẫn còn cảm giác hụt hẫng, không biết sẽ làm gì với tương lai của mình. Sau đó, tôi nghe tin có một trường trung học mới được thành lập ở Kuala Lumpur tên là Trường trung học Tunku Abdul Rahman, được đặt tên theo vị thủ tướng đầu tiên của Malaysia. Tôi xin vào học và đã được chấp thuận! Nhưng tôi phải bắt đầu học lại tất cả từ năm đầu. Chán thật! Mất một năm làm kẻ "hạ đẳng" đã quá đủ. Bây giờ đã đến lúc vào học ở một ngôi trường thích hợp rồi đây. Nhưng ngạc nhiên thay, sự thật không phải vậy, chúng tôi là những học sinh tiên phong hay nói khác hơn là vật thí nghiệm trong một ngôi trường không có nổi phòng học. Chúng tôi lại phải mượn nhà của dân để học. Lần này thì tôi không thể thoát nữa rồi. Cha tôi sẽ giết tôi mất! Tuy nhiên, cũng còn một điều an ủi là lớp học được bố trí ban ngày.

Vì nói quá nhiều trong lớp, lần nọ, tôi được chọn làm người tham gia một buổi tranh luận của trường. Đối thủ của tôi là một nữ sinh. Lúc đến lượt tôi nói, đầu tôi tự dưng TRỐNG RỖNG! Và đúng là tôi đã cảm thấy hai đầu gối mình run lên! Tôi không thể nhớ nổi hôm đó tôi đã lẩm bẩm những gì. Tất cả những gì tôi biết là tôi đã bị một đứa con gái đánh bại một cách thảm hại trước toàn trường! Sự thất bại nhục nhã này đã làm tôi choáng váng. Tôi trở nên ít nói hơn trong lớp.

Năm 1969, tôi lại trải qua một kinh nghiệm nhớ đời khác. Học xong, tôi đi về nhà bằng xe buýt; xuống xe, tôi đi về nơi ở trọ. Không khí xung quanh hơi căng thẳng. Tôi thấy một vài người chạy lung tung nhưng không biết cái gì đang xảy ra. Về nhà, tắm rửa, ăn cơm xong, tôi ra bao lơn ngồi nghe chương trình phát thanh mình ưa thích. Đang phát nửa chừng, chương trình đột ngột bị một thông báo quan trọng cắt ngang. Đó là tiếng Thủ tướng, ông đã khóc khi tuyên bố lệnh giới nghiêm của chính phủ. Chúng tôi sẽ phải trải qua một cuộc xung đột chủng tộc lớn nhất trong lịch sử của đất nước mình - hôm đó là ngày 13 tháng 5 năm 1969!

Thoạt đầu tôi nghĩ đó là một trò đùa! Chà! Vậy là không có trường học nữa. Thật ra, lúc đó tôi không biết lệnh giới nghiêm là gì. Dần dà ý nghĩa của nó mới sáng lên trong đầu tôi. Hàng ngày tôi thấy khói đen bốc lên từ nhiều nơi khác nhau ở Kuala Lumpur - đó là khói từ những căn nhà đang bốc cháy. Nhiều tin đồn đến tai tôi rằng nhiều người bị giết, có cả phụ nữ, trẻ em vô tội... Cao trào của việc này xảy ra vào ngày tôi đang ngồi trên bao lơn và nghe một tiếng thét đằng sau... tôi quay lại và chỉ cách đó 4,5m, một khẩu M16 đang chĩa vào tôi! (May là lúc đó người lính ấy đã không nổ súng, chứ nếu không bây giờ tôi đâu thể ngồi đây viết quyển sách này). Các vụ xô xát và giết chóc cách đó không lâu ở Đông Timor đã gợi lại tất cả các hồi ức này trong tôi lúc tôi đang hiệu đính quyển sách cho lần xuất bản này. Tại sao sau ba mươi năm (từ 1969 đến 1999) những sự việc như vậy vẫn còn xảy ra? Chừng nào con người mới hiểu ra? Khúc dạo đầu cho thiên niên kỷ mới là thế sao?

Năm 1970, tôi hai mươi tuổi. Trong khi chờ kết quả thi lớp 6, tôi phụ trông cửa hàng tạp hóa của cha tôi. Nhiều năm trước, ông đã đổi nghề. Vì dính líu vào hoạt động chính trị trong vùng, ông bị trục xuất sang một tỉnh khác và trở thành

công dân bị quản thúc. Ông buộc phải phó mặc cửa hàng cho mẹ tôi trông coi. Vào một ngày định mệnh, một quyển sách đặc biệt nằm trên bàn, ngay trước mặt tôi. Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn không biết làm thế nào hay tại sao nó nằm đó, ai đã để nó ở đó. Nhưng rõ ràng nó đã ở đó. Quyển sách có một cái tựa rất nổi bật - *Think & Grow Rich* (*Cách nghĩ để thành công* – NXB Trẻ) của tác giả Napoleon Hill. Thường ngày tôi không thích đọc sách nhưng tựa đề sách trông rất bắt mắt. Tôi không thể cưỡng lại nổi sự cám dỗ của nó. Vả lại, đọc quyển sách, tôi có mất mát gì đâu. Khi đọc quyển sách, tôi đã thật sự bị cuốn hút đến nỗi tôi ngồi như phỗng cho đến khi đọc một mạch hết cả quyển. Lần đầu tiên trong đời, tôi bị thu hút bởi một quyển sách nói về cách làm thế nào để thành công, làm thế nào để đạt được điều mình mong muốn trong cuộc sống. Thật ra, vào thời điểm đó, tôi đã không biết rằng cuốn sách này cũng đã ảnh hưởng đến cuộc đời của nhiều người khác trên thế giới. Tất cả những gì tôi biết là quyển sách đã khơi dậy cảm xúc trong tôi và tôi bắt đầu thực hiện những điều sách chỉ bảo - tôi sẽ làm bất cứ điều gì tôi muốn, bất chấp kết quả ra sao. Tôi sẽ dồn hết tâm trí để đạt được điều mình mong muốn.

Điều trùng hợp là tôi có thể áp dụng tất cả điều này vào thực tế trong giai đoạn thứ hai của đời mình. Giai đoạn này bắt đầu khi tôi học ở trường đại học trong vùng (Đại học Malaya).

Tôi muốn học y khoa (lúc đó, hầu hết mọi người đều kính trọng các bác sĩ) nhưng với kết quả C, E, E, và O, tôi được một chỗ ở phân khoa tự nhiên là may rồi, chung quy chỉ vì tôi được nhà nước cấp học bổng. Khi đó, chủ trương của trường là ai được cấp học bổng của chính phủ thì sẽ được một chỗ - thật may cho tôi!

Ở trường, tôi muốn được nổi tiếng. Với những điều học được từ quyển *Cách nghĩ để thành công*, tôi ra ứng cử trong

cuộc bầu cử hội sinh viên. Người ta bảo tôi nên ứng cử vào các chức vụ của khoa nhưng không đời nào, tôi phải có chân trong Đoàn chủ tịch - chức vụ cao nhất. Hội sinh viên Đại học Malaya mới là chỗ xứng với tôi. Được sự giúp đỡ của hai người bạn, tôi đã đi dán các áp phích cổ động, v.v. Tôi tiến hành một chiến dịch tranh cử thật hăng hái và sáng tạo nhằm giành được một chỗ trong cuộc bầu cử. Tôi đi vận động hết khoa này đến khoa khác và tôi vẫn còn nhớ lúc đó tôi đã phát tờ bướm ghi lại khẩu hiệu vận động như thế này:

"Có 3 từ mà tôi
muốn nói với các bạn:
HÃY BẦU TÔI"

Có thể nói, vì chỉ là một ứng cử viên lép vế, không ai biết đến, chiến dịch của tôi đã đạt được một thành công đáng chú ý. Tôi là một ứng cử viên thành công bất ngờ. Không hiểu sao, trong số 36 ghế với hơn 100 ứng viên tranh cử, tôi giành được số phiếu bầu cao thứ ba! Tôi hơi căng thẳng và lo lắng vì không hề biết một người trong hội sinh viên cần phải làm gì. Nhưng tôi biết được một điều, đó là những gì mà quyển sách ấy đã đề cập đến. Không ai biết được rằng, đối với tôi, một cách không chính thức, nó đã trở thành cẩm nang của sự thành công.

Mặc dù là một thành viên vừa vụng về, vừa thiếu kinh nghiệm, nhờ có số phiếu bầu cao, người ta bổ nhiệm tôi vào Ban chấp hành của Hội Sinh viên - một thứ "nội các" của cộng đồng sinh viên.

Tôi được chỉ định làm thư ký phụ trách các tổ chức xã hội của Hội Sinh viên. Lúc đó, tôi không biết nhiệm vụ của thư ký là gì. Thậm chí tôi cũng không biết Hội Sinh viên được thành lập để làm gì! Tôi chỉ muốn khẳng định mình. Và giờ đây tôi đã nổi tiếng. Vậy giờ phải làm gì nữa? Tôi xem các tài

liệu trước đây để biết người tiền nhiệm của mình đã làm gì. Sau đó, tôi khám phá ra một việc rất buồn cười: mọi người tỏ ra kính trọng tôi như thể tôi biết mọi thứ. Vì thế, tôi cứ giả vờ biết mọi thứ. Tình cờ, nhiều hoạt động của tôi lại liên quan đến việc tổ chức các buổi hội họp, các buổi biểu diễn, các hoạt động gây quỹ - VÂNG, GÂY QUỸ! Tiền đấy! Theo tôi, đó là điều mà quyển *Cách nghĩ để thành công* thật sự muốn nói đến! Ồ, vậy là tôi đã thật sự vận dụng được những điều học được từ sách. Tôi rao bán các mẩu quảng cáo, v.v... Tôi trở thành "máy làm ra tiền" của hội!

Thế là việc này đã đi xa đến mức suốt khoảng thời gian đó, Ban chấp hành chúng tôi bị chi phối bởi cái gọi là yếu tố "xã hội chủ nghĩa". Thật sự mà nói thì tôi cũng không biết từ "xã hội chủ nghĩa" có nghĩa gì. Tôi chỉ biết cách làm thế nào để tổ chức các kế hoạch và gây thêm quỹ! Các thành viên cùng ở trong Ban chấp hành với tôi đang đấu tranh cho các vấn đề xã hội, những vấn đề mà lúc đó tôi thật sự không thể hiểu được. Họ tổ chức các cuộc biểu tình về những vấn đề của Trung Đông, Palestine, vụ Baling, v.v. và v.v. Tôi nhớ mình đã tham gia một số cuộc biểu tình ở Kuala Lumpur vì tôi là một thành viên của Ban chấp hành và cũng vì ham vui chứ không hẳn vì muốn đấu tranh cho các vấn đề đó.

Niềm vui của tôi lên đến tột đỉnh khi chúng tôi "tiếp quản" trường đại học năm 1974. Tôi nhớ là nhà lãnh đạo tối cao của đất nước chúng tôi (Yang Di-Pertuan Agong), ngài Azlan Shah, lúc ấy được yêu cầu đứng ra dàn xếp tình hình. Cuối cùng, vào ngày 08-12-1974, tiến sĩ Mahathir Mohamad, hồi ấy là Bộ trưởng Bộ Giáo dục, đã can thiệp bằng Lực lượng quân dự bị của Liên bang và tất cả vụ việc đã kết thúc.

Tổng thư ký Hội sinh viên tìm được cách trốn ra nước ngoài (sau hai mươi năm tha hương, gần đây ông ấy mới được phép trở về nước). Hai thành viên của Hội đã bị Bộ Nội vụ

bắt giữ và bỏ tù. Một thành viên khác bị cắt học bổng chính phủ ngay ngày hôm sau.

Đó là cái giá quá đắt cho "sự thành công" mà chúng tôi đạt được!

Vậy liệu ta có thể nói gì về những việc mà ta đã trải qua? Đó là những giây phút "cao quý", "tuyệt vời", "kỳ thú", "gian khổ" hay "khó khăn"?

Tuy nhiên, có một điều chắc chắn là cuộc sống của chúng tôi đã không còn như trước. Tương lai của hai người bạn đồng hội với tôi đã bị vết nhơ. Tôi không biết đích xác sự việc bi thảm ấy đã tác động đến họ như thế nào - liệu những lý tưởng mà họ theo đuổi có còn được lưu giữ trong những trái tim khổ đau của họ không?

Trước khi rời trường, tôi đã thề với nhóm bạn của mình sẽ không bao giờ trở lại Đại học Malaya nữa. Tôi sẽ thành công ngoài xã hội. Đó là vào năm 1975. Vì đã chứng kiến những điều tôi làm được ở trường nên họ tin tưởng vào điều tôi nói. Hết năm học thứ ba, tôi rời trường với tấm bằng cử nhân khoa học. Kết quả học tập của tôi không đủ để học tiếp năm sau lấy bằng danh dự. Không sao, tôi nghĩ, ai cần nó cơ chứ, dù thế nào đi nữa tôi cũng sẽ thành công!

Tôi hoàn toàn tin tưởng rằng một tổ chức nào đó sẽ có tương lai tốt đẹp nếu nhận tôi vào làm. Ban đầu, thông qua mối quan hệ của một người bạn, trước đây là thầy giáo của tôi, tôi chọn ngay cho mình việc dạy học tạm thời ở quê nhà. Đối với tôi, thế giới thực sự của mình là khu vực kinh tế tư nhân. Vì vậy, tôi đã lần lượt xin hết việc này đến việc khác. Tôi không biết liệu tấm bằng đại cương của tôi sẽ hợp với công việc nào. Tôi chỉ biết rằng mình có thể đóng góp sức lực cho nơi nào thuê mình. Nhiều lần tôi bị từ chối vì tôi "không có kinh nghiệm". Và tôi bắt đầu băn khoăn về việc làm thế

nào một người có thể tìm được việc làm đầu tiên trong đời nếu tiêu chuẩn là phải có kinh nghiệm. Sáu tháng, rồi chín tháng trôi qua, tôi vẫn chưa có việc làm. Tôi bắt đầu cảm thấy mất tự tin. Tôi bắt đầu vỡ mộng, tinh thần suy sụp. Tương lai thật ảm đạm. Có phải lúc nào nó cũng sẽ diễn ra như thế này? Cuối cùng, tôi bước sang một giai đoạn mới khi nghe theo lời khuyên của em gái tôi là nên học để lấy văn bằng về giáo dục. Dường như tấm bằng đại cương của tôi không đủ "chuyên nghiệp" nên khó xin được việc. Vì vậy, tôi được trường mà các bạn đã biết, Đại học Malaya, nhận vào học để lấy bằng về giáo dục. Không phải tôi không đủ can đảm để học nữa nhưng làm sao tôi có thể gặp lại những người bạn mà trước đây tôi đã thề với họ là sẽ không bao giờ trở lại trường nữa. Tôi sợ "mất mặt" nên đành đi trễ hai tuần để tránh chạm mặt họ.

Hễ hết giờ học là tôi vội vã trở về nhà, không còn là "người nổi tiếng" như trước đây nữa. Mỗi ngày, sau giờ lên lớp, tôi ở lì một mình trong căn phòng thuê nhỏ bé của mình. Một bữa nọ, lúc sắp xếp lại sách vở, tôi tình cờ gặp lại quyển sách *Cách nghĩ để thành công*. Thú thật, tôi đã quên béng nó suốt cả năm trời. Một nỗi tức giận và bối rối thoáng qua tâm trí tôi: "Tôi đã học và áp dụng những nguyên tắc trong sách như thế nào mà giờ này tôi vẫn còn ở đây, ở trường đại học này thay vì làm được việc lớn lao ở thế giới bên ngoài? Liệu tôi có bỏ sót điều gì không?". Vậy là tôi bắt đầu đọc lại, không chỉ một lần mà nhiều lần như tác giả đề nghị. Tôi đọc hết ngày này sang ngày khác cho đến khi một người bạn cùng trường ở phòng bên cạnh thấy tôi quá mê quyển sách nên đã mách cho tôi biết nó đã được ghi âm trong một cuốn băng. Sự tò mò trỗi dậy, tôi liền nhờ anh ấy ghi giúp một cuốn vì cho tới lúc đó, tôi vẫn chưa biết đến cuốn băng ấy. Tôi nghe cuốn băng hết ngày này đến ngày khác theo lời khuyên của

Earl Nightingale, người đã ghi âm quyển sách. Sau cùng, cũng người bạn ấy, khi thấy tôi quá mê mải với cuốn băng, đã tiết lộ với tôi là đang có một cuộc hội thảo về quyển *Cách nghĩ để thành công.* Hội thảo diễn ra trong ba ngày, hai đêm và phí tổn mỗi người phải trả là 60 RM (tương đương 16 đôla Mỹ). Buổi hội thảo lấy tên: "Dám trở nên vĩ đại". Một cái tên hay tuyệt! Vào thời điểm năm 1976, 60 đồng RM (16 đôla Mỹ) là một số tiền lớn đối với sinh viên. Nhưng dù sao đi nữa, tôi cũng phải tham gia bằng được. Thế là tôi đến ký túc xá sinh viên chơi bài poker với vài sinh viên ở đó; và như thể định mệnh đã sắp đặt, tôi thắng nhiều ván, có đủ tiền để tham dự hội thảo.

Ở đây, tôi không thể mô tả tỉ mỉ điều gì đã xảy ra với tôi suốt ba ngày hội thảo. Nhưng tôi cố gắng viết ra tất cả những gì mà người hướng dẫn hôm ấy giới thiệu.

Khi kết thúc buổi hội thảo, tôi đã trở thành một người khác. Không gì có thể ngăn nổi sự xúc động của tôi cũng như phát hiện mới về bản thân tôi. Không thể dùng lời để mô tả hết cảm giác của tôi lúc ấy. Tôi đang ở trên đỉnh của thế giới. Thế giới thật vĩ đại! Mọi thứ sẽ trở nên vĩ đại! Vâng, tôi là người vĩ đại nhất! Lúc đó tôi mới hiểu tại sao võ sĩ Muhammad Ali cứ hô to: "Tôi là người vĩ đại nhất" mỗi khi bước lên võ đài. Tôi cũng có cùng cảm giác như thế.

"Hàng ngàn vĩ nhân đã khởi nghiệp như những thợ cắt tóc, những ông hàng thịt, người làm công nhật, thợ nề, thợ xây, thợ mộc, thợ mỏ than, người hầu, chủ quán rượu, thợ làm bánh mì, tá điền nghèo và quân nhân. Những con người lỗi lạc này xuất thân từ đại chúng, đạt được một danh tiếng lâu dài và vững chắc nhờ việc sử dụng thiên tài của mình, cái mà tất cả của cải trên thế giới cũng không mua nổi".

Ngày hôm sau, suýt chút nữa tôi bỏ học. Tôi có một sứ mệnh! Đó là việc mà tôi phải chia sẻ với thế giới. Vì thế, sau khi "ép" một số bạn thời thơ ấu của mình tham dự hội thảo, vào tháng giêng năm 1977, chúng tôi bắt đầu thành lập Tập đoàn Fortiss Sdn. Bhd., một công ty bán hàng trực tiếp với số vốn góp của mỗi thành viên là 1.000 RM (263 đôla Mỹ). Tôi trở thành Giám đốc điều hành của công ty. Nếu không ai cho bạn việc làm, hãy tự tạo việc làm cho mình! Phải chăng chúng ta học đại học cho đến khi ra trường chỉ để tìm việc làm? Nếu đúng như thế thì ai sẽ là người tạo ra việc làm cho những người không tốt nghiệp đại học kém may mắn hơn ta?

Chương 3

Và công ty của chúng tôi được sáng lập

Tất cả các bạn thuở nhỏ của tôi đều giữ những vị trí chủ chốt trong công ty. Chúng tôi tự chỉ định mình làm giám đốc dù lương thấp. Chúng tôi nhìn về tương lai! Chúng tôi khởi đầu với một sản phẩm độc nhất - chất tẩy rửa dạng lỏng đa năng. Chúng tôi chẳng biết gì về kế toán, tài chính hay tiếp thị. Tất cả những gì chúng tôi biết là làm việc, bán hàng và tuyển dụng thêm nhân viên. Chỉ sau hai tháng, chúng tôi cạn sạch tiền để mua hàng hóa. Nhu cầu vẫn như thế nhưng chúng tôi bị cháy túi. Sau đó, tôi mượn văn tự đất của cha tôi để thế chấp số tiền đã rút quá mức cho phép trong tài khoản ở ngân hàng. Tôi làm vậy mà không băn khoăn về việc mình cũng chỉ là một cổ đông bình thường như những người khác ở công ty. (Sao lúc đó tôi lại dám mạo hiểm với đất đai của cha thế nhỉ?). Chúng tôi vượt qua tất cả các cuộc kiểm kê tài sản của nhà nước và việc tuyển dụng thêm người. Cùng lúc đó, tôi cũng thành lập Hội "Những người khó thất bại" (IHK) như một bộ phận trong công ty nhằm huấn luyện nhân viên thông qua một cuộc hội thảo mang tên "Sinh ra để tự do".

Sau đó, chúng tôi đi tới một bước ngoặt. Để xúc tiến quá trình phát triển, chúng tôi thành lập Fortiss Bhd. Đó là một công ty có hơn 50 cổ đông, và trên hết, chúng tôi muốn mọi

người đều trở thành cổ đông và làm việc cho chính mình. Thậm chí chúng tôi còn lên kế hoạch để biến công ty thành một công ty trách nhiệm hữu hạn có tiếng tăm! Chúng tôi có một giấc mơ và chúng tôi gọi đó là "giấc mơ của người Mã Lai". Công việc kinh doanh của chúng tôi ngày một phát triển. Chúng tôi đặt nhà kho khắp nước, tổng số kho hàng lên đến 60. Chỉ riêng việc kinh doanh ở bán đảo Malaysia đã đạt đến 1 triệu RM (263.000 đôla) mỗi tháng (năm 1980). Đó là một số tiền lớn khi ấy.

Lúc này, tôi cũng vừa sáng lập xong một công ty nữa chuyên huấn luyện các doanh nhân do ông K.G.Lim và ông James Chan phụ trách. Về sau, chung tôi có thêm bốn giảng viên nữa là ông Gan Ah Seng, ông Low Ban Chai, ông Lu Yau Kong và ông Aw Weng Hung.

Chúng tôi đang bay vút lên cao - mục đích của chúng tôi là chinh phục cả thế giới! Chúng tôi biến những kho hang của mình thành nơi đào tạo các nhân viên hàng đầu thành các nhà quản lý, những người mà ngày nào đấy sẽ được gửi đến điều hành những doanh nghiệp tương tự ở các quốc gia khác.

Vào ngày 18-5-1980, chúng tôi tổ chức một trong những hội nghị lớn nhất mà một công ty buôn bán trực tiếp tổ chức được. Chúng tôi đã tổ chức hội nghị lần 3 của mình với chủ đề: "Các doanh nghiệp trẻ và mục tiêu của quốc gia". Điều quan trọng nhất là Tiến sĩ Mahathir Mohamad, hồi ấy là Phó Thủ tướng và cũng là Bộ trưởng Bộ Thương mại và Công nghiệp, đã nhận lời khai mạc hội nghị. Chúng tôi trở thành đầu đề bàn tán của cả nước.

Tôi mới 30 tuổi mà đã có thể cùng diễn thuyết với Phó Thủ tướng! Thật ra, suốt thời gian đó, tôi đã che giấu nỗi sợ hãi và sự rỗng tuếch của mình về cái gọi là "thành công" mà tôi đạt được! Từ năm 1981 đến 1983, chúng tôi đã đương đầu

với một số vấn đề trọng đại trong việc tổ chức lại công ty. Tôi không thể nói chính xác lúc đó việc gì đã xảy ra. Nhưng tháng 8-1983, công ty phá sản.

Đó là nỗi bất hạnh lớn của tôi! Nhưng điều buồn cười đã xảy ra. Tôi bắt đầu cảm nhận "sự thành công" thật sự khi tôi bị tuột dốc trong công việc kinh doanh. Tôi đã biết được mình sai lầm ở chỗ nào. Điều đáng ngạc nhiên là sự tự tin của tôi không bị lung lay dù tôi cảm thấy bối rối với những gì đã xảy ra cho công ty cũng như áy náy vì chưa thực hiện được những giao ước với các cổ đông. Tôi cảm thấy xấu hổ khi không thể thực hiện "giấc mơ của người Mã Lai" mà tôi đã gợi ra cho họ!

Có một số "tin đồn" rằng tôi được lợi lộc. Nhưng điều đó không đúng. Không những tôi bị khánh kiệt mà còn phải đóng cho ngân hàng khoản tiền thế chấp 200.000 RM (76.000 đôla) cùng với năm giám đốc khác!

NHỮNG THƯƠNG NHÂN TRẺ CỦA FORTISS

Hơn 90% trong số họ giờ đây đang rất thành công trong lĩnh vực của mình. Một số người đã thử vận may ở các nước khác và đã thành công. Một số người đang ở trong ban lãnh đạo của nhiều công ty danh tiếng, có người đã qua đời, có người thành tu sĩ.

Suốt nhiều tháng trời tôi phải sống nhờ mì gói: điểm tâm, ăn trưa, ăn tối, tất thảy đều là mì gói! Tôi lại phải quay về sống trong căn phòng thuê chật hẹp. Tôi phải sử dụng một chiếc xe hơi "second-hand" cũ kỹ. Điều đó còn chưa tệ bằng vào ngày sinh nhật của tôi năm 1983, cô bạn gái đã cắt đứt quan hệ với tôi! Tôi có thể chịu đựng được sự thất bại trong kinh doanh nhưng thất bại trong mối quan hệ này là điều tôi không lường trước được.

Tôi rơi vào địa ngục tình cảm. Tôi có thể cảm nhận được sự đau đớn trong trái tim. Hàng tháng trời tôi bị mất ngủ liên tục đến nỗi cả gia đình lo lắng cho sức khỏe của tôi. Tôi dặn một người bán hoa mỗi ngày đều đặn giao cho cô ấy một bông hồng. Tôi đã cố gắng suốt một năm trời hòng níu kéo cô ấy nhưng tất cả mọi cố gắng đều vô ích.

Lúc ấy, tôi còn một cách nữa là nhờ một cô gái kết thân với cô ấy để làm "gián điệp" cho tôi. Một bữa nọ, "gián điệp" báo cáo một trong những điều gây tổn thương lớn nhất trong đời tôi. Cô ấy cho tôi biết bạn gái tôi đã đến thánh đường và cầu nguyện với Chúa rằng kiếp sau, cô ấy không muốn được tái sinh để gặp tôi nữa! Tôi đã làm gì thế này? Tôi tồi tệ đến thế sao?

Tôi bị buộc tội về mọi việc, bất kể là tôi có đối đãi như thế với cô ấy hay không. Nói thật, cho đến tận bây giờ, tôi cũng không biết tại sao cô ấy lại bỏ tôi. Chẳng biết có phải vì tôi thất bại trong công việc không?

Dù gì đi nữa, cho đến lúc đó, tôi đã trải qua những nỗi cơ cực thời thơ ấu, những lần xin việc thất bại, những thất bại trong kinh doanh và thất bại trong quan hệ tình cảm. Tôi bắt đầu tự hỏi: "Mình sao thế nhỉ?"

Nhiều năm sau, có người hỏi tôi làm sao tôi có thể vượt qua tất cả những việc đó. Tôi muốn nói cho bạn biết sự thật là lúc đó, làm được như thế quả là điều không dễ dàng đối với tôi. Tôi đã chịu đựng mọi việc một cách cay đắng và khổ sở.

"Fortiss Berhad (Malaysia) khởi đầu như một công ty nhỏ của một nhóm 14 người dám nghĩ dám làm. Sự phát triển và thành công của tổ chức này là bằng chứng về những cơ hội trong thương mại và công nghiệp ở Malaysia hiện nay dành cho những ai đã được chuẩn bị để tận dụng môi trường kinh tế, xã hội và chính trị mà Chính phủ và các dự án kinh doanh đã tạo ra.

Mong muốn tha thiết của tôi là được thấy ngày càng có nhiều người cạnh tranh với những người đã làm nên Fortiss Berhad (Malaysia) như ngày nay. Khi nói ra điều đó, tôi tin tưởng rằng chúng ta sẽ thành công trong nỗ lực xây dựng một quốc gia mạnh mẽ và vững vàng về phương diện kinh tế.

Chúc các bạn tiếp tục phát triển và thành công".

*Tiến sĩ **Mahathir Mohamad***

(Phó thủ tướng Malaysia - 14-4-1980)

Cựu Thủ tướng Malaysia.

Chương 4

Trở lại làm công cho người khác

Khi công ty bị phá sản, tôi cảm thấy rất xấu hổ. Thậm chí tôi còn nghĩ đến việc di cư vì không còn mặt mũi nào gặp người khác. Vì không sẵn sàng để bắt đầu lại bất cứ điều gì, tôi sang Úc nghỉ mát, trước hết là để trốn chạy thất bại của mình, đồng thời cũng để cân nhắc xem đâu là nơi thích hợp để di cư.

Sau hai tháng, vì tiền đã cạn, tôi đành trở về Malaysia và bắt đầu suy nghĩ xem mình có thể làm được gì. Cuối cùng, tôi quyết định đi xin việc. Xin nhắc bạn rằng đối với tôi, một người tán thành chủ trương "Tự mình làm chủ", một "huấn luyện viên" của các thương gia, việc đi xin việc và làm công cho người khác là một viên thuốc vừa đắng vừa khó nuốt mà tôi phải cố nuốt, nhưng dù sao tôi cũng đã vượt qua được. Tôi tìm được một việc khác hẳn với việc bán hàng trực tiếp. Và tôi có được vị trí của một giám đốc chịu trách nhiệm chung về kinh doanh và tiếp thị trong một hãng buôn lớn. Tôi được trả lương rất hậu. Tôi được công ty cấp một chiếc xe hơi, phụ cấp tiếp khách và tất cả những đặc quyền đi kèm với chức vụ của mình. Cuộc sống thật dễ chịu. Tôi được đặt vào một khu vực thị trường khác hẳn. Không hiểu sao, chỉ một thời gian ngắn, "viên thuốc đắng" đã được nuốt một cách dễ dàng.

Chính xác là hai năm sau, tôi đã bắt đầu "ngứa nghề" trở lại. Tôi sẵn sàng tự mình bắt đầu lại. Và thật ngẫu nhiên, trong khoảng thời gian đó, tôi được một vài nhân viên cũ, những người đã tự mình thành lập một công ty buôn bán trực tiếp trước đó hai năm, mời tham gia. Tôi đã đồng ý và từ tháng 10-1985 đến 1988, chúng tôi đã cùng nhau gầy dựng công ty thành một trong những ngôi sao tỏa sáng ở Malaysia.

PHÁ VỠ RÀO CẢN TINH THẦN

Vì cảm thấy công ty ở Malaysia đang phát triển chậm chạp, tôi tình nguyện sang mở rộng hoạt động của công ty ở Thái Lan!

Đây sẽ là một trong những thử thách cam go nhất trong cuộc đời tôi. Tôi dự định thâm nhập vào thị trường mà ở đó tôi sẽ phải đối mặt với các vấn đề ngôn ngữ, luật pháp, văn hóa, v.v. và v.v.

Sau đó, tôi cũng được gửi sang Indonesia để quan sát vì hoạt động của công ty đang gặp phải một loạt vấn đề khác nhau. Hình như tôi đã trở thành một người tháo gỡ khó khăn và được phái đến những nơi người khác không muốn đến mà không biết rằng suốt thời gian đó, công ty mẹ ở Malaysia đang phải đối mặt với một loạt vấn đề khác nữa.

Đó là khoảng thời gian tôi cảm thấy sự tự tin lớn dần, hiểu được ý nghĩa của sự thất bại và có thể tận dụng thời kỳ khó khăn miễn là tôi không còn sợ nó nữa. Tôi đã có thể nhìn thẳng vào sự thất bại! Tôi đã dám thất bại!

Chương 5

Thất bại

Ngày nay, trên thị trường có rất nhiều sách bàn luận về sự thành công. Làm thế nào để thành công, làm thế nào để đạt được điều mình mong muốn, v.v... Theo như tôi biết, có rất ít sách viết về chủ đề thất bại. Tôi đoán rằng sở dĩ sự thất bại không được nhắc đến nhiều là vì cả xã hội chúng ta đã được "lên chương trình" để tránh xa sự thất bại. Vì thế, chúng ta xem thường những kẻ bị thất bại và nhìn những kẻ "bỏ cuộc" bằng con mắt khác hẳn. Thất bại bị xem là điều cấm kỵ. Chúng ta đánh giá người khác qua những thành tựu mà họ đạt được. Chúng ta đánh giá cao "sự thành công" và đánh giá thấp, thậm chí không thèm nhìn nhận "sự thất bại".

Vậy liệu sự thất bại có giá trị hay chẳng có ý nghĩa gì cả? Nếu thật sự là thế, tại sao nó lại hiện diện trong cuộc đời của tất cả những vĩ nhân, mà qua sách vở tôi đã may mắn biết đến - tại sao càng chịu nhiều thất bại, họ lại càng trở nên vĩ đại hơn?

Thậm chí tôi có thể nói rằng những thất bại "vĩ đại" đã thật sự làm nên những con người "vĩ đại"! Có rất ít vĩ nhân chưa từng chịu đựng gian khổ và thất bại trong cuộc đời.

Thật ra, gian khổ và thất bại tạo ra rất nhiều vĩ nhân và tôi dám nói rằng giá trị của sự thất bại lớn hơn nhiều so với

sự thành công. Nhưng than ôi, nhiều người không nhận ra điều đó; suốt ngày, chúng ta chỉ nghĩ đến chiến thắng và chiến thắng mà thôi.

Ta có thể tóm tắt quan điểm này bằng một phát biểu của Vincent Lombardi (một huấn luyện viên của Mỹ):

"Chiến thắng không phải là việc một sớm một chiều, mà là việc của cả đời."

Tôi hoàn toàn không có ý xúc phạm đến ông Lombardi vì tôi biết ông chỉ muốn nói lên ý nghĩ của mình. Nhưng tiếc thay, đôi khi người ta lại hiểu nó một cách quá máy móc. Theo tôi, ta nên hiểu như thế này:

"Chiến thắng và thất bại không phải là việc một sớm một chiều. Chiến thắng và thất bại là việc suốt đời".

Chiến thắng được ca ngợi quá nhiều đến nỗi ta đã quên mất một việc, đó là nhờ những bài học từ sự thất bại mà ta trở thành những người chiến thắng vĩ đại hơn!

Thật hết sức nguy hiểm khi chỉ ca ngợi chiến thắng và thành công, vì nhiều người đã cố gắng mà vẫn thất bại sẽ có định kiến về thất bại và không bao giờ có thể gượng dậy được nữa.

Qua báo chí, ta đã từng biết đến nhiều nhân vật thành đạt đã tìm đến cái chết sau một lần thất bại nặng nề. Những thanh niên đã từng dám thử sức nhưng gặp phải thất bại thường dễ lâm vào tình trạng tuyệt vọng và tìm quên lãng. Không phải những thanh niên này không thể đương đầu với thất bại mà vì thương tổn do thất bại gây nên quá nặng nề; thêm vào đó, xã hội đã rút hết "những tấm ván" ngay bên dưới họ, khiến họ không còn sự chọn lựa nào khác ngoài việc chấp nhận "chìm xuống"!

Ta cũng từng biết đến câu châm ngôn:

"Hãy cho tôi mười kẻ thất bại ê chề, tôi sẽ trả lại bạn mười người thành công rực rỡ".

Cách đây một thời gian, không biết may hay rủi, tôi đã được xem một trận đấu quần vợt. Chưa bao giờ tôi thấy một người thua cuộc thảm hại đến như vậy. Dường như có rất nhiều người thua cuộc như thế trên thế giới và họ có thể thoát khỏi những lời gièm pha. Hình như người ta tin rằng nếu nguyền rủa và báng bổ lúc thất bại, sau này bạn sẽ có tiềm năng để trở thành người chiến thắng vẻ vang. Nhưng tôi lại nghĩ cùng lắm những người như thế chỉ có thể là người thắng cuộc "tệ hại" chứ không thể là người chiến thắng "vĩ đại". Tôi tin rằng người chiến thắng vĩ đại là người hiểu được thất bại thật sự là gì! Như câu châm ngôn dưới đây:

"Hãy cho tôi mười người thất bại đã hiểu được ý nghĩa của sự thất bại, tôi sẽ trả lại bạn mười người thành công rực rỡ!"

Có lẽ đây là một quan niệm sai lầm về cái gọi là "sự thành công".

Nhiều người có khuynh hướng kết hợp thành tích với thành công và kết hợp thành tích chưa đạt được với sự thất bại.

Nếu bạn giành được một thỏi vàng, bạn là người thành công. Còn ngược lại, nếu chưa từng có được mẩu vàng nào, bạn là kẻ thất bại.

Nếu bạn có bằng cấp, bạn là người thành công. Không có, bạn là kẻ thất bại.

Nếu hoàn tất được hợp đồng, bạn là người thành công. Không hoàn tất được, bạn là kẻ thất bại.

Nếu tìm được việc, bạn là người thành công. Không tìm được, bạn là kẻ thất bại.

Nếu biết cách chinh phục người yêu, bạn là người thành công. Không biết cách, bạn là kẻ thất bại.

Một số người định nghĩa "sự thành công" là một cuộc hành trình kéo dài từ ngày này qua ngày khác, hướng về một mục tiêu có giá trị được đề ra từ trước. Theo tôi, đây là một trong những định nghĩa về sự thành công hay nhất. Nhưng điều mà tôi thật sự muốn nhắm đến ở đây là khía cạnh thất bại của cuộc hành trình. Có phải nó thật sự tệ hại không?

Trong cuộc hành trình xuyên suốt cuộc đời mình, ta luôn nghĩ rằng nắng có lợi cho ta - và đặt nó ngang hàng với thành công, còn mưa thì có hại nên luôn bị gắn liền với thất bại. Hầu hết chúng ta đều không thích mưa. Ta chỉ yêu thích nắng. Ta thích những lúc hạnh phúc hơn những khi đau khổ.

Nhưng phải chăng tất cả những giây phút hạnh phúc đều tuyệt vời và những khoảnh khắc đau khổ đều tệ hại?

Điều gì sẽ xảy ra nếu ta phơi nắng mỗi ngày?

Ta sẽ bị sạm nắng và thậm chí bị ung thư da! Còn nếu chúng ta đứng dưới mưa mỗi ngày thì sao? Ta sẽ bị viêm phổi và thậm chí mất mạng vì cảm lạnh. Có vẻ như cả hai phía đều không tìm ra lời giải. Tuy nhiên, ta biết rằng cả nắng và mưa đều cho ta lợi ích. Như một người uyên bác đã từng nói:

"Mùa hè thì ngọt ngào, mưa thì dễ chịu, gió làm ta sảng khoái, tuyết làm ta phấn chấn, không có thời tiết nào xấu cả, chỉ có những thời tiết đẹp khác nhau mà thôi".

"Điều tốt luôn đến từ điều xấu".

MỘT SẢN PHẨM THẤT BẠI!

3M Post-it Notes (loại giấy dùng để ghi chú có keo dán) là một loại giấy dán không đáp ứng bất kỳ cuộc kiểm tra chất

lượng nào của 3M - một loại giấy dán hoàn toàn không hiệu quả - loại giấy không thể dính một cách chắc chắn được. Thế mà, vào năm 1982, nó là một sản phẩm mới thành công nhất trong lịch sử kinh doanh của công ty 3M và luôn là một trong 5 sản phẩm sinh lãi nhất trong ngành kinh doanh văn phòng phẩm, với doanh thu hơn 100 triệu đôla Mỹ hàng năm. Vậy xét cho cùng thì thất bại cũng không tệ lắm!

Chúng ta đã từng nghe nhiều câu châm ngôn nói về sự thành công có vẻ hơi mỉa mai:

"Thành công là một cuộc hành trình không đích đến - chỉ có một nửa niềm vui ở đó".

GITA BELLIN

"Đúng là phải có một đích đến để chuyến đi hướng về đó, nhưng vấn đề là ở chỗ chuyến đi này không có điểm dừng".

MOULA LE GUIN

"Sự thỏa mãn nằm trong nỗ lực, chứ không phải trong mục đích đạt được. Nỗ lực càng nhiều, chiến thắng càng vẻ vang".

MAHATMA GANDHI

Mahatma Gandhi, "vị cha già" của Ấn Độ, là một ví dụ để minh họa điều này. Vào lúc cuối đời, ông đã ra đi với hai bàn tay trắng. Nhưng giả sử vào lúc đó, ông muốn đem theo của cải vật chất, liệu ông có thể đem theo không? Chắc chắn là được! Ông là người đã nắm giữ được "cầu vồng". Một người có của

cải vật chất không thể nắm giữ được "cầu vồng", nhưng người đã nắm giữ được "cầu vồng" sẽ có sự giàu có về vật chất nếu họ muốn!

Được tôn kính như cha đẻ của Ấn Độ, ông là luật sư vĩ đại nhất ủng hộ chủ trương bất bạo động. Ông trở thành lãnh tụ của đảng Quốc đại và giành độc lập cho Ấn Độ bằng việc đấu tranh chống lại đế quốc Anh.

Ông mất đi mà cứ ngỡ rằng mình đã thất bại và thông điệp bất bạo động của mình không được người ta biết đến.

Vậy đâu mới là thành công thật sự? Tôi chắc rằng tất cả chúng ta đều đã biết hoặc đã nhìn thấy cầu vồng. Các bạn có đồng ý với tôi rằng đó là một trong những phong cảnh tuyệt vời nhất trên thế giới không? Nó xuất hiện như thế nào? Nó chỉ có thể xuất hiện khi có một sự hòa hợp giữa mưa và nắng. Nếu thiếu một trong hai yếu tố này, cầu vồng sẽ biến mất. Ta cần có cả nắng và mưa để tạo nên cầu vồng và như một câu tục ngữ đã nói: "ở đoạn cuối cầu vồng là hũ vàng của bạn". Điều này thật chính xác. Chúng ta cần cả "thành công" lẫn "thất bại" để tìm ra "cầu vồng" của riêng mình.

Đối với tôi, khả năng giữ được cầu vồng mới đúng là thành công thật sự. Bất cứ ai thực sự hiểu được điều này sẽ lấy được hũ vàng mà mình ao ước bấy lâu.

Tôi đã vỡ lẽ ra rằng sự thất bại là một phần của tiến trình phát triển. Nó cũng giống như tuổi già vậy. Nhiều người không hiểu nó, sợ hãi và căm ghét nó. Nhưng từ lúc được sinh ra, chúng ta đã bị đặt vào một tiến trình thất bại cùng với sự phát triển. Các tế bào già cỗi chết đi và được thay thế bằng những tế bào mới. Đây là một quá trình tái sinh

liên tục. Khi một cây già chết đi, các tế bào vỡ ra thành các nguyên tố sau này sẽ trở thành các chất dinh dưỡng để nuôi mầm mới, và các mầm này sẽ phát triển thành một cây mới.

Các tế bào trong cơ thể ta không đủ khả năng duy trì sự phát triển mà không chết. Nếu một nhóm tế bào nào làm được điều này, tức là phát triển không cân xứng và hấp thu dinh dưỡng từ các tế bào bên cạnh, thì theo thuật ngữ y học, đó sẽ là các tế bào UNG THƯ!

Cũng như tiến trình thành công, trong cơ thể chúng ta còn có một quá trình thất bại tồn tại song song. Nhưng không có gì đáng sợ cả bởi vì đó là một phần của quá trình tiến hóa và phát triển. Hãy nhớ rằng một con rắn không thể lớn lên nếu lớp da cũ của nó không được loại bỏ. Không chỉ đèn xanh mới tốt. Ta cũng cần cả đèn đỏ nữa. Ta cần đèn đỏ để dừng lại, quan sát và đi tiếp!

Một mình "ánh nắng" không làm cuộc sống ta hạnh phúc được. Trong cuộc đời của mỗi người, phải có vài "cơn mưa" đổ xuống. Câu này quả thật rất chính xác. Nó không nói "nên có" hay "cần có" mà là "phải có" vài cơn mưa đổ xuống.

Chương 6

Giá trị của thất bại

Tại sao ta phải có cơn mưa này? Tại sao ta phải thất bại? Tôi nghĩ tốt hơn tôi nên đặt câu hỏi theo cách khác: Tại sao ta phải trải qua những kinh nghiệm thất bại? Để minh họa cho điều này, có lẽ tốt hơn cả là nêu vài ví dụ.

Có bao giờ bạn thấy một viên kim cương ở dạng thô chưa? Tôi dám chắc là bây giờ có đặt các viên kim cương chưa được cắt gọt ngay trước mặt, nhiều người trong chúng ta cũng không nhận ra đó là kim cương. Chúng chỉ giống như những viên đá nhám bình thường. Ai đã đọc quyển sách nổi tiếng *Acres of diamonds* (*Cánh đồng kim cương*) của Russell H.Conwell sẽ làm chứng cho điều này. Người đàn ông trong truyện, Ali, đã rời bỏ "cánh đồng kim cương" của mình để đi tìm kim cương ở nơi khác vì anh ta không biết kim cương ở dạng thô trông ra làm sao.

Các viên đá nhám ấy đã được gia công thế nào để thành những viên kim cương xinh xắn mà bất cứ người phụ nữ nào cũng yêu thích? Bằng cách đánh bóng ư! Đúng thế, viên kim cương thô ráp được đánh bóng và được mài giũa nhiều lần. Nó phải trải qua tất cả những lần đánh bóng để "kim cương" hiện ra. Điều tương tự cũng xảy ra với chúng ta. Chúng ta cần được đánh bóng, cần trải qua những lúc khó khăn, những lần đau khổ, trước khi sự vĩ đại trong chúng ta được khám phá.

"Một viên kim cương chỉ là một viên than đá kết tinh dưới các áp lực".

KHUYẾT DANH

Có một câu tục ngữ nói rằng:

"Chính trong những cuộc khủng hoảng và chiến tranh lớn các vĩ nhân được sinh ra".

Ý của câu này không phải là vĩ nhân không được sinh ra trong các giai đoạn khác, mà nó chỉ ngụ ý rằng không có khủng hoảng thì phần tốt nhất trong họ không bộc lộ ra được.

Nếu ngắm nhìn bầu trời ban đêm, ta sẽ nhận ra rằng trời càng tối, các vì sao càng sáng! Tại sao ban ngày ta không thể nhìn thấy sao trời? Không phải các vì sao không có ở đó mà là vì có quá nhiều ánh nắng! Ta cần bóng tối để làm các vì sao nổi bật!

Nhắc đến sao, nếu bạn chịu khó nghiên cứu cuộc sống của tất cả các ngôi sao điện ảnh Hollywood, tôi có thể khẳng định với bạn rằng họ đã từng chịu đựng rất nhiều lần "mài giũa" mới được như ngày nay!

THÀNH LONG (JACKIE CHAN)

"Khi đến Mỹ: Thứ nhất, tôi không biết tiếng Anh. Thứ hai, không ai biết tôi. Khi đi trên đường, không ai thèm chú ý đến tôi."

Khi còn bé, vì không đủ khả năng nuôi con, cha mẹ Thành Long buộc phải bán anh cho người đã đỡ anh ra, một bác sĩ sản khoa người Anh,

để lấy 26 đôla (99 đồng RM). Ngay từ lúc còn rất nhỏ, 7 tuổi, Thành Long đã được đi học ở Viện Nhạc kịch nổi tiếng. Trong hơn 10 năm ở đây, suốt 7 ngày trong tuần, từ 5 giờ sáng đến nửa đêm, Thành Long phải học một chương trình rất nặng về âm nhạc, khiêu vũ và võ thuật. Anh được huấn luyện trong điều kiện hết sức khắc nghiệt: học sinh bị đánh đập và bỏ đói nếu không làm theo lệnh.

Sau đó, anh xuất hiện trong một số bộ phim đầu tiên của điện ảnh Hong Kong với vai trò người đóng thế và bằng chính nỗ lực của bản thân, anh tiến dần lên vị trí điều phối viên các màn nguy hiểm, rồi làm đạo diễn. Khi Lý Tiểu Long (Bruce Lee) qua đời, cùng với một số người khác, Thành Long đã thay vào chỗ trống. Nhưng anh thất bại nặng nề.

"Rất khó, quả thật rất khó", Thành Long nói. "Bởi thế, thay vì cố gắng trở thành ông ấy (Lý Tiểu Long), tôi quyết định trở thành chính mình".

Jackie có tên khai sinh là Steve, sau đó đổi thành Jack Chan và ít lâu sau, Raymond Chow của hãng Golden Harvest (Gia Hòa) đã đổi tên anh thành Jackie. Vận may đã đến với anh năm 1978 với bộ phim Xà quyền ưng trảo *(Snake In Eagle's Shadow).*

Ngày nay, Thành Long hiển nhiên là ngôi sao điện ảnh lớn nhất của Hong Kong; anh cũng nổi tiếng không kém ở Mỹ với mức thù lao lên đến 50 triệu đôla (190 triệu đồng RM) mỗi năm!

"Vận rủi và thất bại cho ta cơ hội để phát triển trí tuệ của mình và đi tiếp".

Xin được lấy vàng làm ví dụ, món trang sức mà nhiều người đã chết vì nó. Lửa càng nóng thì vàng càng tinh khiết hơn. Đó là sự thật - hãy thử hỏi thợ kim hoàn, họ sẽ cho bạn biết.

Những lần khó khăn, rủi ro, chán nản, đau khổ sẽ rèn luyện bạn cũng như lửa luyện vàng.

Nước hoa được chiết xuất từ hoa như thế nào? Trước tiên, hoa phải được ép kỹ trước khi ta có thể lấy được tinh dầu của nó. Bạn thấy không, đây là cả một quá trình ép, vắt, những kinh nghiệm thất bại sẽ làm nổi lên phần tốt đẹp nhất trong ta.

"Những thất bại đầu đời đem lại lợi ích thiết thực to lớn nhất".

Nhưng nhiều người trong chúng ta không hiểu được điều này. Khi gặp khó khăn và thất vọng, ta cảm thấy hết sức cay đắng. Ta bắt đầu báng bổ và nguyền rủa. TẠI SAO LẠI LÀ TÔI? Những người không nhìn thấy được giá trị của các kinh nghiệm này sẽ không thể chống đỡ nổi và trải qua phần đời còn lại của mình với nỗi cay đắng và tâm trạng phẫn chí. Đây là một điều rất đáng buồn, và đây cũng là lý do tại sao tôi viết quyển sách này, vì tôi biết, có vô số người không thấy được giá trị của những lần thất bại của mình; vì thế, họ sống một cuộc sống khép kín với người khác và mất hết mọi ước muốn.

Về điểm này, tôi cũng muốn nhắn nhủ với tất cả mọi người đừng nên hỏi "SAO LẠI LÀ TÔI?" mà bạn nên cảm ơn Thượng đế đã dành điều đó cho bạn! Bạn đã được chon đấy!

Các nhân vật nổi tiếng trên thế giới đã từng là những người phải trải qua đủ loại thử thách gay go. Nếu không gặp lúc kho khăn, bạn sẽ không phát triển được nghị lực của

mình. Nếu mọi việc đều dễ dàng đối với bạn, rốt cuộc bạn sẽ chẳng là gì cả. Bạn không bao giờ là bất cứ cái gì vì bạn không làm gì cả.

"Tôi luôn cảm thấy rất đỗi thích thú khi được thấy thất bại đầu tiên của một ai đó", Marden nói. "Đó là thước đo cuộc đời của người đó, là số đo năng lực thành công của anh ta. Sự thật về thất bại của anh ta không làm tôi thích thú lắm; nhưng điều tôi quan tâm là: Làm thế nào anh ta chấp nhận được thất bại? Ngay sau đó, anh ta đã làm gì? Anh ta có thoái chí không? Anh ta có bị trượt dốc luôn không? Anh ta có kết luận rằng mình đã mắc phải sai lầm trong nghề nghiệp và cố gắng làm điều gì khác nữa không? Hay anh ấy gắng gượng đứng lên và bắt đầu lại từ đầu bằng cách quyết định quên đi thất bại?"

Các khó khăn làm bộc lộ tài năng và làm cho sự vĩ đại có thể trở thành hiện thực. Người đã vượt qua những khó khăn "mang" các dấu hiệu chiến thắng trên gương mặt mình. Vẻ đắc thắng luôn bộc lộ qua mỗi cử chỉ của anh ta.

Đấu tranh, thất bại, thành công: trong khi thành công là cái mà ta luôn tìm kiếm, đấu tranh cũng có niềm vui riêng của nó, và thất bại cũng không phải là không có ích.

"Tôi ngộ ra rằng thước đo thành công không phải là địa vị ta đạt được trong cuộc sống, mà là các trở ngại ta đã vượt qua để đạt đến vị trí đó".

TIẾN SĨ BOOKER T. WASHINGTON

"Bạn chỉ biết quý vẻ tráng lệ của các đỉnh núi cao vời vợi khi đã đứng ở vực sâu thẳm nhất".

"Chỉ khi nào bị thất bại, sự cao quý của bạn mới bộc lộ ra và được thử thách!"

"Bạn cần đương đầu với tất cả các thất bại để cho sự cao quý của bạn hiển hiện".

TỔNG THỐNG RICHARD NIXON

"Cá tính không thể phát triển trong nhàn hạ và êm ả được. Chỉ khi trải qua những kinh nghiệm gian nan và đau khổ, tâm hồn mới trở nên cứng rắn, trí óc mới trở nên tinh tế, hoài bão được hình thành và cuối cùng đạt đến thành công".

HELEN KELLER

"Xin hãy nhớ rằng, để có cầu vồng bạn phải có cơn mưa. Không còn cách nào khác. Những lần gặp khó khăn khiến bạn trở nên mạnh mẽ hơn và không còn đau khổ nữa. Bạn chỉ trở nên vững vàng hơn nếu bạn biết học hỏi từ những khó khăn, như những phát biểu sau: "Từ thất bại chúng ta học được nhiều điều hơn từ thành công. Ta thường hiểu ra mình nên làm gì khi ý thức mình không nên làm những gì. Và chắc chắn người chưa hề phạm phải sai lầm sẽ không bao giờ khám phá được bất cứ điều gì"."

SAMUEL SMILES

"Tôi học được nhiều từ những sai lầm của mình hơn là từ thành công".

HUMPHRY DAVY

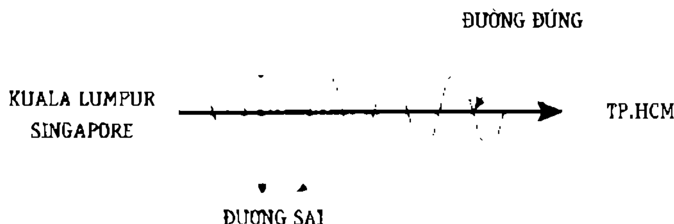
"Ta không bao giờ học hỏi được điều gì từ thành công mà chỉ học được từ những thất bại của chính mình".

JOHN NAISBITT, NGƯỜI SÁNG LẬP MEGATRENDS CHÂU Á

"Có một số người khi bị thất bại thì cứ giậm chân tại chỗ, còn một số người khác thì khi thất bại lại học hỏi được nhiều điều từ thất bại đó và tiếp tục tiến lên".

Có lẽ phần dưới đây sẽ giải thích tại sao ta học được nhiều điều từ thất bại hơn là từ thành công. Đầu tiên, ta phải phân tích xem "học hỏi" ở đây là gì. Một người học hỏi như thế nào? Ta hoc bằng cách quan sát, nghe ngóng, thử nghiệm và sao chép. Giả sử không mắc phải sai lầm nào, ta cứ tiếp tục học bằng cách chỉ đi theo đường đúng. Nhưng làm sao ta biết được đâu là đường đúng nếu ta không biết được đường nào sai?

Vì thế, người ta chỉ thật sự học được cách làm đúng qua những thử thách và sai lầm. Điều này cũng giống như một chiếc máy bay đang bay từ Kuala Lumpur hay từ Singapore đến Thành phố Hồ Chí Minh. Nó phải tự điều chỉnh nhiều lần mới đến được đích cuối cùng. Hãy nhìn vào biểu đồ dưới đây, bạn sẽ nhận ra rằng chiếc phi cơ này đã đi theo đường sai nhiều hơn đường đúng.

Bạn cũng sẽ thấy rằng lần duy nhất ta cho là mình đang trên lộ trình đúng lại chính là lúc chúng ta đang đi theo đường dích dắc và máy bay đã băng ngang qua lộ trình đúng mà ta không hay biết.

Nếu bạn hỏi bất kỳ phi công nào, họ sẽ cho bạn biết là khi máy bay đang ở trên không và ở chế độ lái tự động, hệ thống chỉ dẫn của máy bay tự khởi động. Hệ thống này đảm bảo rằng khi máy bay bị lạc hướng, nó sẽ tự điều chỉnh để máy bay đến được nơi cần đến. Và như bạn đã thấy ở trên, máy bay đã bị lạc đường nhiều lần hơn ta tưởng.

> *Một vài người chết rất sớm vì bội thực. Một số khác lại chết vì quá chén, trong khi một số khác nữa héo mòn dần rồi chết vì không có việc gì để làm. Sức mạnh và sự trưởng thành chỉ xuất hiện nhờ nỗ lực và đấu tranh không ngừng, và sự lãng phí khả năng dẫn đến tình trạng hao mòn và phân rã.*

Cuộc đời chúng ta cũng thế. Cuộc đời ta ví như chiếc máy bay sẽ đi lạc hướng liên miên. Trải qua những sai lầm, những trở ngại và những thất bại, ta biết làm thế nào cho đúng và cuối cùng cũng đạt được mục đích của mình. Vì thế, ta không nên e sợ những sai lầm, trở ngại hay thất bại. Chúng là một phần của cuộc hành trình đến đích của ta. Ta không có cách nào khác ngoài việc học hỏi để có thể tránh không gặp chúng nữa.

Hãy lắng nghe những gì người khôn ngoan nói: "Nếu tôi không gặp sai lầm, chắc hẳn tôi đã không thể hiểu biết và trưởng thành".

Ở điểm này, tôi muốn chia sẻ một khám phá thú vị với tất cả các bạn. Tại sao một phi công phải mất nhiều năm rèn luyện, mà thực chất anh ta chẳng cần làm gì cả một khi máy bay mở chế độ bay tự động? Trong một cuộc phỏng vấn trên đài CNBC gần đây, ông chủ tịch hãng Boeing đưa ra câu trả lời như sau: các phi công phải trải qua nhiều năm đào tạo để biết mình phải làm gì KHI MÁY MÓC KHÔNG LÀM VIỆC CHÍNH XÁC!

Đấy, bạn thấy chưa? Cuộc sống không phải là trốn chạy những sai lầm hay từ bỏ mọi thứ khi ta thất bại, mà là học cách làm thế nào lợi dụng chúng để rốt cuộc ta đạt được mục đích của mình.

Hãy nhìn những gì đã xảy ra trong cuộc tranh tài Olympic mười môn phối hợp: chạy 100m, 400m, 1500m, chạy vượt

rào 110m, ném lao, ném đĩa, đẩy ta, nhảy sào, nhảy cao và nhảy xa:

Olympic	*Huy chương vàng:*	*Huy chương bạc*
Năm 1952	Bob Mathias	Milton Campbell
Năm 1956	Milton Campbell	Rafer Johnson
Năm 1960	Rafer Johnson	C.K.Yang

Ngày 28 tháng 4 năm 1963, trong một cuộc thi đấu mở rộng ở Valnut, Mỹ, C.K.Yang (Yang Chuang Kwang), vận động viên của Đài Loan, đã giành được huy chương vàng và phá kỷ lục thế giới trong cuộc thi mười môn phối hợp. Các bạn sẽ thấy là trong mỗi trường hợp, thành công luôn luôn theo sau một thất bại nghiêm trọng.

Có một câu tục ngữ nói rằng: "Những lần đau khổ là những lần để ta học hỏi!". Điều này rất đúng, thế mà nhiều người trong chúng ta không nhận thấy. Một người thành đạt có thể chứng thực điều này. Họ học được những bài học to lớn nhất trong cuộc đời giữa những lúc khó khăn! Còn trong những lúc hạnh phúc, khi mọi việc đều suông sẻ, không hiểu vì sao ta chỉ có thể học được rất ít.

NHỮNG ĐIỀU TÔI ĐÃ HỌC ĐƯỢC NGÀY ẤY

"Tôi lang thang cả dặm đường cùng Niềm vui,
Cô ấy cứ ríu rít suốt dọc đường.
Nhưng tôi không hề học được gì
Từ tất cả những điều cô ấy nói!
Tôi lang thang cả dặm đường cùng với Nỗi buồn,
Cô ấy chẳng hề thốt ra một lời,
Nhưng, ngạc nhiên thay, tôi đã học được nhiều điều,
Lúc Nỗi buồn đi dạo cùng tôi".

"Thất bại đơn giản chỉ là cơ hội để bắt đầu lại mọi thứ một cách thông minh hơn".

HENRY FORD

Trong giai đoạn đầu, Henry Ford tìm được một chân học nghề thợ máy trong một cửa hàng cơ khí; buổi tối ông làm việc cùng một người thợ lau chùi đồng hồ. Ông đã ngoài 40 tuổi khi thành lập công ty Ford vào năm 1903. Ông đã gặp nhiều khó khăn lúc khởi đầu, nhưng cuối cùng ông cũng có trong tay 12 cổ đông dù họ vẫn còn lưỡng lự. Họ đóng góp tổng cộng 28.000 đôla nhưng không bao lâu sau 5 người trong số này không thích thú lắm nên đã rút khỏi công ty "nhỏ bé" này. Dù trình độ học vấn thấp, ông vẫn được coi là một thiên tài về "công nghệ" và là "cha đẻ" của dây chuyền sản xuất hàng loạt. Sáng kiến của ông đã làm thay đổi đặc tính kinh tế và xã hội của cả thế giới và của nền công nghiệp ô tô. Thế nhưng lúc đó, một tờ báo đã đặt cho ông biệt danh "Kẻ ngu dốt".

Vì thế, điều quan trọng mà các bạn cần nhận ra là chúng ta phải học cả trong những lúc mọi chuyện đều suôn sẻ. Làm thế nào ta có thể làm được điều đó? Bằng cách thường xuyên suy ngẫm về những lúc khó khăn, khi ta phải chịu đựng đau khổ, khi ta bị suy sụp tinh thần, khi mọi thứ dường như chống lại ta - bởi vì chỉ có những thời kỳ khó khăn mới mang lại cho ta những bài học tốt nhất.

Một câu tục ngữ cổ đã nói: "Khi giàu có, bạn hãy nhớ lại khoảng thời gian mình còn nghèo khó".

Một lần nọ, khi hai người trợ lý của Thomas Edison chán nản nói: "Chúng tôi đã làm thí nghiệm đến 700 lần, thế mà vẫn chưa có được câu trả lời. Chúng tôi đã thất bại", Edison trả lời: "Không đâu các bạn của tôi ơi, các bạn không thất bại đâu vì chúng ta đã biết rõ vấn đề này hơn bất kỳ người nào trên thế gian này. Chúng ta đang tiến rất gần đến việc tìm ra lời giải đáp bởi vì giờ đây ta đã biết được đến 700 cách mà ta không nên làm. Đừng gọi đó là lỗi lầm. Hãy gọi đó là "sự rèn luyện"."

"Thất bại duy nhất trong cuộc đời một người là đã sống mà không học hỏi".

Giờ thì tôi hy vọng bạn đã có thể hiểu được giá trị đích thực của những thời kỳ khó khăn, giá trị của thất bại. Thật ra, giá trị của thất bại cao hơn hẳn giá trị của sự thành công.

Giá trị của sự thất bại giờ đây bắt đầu được nhiều tổ chức có tư tưởng tiến bộ đánh giá cao hơn. Nhiều công ty đa quốc gia ngày nay đang chiêu mộ những nhà kinh doanh đã từng thất bại vì những người này đã học được những bài học thiết thực và trở thành những nhà quản lý kinh doanh giỏi từ chính những thất bại của mình. Mỹ là nước có số công ty hợp nhất/sát nhập hàng năm cao nhất và cũng là nơi có số công ty phá sản mỗi năm cao nhất vì mọi người quan niệm rằng KHÔNG CÓ GÌ PHẢI XẤU HỔ KHI THỬ LÀM VÀ BỊ THẤT BẠI. Trên thực tế, đó là cách để thung lũng Silicon trở thành một nơi thu hút các công ty kinh doanh máy tính.

"Chúng tôi trở thành một công ty không thể cạnh tranh vì chúng tôi không cam chịu thất bại... Bạn chỉ có thể vấp ngã khi bạn đang di chuyển".

TỔNG GIÁM ĐỐC CÔNG TY COCACOLA, ROBERTO GOIZUETA

"Hầu hết mọi người đều phạm phải sai lầm là coi thất bại như kẻ thù của sự thành công... Bạn có thể tận dụng sự thất bại... Hãy tiến lên và mắc sai lầm. Hãy làm tất cả những gì bạn có thể làm. Bởi vì hãy nhớ rằng bạn sẽ tìm thấy thành công phía bên này sự thất bại".

THOMAS WATSON CỦA TẬP ĐOÀN IBM

SỐNG LÀ TRANH ĐẤU

Ta thường nghe câu tục ngữ: "Sống là tranh đấu". Ta có thể học được điều gì từ câu tục ngữ này? Hãy thử đảo ngược nó và xem ta có gì nào? TRANH ĐẤU LÀ SỐNG. Nhiều người trong chúng ta không ý thức được rằng chính vì nhận thức này mà ta đã, đang và sẽ tiếp tục tranh đấu. Có thể ta không thích khái niệm này nhưng sự thật là "TRANH ĐẤU" làm ta cảm thấy cuộc đời mình đáng sống hơn! Trong nhiều trường hợp, chính tạo hóa đã luôn gửi thông điệp đó đến cho ta. Bằng chứng là những cây nào phải thường xuyên đối mặt với các trận bão tố và cuồng phong không những khỏe mạnh hơn mà rễ cũng ăn sâu vào đất hơn. Những cây nào phải tranh đấu để giành được ánh nắng mặt trời trong các khu rừng nhiệt đới rậm rạp chắc chắn sẽ khỏe mạnh và cao to hơn các giống dây leo bám quanh chúng và những cây dương xỉ núp dưới tàn của chúng.

Sự thất bại thường nói với chúng ta bằng một ngôn ngữ không lời mà ta không hiểu được. Nếu điều này không đúng, chúng ta sẽ không mắc phải những lỗi lầm giống nhau hết lần này đến lần khác mà không thu được lợi ích gì từ những bài học mà các lỗi lầm đó đã dạy chúng ta. Nếu điều đó không đúng, ta sẽ không thể nhìn kỹ hơn những sai lầm mà người khác mắc phải và rút ra được một bài học.

Những người siêng năng tập thể dục sẽ khỏe mạnh hơn

những người không tập. Cơ bắp của chúng ta cần phải hoạt động để làm ta khỏe mạnh hơn. Những người lao động sẽ linh hoạt hơn những người chỉ ngồi nhà mà không hề làm gì cả.

Người suy nghĩ sáng suốt sẽ nhận ra giá trị tiềm tàng của các sai lầm và thiếu sót. Lịch sử các phát kiến cho thấy rất nhiều người biết tận dụng các sai lầm và các kế hoạch thất bại như một bàn đạp để vươn đến các ý tưởng và kế hoạch mới mẻ.

Theo một nhóm nghiên cứu của Trung tâm dinh dưỡng Dunn ở Cambridge (Anh), xe hơi, truyền hình và chính sách tiết kiệm sức lao động hiện đại có thể gây phương hại cho sức khỏe của chúng ta. Vấn đề là ở chỗ mức tiêu tốn năng lượng mỗi ngày của ta ngày càng giảm. Kết quả nghiên cứu cho thấy hơn một phần ba người trưởng thành chỉ bỏ ra 20 phút mỗi tuần để tập thể dục nhẹ, và chỉ có không đến phân nửa đã từng tham gia các môn thể thao dùng nhiều thể lực.

Với sự gia tăng số lượng xe, người ta càng ngày càng ít muốn đi bộ, ngay cả khi phải đi những đoạn đường ngắn. Và thủ phạm lớn nhất chính là truyền hình.

Sự yên ả đưa ta vào giấc ngủ có thể tai hại hơn cơn bão tố khiến ta phải thức trắng.

Hầu hết mọi người đều nghĩ rằng chọn được con đường dễ đi và có được cuộc sống dễ dàng mà không gặp trở ngại hay khó khăn nào là điều tốt. Đây là một quan niệm hết sức sai lầm. Vậy ai là người muốn có một cuộc sống gian nan và khó khăn? Tôi ủng hộ những người không thích điều này. Nhưng điều tôi thật sự muốn nói ở đây là tranh đấu, dù thuộc về thể chất hay tinh thần, luôn giúp chúng ta phát triển cả về thể lực lẫn tinh thần.

Tranh đấu buộc ta phải di chuyển khi ta muốn đứng lại. Và nó hướng ta đến một nhận thức hoàn chỉnh là thành công chỉ đến thông qua tranh đấu. Không một cái gì đáng giá trong cuộc sống có thể đạt được mà không qua tranh đấu. Nếu có được quá dễ dàng thì ai cũng có nó cả.

Khi leo lên bậc thang cuộc sống, ta cần phải suy nghĩ (đấy chính là đấu tranh tinh thần). Khi ta tự buông mình trượt xuống, không làm gì và chịu thua, không chống nổi sự cám dỗ của một cuộc sống dễ dàng, ta có khuynh hướng ngừng quá trình tư duy.

Hai khám phá dưới đây sẽ làm sáng tỏ những gì tôi đã nhắc đến ở trên:

Một cuộc thí nghiệm đã được tiến hành tại một nhà an dưỡng ở Connecticut (Mỹ), nơi các công dân lớn tuổi được tự mình chọn cây (loại trồng trong nhà) để chăm sóc. Họ được yêu cầu tự mình đưa ra các quyết định nho nhỏ về cuộc sống hàng ngày của mình. Một năm rưỡi sau, những cụ ông, cụ bà này trở nên vui vẻ, linh động và hoạt bát hơn những người ở cùng nơi, trong một nhóm tương tự nhưng không được chọn lựa và không được giao trách nhiệm. Số người còn sống trong nhóm này cao gấp đôi so với nhóm khác.

Một nghiên cứu khác cho thấy những người đã từng tình nguyện làm việc ít nhất một lần mỗi tuần sống lâu hơn 2,5 lần so với những người không làm việc tình nguyện. Điều đó chứng tỏ rằng làm một việc gì đó (tức là tranh đấu) cho người khác là góp một phần tích cực cho sức khỏe và sự trường thọ.

Vậy thì một người cần phải tranh đấu trong những trường hợp nào? Chắc chắn không phải khi mọi thứ đang diễn ra tốt đẹp và suôn sẻ. Tranh đấu chỉ cần thiết khi ta phải đối mặt với những khó khăn và gian khổ, những điều thường xảy ra khi ta bị THẤT BẠI!

Khi thất bại, ta cần phải tranh đấu để "leo lên" lại. Nếu thất bại nữa, ta lại tranh đấu tiếp. Khi nghiên cứu để viết quyển sách này, tôi đã phát hiện ra một điều nổi bật trong cuộc đời tất cả các vĩ nhân, đó là những người đã trải qua nhiều cuộc đấu tranh to lớn sẽ trở nên mạnh mẽ và vĩ đại hơn!

Thất bại sẽ kéo theo những trở ngại và khó khăn to lớn nhưng điều thú vị là nó cũng tặng ta cả cơ hội để tiếp tục cố gắng.

"Tranh đấu là một cơ hội".

NAPOLEON HILL

"Thất bại chính là con đường dẫn đến thành công, cũng giống như các khám phá về những điều sai trái đã hướng ta hăm hở tìm đến điều đúng. Và mỗi kinh nghiệm mới mẻ chỉ ra một số hình thái của sự sai lầm để sau này ta biết cách tránh chúng".

JOHN KEATS

"Trong phần lớn các tình huống, trận chiến của cuộc sống diễn ra rất ác liệt, và việc thắng nó mà không phải đấu tranh cũng giống như chiến thắng mà không có vinh quang. Nếu không có khó khăn, sẽ không có thành công nào; nếu không có mục đích để đấu tranh, chúng ta sẽ không giành được gì cả. Các khó khăn có thể đe dọa người thiếu nghị lực nhưng lại là những tác nhân tích cực đối với những người cương quyết và dũng cảm. Tất cả các kinh nghiệm sống ở đời đã thật sự chứng minh rằng hầu hết các trở ngại bị "ném" vào con đường tiến bộ của nhân loại đều bị vượt qua bởi hành động vững vàng, nhiệt huyết thực sự, sự tích cực, tính kiên nhẫn và quyết tâm vượt qua khó khăn, gian khổ".

EDMUND BURKE

"Có lẽ người Malaysia cho rằng bằng cách nắm lấy điều dễ dàng, họ sẽ không cần phải đối mặt với những thử thách mà các cộng đồng khác đang phải đương đầu như: chiến tranh, nạn đói và cảnh nghèo "rớt mồng tơi". Kết quả là chúng ta đã tự đánh mất sự năng động và tinh thần mạo hiểm của mình. Tất cả phải thay đổi. Chúng ta phải chuẩn bị tinh thần để leo lên đỉnh núi cao nhất, thám hiểm đại dương sâu thẳm nhất và xông vào những nơi hoàn toàn xa lạ với chúng ta."

TIẾN SĨ MAHATHIR MOHAMAD

Mahathir Mohamad, *Thủ tướng Malaysia, đã từng bị sa thải một lần khỏi đảng cầm quyền và từng bị thất cử năm 1969. Các rủi ro ấy đã rèn giũa các kỹ năng chính trị trong ông và ông trở thành thủ tướng chỉ sau ba mươi năm tranh đấu. Có một giai đoạn, chỉ một chút nữa thôi ông đã phải ở sau song sắt nhà tù.*

Ông sinh ngày 20 tháng 12 năm 1925, được nuôi nấng bởi người mẹ hiền dịu và người cha rất tôn trọng kỷ luật. Việc học của ông phải tạm dừng vì Chiến tranh thế giới II, nhưng ông đã biết tận dụng nó bằng cách mở sạp bán nước giải khát, bánh ngọt và trái cây. Sau đó, ông bán sản phẩm thủ công rồi làm thư ký cho văn phòng huyện trước khi theo học khóa y khoa ở Đại học mang tên Vua Edward VII ở Singapore.

"Tôi có thể làm điều đó không! - sự do dự trước thất bại".

TIẾN SĨ KALAIGNER M.KARUNANIDHI, LÃNH TỤ CỦA NGƯỜI TAMIL NADU, ẤN ĐỘ

Karunanidhi tham gia chính trị từ khi còn là một cậu học trò mười bốn tuổi. Khi đó, tình thế hết sức vô vọng. Luật pháp của thực dân Anh, sự khác biệt về tôn giáo, hệ thống đẳng cấp xã hội, sự phân biệt giai cấp, nạn dốt đã đặt ra nhiều thử thách lớn cho đất nước. Sinh ra trong một gia đình bình dân ở một ngôi làng nhỏ, Karunanidhi đã quyết định trở thành lãnh tụ của người Tamil Nadu, Ấn Độ, bất chấp việc phải đương đầu với rất nhiều thử thách.

Một lần nọ, khi đang điều khiển một buổi mít-tinh, người ta chuyển đến ông một mẩu tin nhắn báo rằng vợ ông đã qua đời. Hết sức bình tĩnh, ông cất mẩu tin nhắn vào túi, hoàn tất bài diễn văn của mình rồi lập tức lao về nhà để nhìn lại lần cuối khuôn mặt của người vợ thân yêu.

Cuộc đời ông từng trải qua các cuộc đấu tranh và biểu tình. Nhiều lần ông bị tống giam vì tham gia nhiều cuộc biểu tình khác nhau. Ông được gán cho biệt danh "Kẻ vào tù ra khám". Trong 41 năm, ông vào tù cả thảy 14 lần. Cuộc đời chính trị của ông lúc nào cũng như đang trên một đại dương dậy sóng. Trong một chiến dịch tranh cử, ông bị một nhóm lính đánh thuê săn đuổi và như có phép lạ, ông đã thoát chết.

Ông đã đạt kỷ lục khi thắng liên tiếp 9 cuộc tổng tuyển cử mà ông tham gia kể từ năm 1956. Các âm mưu chính trị, tình hình chính trị bất ổn, vụ ám sát Rajiv Gandhi, các vụ đánh bom, sự bội ước của các liên minh chính

trị,... tưởng chừng đã có thể lay chuyển sự kiên định trong ông. Nhưng không, ông luôn tự tin và quyết đoán. Ông còn có một khả năng hiếm thấy là có thể vượt qua tất cả các trở ngại và đạt đến đỉnh cao. Nếu bạn muốn thấy một con phượng hoàng thần kỳ, hãy đến gặp Tiến sĩ Kalaigner.

Trí nhớ của ông thật đáng khâm phục; ông là một trong những nhà hùng biện tài ba nhất của người Tamil Nadu. Ông đã dàn dựng 20 vở kịch và tham gia diễn xuất một vài vở. Ông cũng viết lời thoại cho 70 bộ phim của Tamil. Ông là người sáng lập ra nhật báo "Murasoli" và viết hơn 100 quyển sách về cac đề tài lịch sử, xã hội và văn học. Ông đồng thời còn là một nhà thơ nổi tiếng.

Khi hệ thống đẳng cấp gây nên sự xáo động trong xã hội, ông đã sáng lập nên "Samathuvapuram", nơi mà mọi người dân thuộc các tầng lớp xã hội, tôn giáo và cộng đồng khác nhau có thể cùng chung sống với nhau. Ông đã dựng tượng đài của một thi sĩ vĩ đại người Tamil, Thiruvalluvar, cao hơn 40 mét.

Tình cảm say mê mà ông dành cho đảng Tamil, cho sự thịnh vượng của người dân Tamil không có gì sánh được. Ông là một trong những lãnh tụ được tôn sùng nhất của người Tamil trên khắp thế giới.

***

Trước khi kết thúc chương này, tôi muốn được chia sẻ với các bạn câu chuyện về loài bướm đêm "Hoàng đế". Như tên gọi, bướm đêm Hoàng đế là loài bướm uy nghi nhất trong các loài bướm. Khi bay, nó sải đôi cánh rộng trông rất uy nghi. Trước khi thành một con bướm trưởng thành, no phải trải qua giai đoạn nhộng, trong một cái kén. Điều thú vị nhất về cái kén của bướm Hoàng đế chính là ở chỗ miệng

Nếu bạn đã từng cố gắng nhưng gặp thất bại, nếu bạn đã từng hoạch định và chứng kiến các kế hoạch của mình sụp đổ ngay trước mắt mình, xin hãy nhớ cho rằng những người mạnh mẽ, vĩ đại nhất trong lịch sử đều là "thành phẩm" của lòng can đảm, và như bạn biết đấy, lòng can đảm thường sinh ra từ nghịch cảnh.

kén của nó rất hẹp. Để thành bướm, nhộng bướm đêm Hoàng đế buộc phải thu, ép chặt thân mình lại sao cho có thể chui qua khỏi cái miệng kén bé tí ấy. Một ngày nọ, khi quan sát một con nhộng đáng thương đang cố gắng hết sức để len ra khỏi cái kén, một nhà khoa học "tốt bụng" đã quyết định giúp đỡ nó bằng cách dùng một con dao mổ rạch miệng kén cho rộng để nó chui ra được dễ dàng hơn. Quả thật, con nhộng đã chui ra khỏi kén dễ dàng mà không phí nhiều công sức, nhưng con nhộng tội nghiệp ấy đã không thể bay lên khi rời khỏi kén. Nó chỉ biết trườn trên mặt đất. Vài ngày sau, nó chết lúc đang cố trườn trên mặt đất thay vì sống hết cuộc đời bay lượn trên không trung với đôi cánh uy nghi của mình!

Đã quá muộn màng khi khám phá ra rằng để có thể bay, nó phải trải qua một quá trình ép chặt cơ thể mình lại để len ra khỏi miệng kén chật hẹp; bởi vì trải qua quá trình ép chặt cơ thể như thế, một chất dịch sẽ được tiêm vào các gân cánh của nó và làm cho nó bay lên được một khi đã thoát ra khỏi kén!

Đấy, bạn thấy không, những nỗi vất vả của cuộc sống, những đau khổ, tổn thương, tất cả đều rất cần thiết nếu bạn muốn "thành đạt". Vì thế, thay vì nguyền rủa và báng bổ, hãy cố gắng thấu hiểu và yêu thương chúng khi bạn "có dịp" nếm trải chúng, vì chúng chính là một phần quan trọng trong quá trình tạo nên một con người.

Tôi không chọn làm một kẻ tầm thường
Tôi không muốn làm kẻ tầm thường
Tôi có quyền không trở nên tầm thường
Tôi kiếm tìm cơ hội, chứ không tìm sự chở che,
Tôi không muốn trở thành kẻ được bảo vệ,
chịu thu mình
Và tự dối lòng bằng việc được Chính phủ trợ cấp
Tôi muốn nếm mùi thất bại,
Để mơ màng và gầy dựng lại, để thất bại và
để thành công.
Tôi từ chối không đổi lòng nhiệt huyết để lấy tiền trợ
cấp. Tôi thích những thử thách cuộc sống hơn là tiền
trợ cấp
Hơn cả được đảm bảo cuộc sống suốt đời,
Thích cảm giác được thực hiện những điều không tưởng
cũ rích
Tôi sẽ không rao bán tự do để đổi lấy lợi nhuận,
Cũng không đổi nhân phẩm lấy của bố thí.
Tôi sẽ chẳng bao giờ chịu thu mình trước bất kỳ
ông chủ nào
Cũng sẽ không quỳ gối trước những đe dọa bất kỳ
Đó là quyền được đứng thẳng của tôi,
Tự hào và không e sợ
Khi suy nghĩ và hành động cho chính mình
Để thưởng thức những lợi ích từ sáng tạo của mình
Và táo bạo đối mặt với thế giới,
Và để nói: "Đây là cái tôi đã làm nên".
Tất cả những điều này nhằm định nghĩa thế nào là
một con người.

Chương 7

Nỗi sợ hãi thất bại

Suốt buổi lễ trao giải thưởng kinh doanh vào năm 1993, ông Lý Quang Diệu, nguyên Thủ tướng Singapore, đã dẫn lời của nhiều doanh nhân rằng người Singapore ít khi cố gắng và luôn có thái độ "Kia-Su" (khiếp sợ), tức là "sợ thua", "sợ tổn thất", "sợ thất bại".

Là người thường xuyên viếng thăm đảo quốc này, đồng thời có một số bạn bè ở đó, tôi thật sự thấu hiểu những điều ông Lý đề cập đến. Thực tế ở Singapore đã có câu nói đùa rằng người ở đó phải chịu đựng 3 "K" - Kiasu (khiếp sợ), Kia See (sợ chết) và Kia Bo (sợ vợ). Nó có vẻ giống như một câu nói đùa, nhưng lời nói đùa luôn ẩn chứa một vài sự thật bên trong.

Thậm chí còn có cả một quyển sách nhan đề "Ông Kia-Su" (Ông khiếp sợ) đã nổi tiếng nhanh chóng trên đảo quốc này. Mới đây, tôi được nghe nói là nó đã trở nên phổ biến đến nỗi người ta sẽ "xuất khẩu" nhân vật Ông Kia-Su sang nhiều nước trên thế giới.

Tôi đã từng chứng kiến người Singapore cố gắng ra sao để thay đổi đất nước của họ từ chỗ kém phát triển thành một trong những quốc gia hiện đại và thịnh vượng nhất trên thế giới.

Ngày nay, người dân Singapore đang có một cuộc sống tuyệt vời - một cuộc sống tốt đẹp, sung túc và dễ chịu. Một khuynh hướng tự nhiên thuộc về bản tính con người là khi ta đạt đến tình trạng nhàn hạ hoặc mãn nguyện, ta bắt đầu e sợ tình trạng đó bị lung lay. Khi ta không có nó, ta không có cảm giác sợ hãi như thế vì ta chẳng có gì để mất cả. Khi có nó, ta bắt đầu e sợ vì lúc này ta đã có cái để mà mất.

Điều này nhắc tôi nhớ đến một lần đối thoại với một doanh nhân lớn tuổi thành đạt lúc tôi vừa bắt đầu tham gia thương trường. Khi được hỏi tại sao luôn dè dặt, ông đã trả lời: "Ta luôn dè dặt vì ta có cái để mà dè dặt." Câu trả lời đúng làm sao!

Mỉa mai thay, trong tất cả các bài học về sự thành công, điều duy nhất lôi người ta ra khỏi thành công chính là sự e sợ thất bại. Chính sự lo sợ thất bại đã ngăn cản người ta thành công.

"Mọi người đều có tài. Cái hiếm có ở đây chính là sự can đảm theo đuổi tài năng đến cùng, dù nó dẫn ta đến nơi u tối nhất".

ERICA GIONG

"Rất nhiều tài năng đã bị bỏ qua vì thiếu một chút can đảm. Và mỗi ngày, những con người bệ rạc ấy bị sự nhút nhát ngăn cản thực hiện nỗ lực đầu tiên, và bản thân họ bị chôn vùi."

SYDNEY SMITH

"Dường như mọi người đều có khả năng tiềm ẩn rất lớn. Hầu hết mọi người đều có thể làm những điều hết sức phi thường nếu họ có đủ tự tin để đương đầu với các thử thách. Nhưng họ không làm được như thế. Họ chỉ

biết ngồi trước màn hình cuộc đời mà quan sát như thể không còn cách nào khác hơn chấp nhận nó cứ tiếp diễn như thế mãi mãi".

PHILIP ADAMS

"Cuộc sống vừa là một cuộc mạo hiểm táo bạo, vừa chẳng là gì cả".

HELEN KELLER

Cô bị khiếm thị, khiếm thính và mất cả khả năng nói lúc chưa đến hai tuổi. Nhưng sau đó, không những cô học được cách đọc, viết và nói mà còn trở thành tác giả của nhiều cuốn sách, bài báo và tự truyện.

Nỗi sợ hãi thất bại không chỉ ghi dấu lên "sự thất bại" của bản thân người đó mà còn ghi dấu lên cả việc xã hội sẽ phản ứng ra sao đối với những người bị thất bại. Mọi người sẽ nói gì nếu tôi thất bại? Làm sao tôi có thể gặp mặt người khác đây?

"Con người không chỉ lo lắng về những điều đang xảy ra, mà còn lo lắng cho quan điểm của họ về những điều đang xảy ra".

EPITETUS

Nhưng dù thế nào đi nữa, điều đó cũng dẫn đến kết cục là sự sỉ nhục mà xã hội "dành cho" sự thất bại, điều này dẫn dắt ta trở lại với những gì tôi đã nhắc đến trong chương trước - xã hội đã áp đặt một giá trị hết sức thấp kém và tiêu

cực lên kinh nghiệm thất bại. Tôi mong rằng quyển sách này sẽ khởi xướng một quan điểm khác về sự thất bại và trả lại giá trị thật sự cho nó để xóa sạch sự khiếp sợ thất bại còn đang lởn vởn trong tâm trí chúng ta.

Hãy thử tưởng tượng một xã hội mà ở đó mọi người đều sẵn sàng thử sức và sẵn sàng đón nhận thất bại. Ở đấy, mọi người không còn sợ thất bại nữa. Hãy thử tưởng tượng xem sẽ có bao nhiêu phát minh, sáng kiến được đưa ra. Hãy tưởng tượng xem thế giới sẽ tiến xa như thế nào. Nếu quan sát kỹ, bạn sẽ nhận thấy rằng tất cả những việc phi thường của thế giới đều được thực hiện bằng lòng can đảm, và các chiến thắng vĩ đại nhất của thế giới đều phát sinh từ chính những lần bại trận.

"Để có nhiều người trở thành chủ doanh nghiệp hơn, chúng ta phải thay đổi thái độ của mình đối với những người bị thất bại."

LÝ QUANG DIỆU

Cựu thủ tướng Singapore đã vực Singapore từ chỗ kém phát triển thành một trong những quốc gia giàu có nhất trên thế giới. Lúc bốn tuổi, trong một lần tức giận vì ông làm vỡ một cái lọ, cha ông đã phạt ông bằng cách cột tai ông lại rồi treo lên trên một cái giếng. Khi còn là một đứa trẻ, ông đã chơi những trò chơi khuyến khích "tinh thần đấu tranh và ý chí để chiến thắng".

Thời thanh niên của Lý được đánh dấu bằng sự thử thách, tính kiên cường và tài tháo vát, những phẩm

chất giải thích vì sao ông đã đưa đất nước Singapore thành công nổi trội. Để nuôi sống gia đình suốt thời gian Singapore bị Nhật Bản xâm chiếm, ông đã gắng sức làm mọi thứ - từ làm việc cho Cục tuyên truyền Nhật Bản, mua bán hàng chợ đen, bán bánh ngọt, thậm chí làm cả kẹo cao su để bán. Ông thừa nhận cách cai trị hà khắc của Nhật Bản trong ba năm rưỡi đó đã giúp ông có được "bằng cấp đầu tiên trong cuộc sống thực tế".

Để tiếp tục tiến xa hơn, điều ta phải làm là nhận thức nhiều hơn hoặc thâm nhập một lĩnh vực mới. Và để làm được điều đó, ta luôn phải chấp nhận mạo hiểm, và mạo hiểm lại luôn đi cùng may rủi, nghĩa là ta sẽ có thể không đạt được mục đích. Ta không thể khám phá ra những đại dương mới trừ khi ta có đủ can đảm đi xa đến nỗi không còn nhìn thấy bờ biển nữa.

Thật thú vị khi nhận ra rằng chữ "cơ hội" trong tiếng Trung Quốc được hợp thành bởi hai chữ "khủng hoảng hay rắc rối" và "tích tụ hay gặp gỡ".

Tất cả khủng hoảng và rắc rối hội tụ để đem "CƠ HỘI" đến cho bạn. Và như Einstein đã nói: "Bên dưới rắc rối là chìa khóa mở ra thời cơ thuận lợi nhất".

Nói cách khác, ta không có được cơ hội nếu không trải qua những rủi ro, điều mà ta sẽ trải qua trong cơn khủng hoảng hay rắc rối.

"Nếu một việc gì đó bị thất bại dù đã được lên kế hoạch kỹ lưỡng, được trù tính cẩn thận và được thực hiện chu đáo, thì thất bại đó thường giúp ta thấy được sự thay đổi cơ bản và thời cơ".

PETER DRUCKER

Các chủ doanh nghiệp khắp nơi trên thế giới hiểu điều này hơn ai hết. Nếu bạn muốn trở thành một chủ doanh nghiệp, có hàng tá lý do giải thích vì sao bạn phải biết điều này. Không có con đường nào khác. Bạn không thể chơi trong điều kiện an toàn và mong đợi thời cơ sẽ đến với mình. Cơ hội dù tốt cách mấy không bao giờ đem lại sự an toàn. Luôn có một vài rủi ro đi kèm, rủi ro đó có thể tính trước hay không thì còn tùy. Rủi ro càng cao thì thời cơ càng thuận lợi vì rất ít người dám trải qua thử thách ấy.

"Bậc thang không bao giờ dành để nghỉ ngơi mà là để giữ cho bước chân của một người đủ dài để anh ta có thể đạt đến nơi khác cao hơn".

THOMAS HENRY HUXLEY

Người chủ doanh nghiệp biết rằng một chiếc tàu đậu ở bến cảng luôn an toàn nhưng nó được đóng không phải để neo đậu ở bến cảng. Tóm lại, tôi muốn nói những người chỉ muốn thành công mà không được chuẩn bị trước để chịu thất bại trên thực tế chỉ đạt đến những thành công hạn chế.

Sự sụp đổ của Liên Xô cũ, một mặt, đã thúc đẩy xuất hiện những mô hình mới. Việc mở cửa Indonesia, Trung Hoa đại lục, Ấn Độ đã mở ra những thị trường, những lối đi đầy mạo hiểm chưa có nhiều người đặt chân đến. Chính phủ các nước đang cố thuyết phục người dân của họ đầu tư vào đó. Các doanh nhân đã vào cuộc. Không phải tất cả họ đều sẽ thành công. Nhiều người sẽ thất bại nhưng đó lại chính là cái mà loài người đang tiến tới. "Không bỏ công, không được lãi".

"Các thương gia câu cá dưới dòng nước đục. Khi biển quá yên ả, bạn không thể bắt được cá. Nhưng khi thấy nước bị vẩn đục, bạn nên câu ở đấy vì khi ấy cá lớn đang dồn cá nhỏ lên trên mặt nước... Mỗi cuộc khủng hoảng lại tạo nên các vận may to lớn".

ROBERT KUOK HOCK NIEN, THƯƠNG GIA THÀNH CÔNG NHẤT CỦA MALAYSIA

"Một chương trình hành động luôn có nhiều rủi ro và chi phí nhưng chúng còn kém xa các rủi ro và chi phí của sự khước từ một cách dễ dãi việc hành động."

JOHN F.KENNEDY

Nếu ta không chuẩn bị trước khả năng gặp phải thất bại, thì đừng ghen tị với người có những điều hơn ta trong cuộc sống. Họ đã trả giá cho những điều đó.

Có một câu ngạn ngữ nói rằng:

"Nếu cuộc đời bạn không gặp phải thất bại, có lẽ bạn sẽ không có đủ bản lĩnh".

Rất đúng! Điều này đúng với mỗi người ở mỗi giai đoạn của cuộc đời.

"Trong suốt giai đoạn đầu tiên của đời người, điều nguy hiểm nhất là ở chỗ không dám chấp nhận hiểm nguy".

KIERKEGAARD, NHÀ HIỀN TRIẾT NGƯỜI ĐAN MẠCH

"Những nỗi lo ngại của chung ta chính là những kẻ phản bội và chúng khiến ta đánh mất điều tốt đẹp mà ta có thể đạt được khi làm ta e sợ những thử thách".

WILLIAM SHAKESPEARE

"Người thiếu can đảm để bắt đầu thì xem như đã kết thúc rồi".

VÔ DANH

"Các cơ hội sẽ rơi trên lối đi của mọi người nhưng không phải ai cũng biết tận dụng chúng".

LEE CONG CHIAN

Chào đời ở Trung Quốc năm 1893, Lee Cong Chian di cư sang Singapore lúc mười tuổi. Ông bắt đầu làm phiên dịch cho một tờ báo tiếng Trung Quốc và một công ty thương mại Trung Quốc. Năm 1927, ông bắt đầu kinh doanh cao su. Vài năm sau, tức vào thập niên 1930, việc kinh doanh cao su ở Singapore bị ảnh hưởng nặng nề bởi cuộc khủng hoảng kinh tế đã khởi đầu ở Hoa Kỳ. Nhưng trong thời gian đó, Lee, còn gọi là Lee Cao su, lại phát triển công ty bằng cách thu mua các nhà máy và đồn điền có nguy cơ phá sản. Sau đó, khi cuộc chiến tranh Triều Tiên bùng nổ, ông thu được lợi nhuận to lớn. Lee qua đời năm 1967. Hiện nay, công ty của ông, một công ty được sự bảo trợ của Liên hiệp Ngân hàng Trung Quốc ở hải ngoại, là một trong những công ty lớn nhất trong số các công ty kinh doanh cùng loại ở Đông Nam Á.

TÔN DẬT TIÊN

Bị thất bại 10 lần và chỉ thành công ở lần thứ 11, ông đã trở thành cha đẻ của nước Trung Quốc hiện đại.

Dưới đây là những nơi ông đã gặp thất bại:

Lần thất bại đầu tiên vào tháng 10 năm 1895 ở Guang Zhou

Lần thất bại thứ hai vào tháng 10 năm 1900 ở Hui Zhou

Lần thứ ba vào tháng 5 năm 1907 ở Chao Zhou

Lần thứ tư vào tháng 6 năm 1907 ở Hui Zhou

Lần thứ năm vào tháng 9 năm 1907 ở Qing Zhou

Lần thứ sáu vào tháng 12 năm 1907 ở Zhen Nan Guan
Lần thứ bảy vào tháng 3 năm 1908 ở Guang Zhou, Lian Zhou và Shang Si
Lần thứ tám vào tháng 4 năm 1908 ở Yunan He Hau
Lần thứ chín vào tháng 2 năm 1909 ở Guang Zhou
Lần thứ mười vào tháng 4 năm 1911 ở Guang Zhou
Chẳng bao lâu sau lần cố gắng thứ 11 ở Wu Chang, ở tuổi 46, ông đã trở thành Chủ tịch của Trung Hoa dân quốc.

"... những cuộc khủng hoảng tạo nên các cơ hội...
... nếu bạn thất bại, đừng nản lòng. Hãy thử một lần nữa".

HENRY SY CHA

Henry Sy sinh ở Amoy, Trung Quốc, vào năm 1924. Ông đã khởi nghiệp bằng việc giúp điều hành cửa hàng nhỏ của gia đình. Lúc 12 tuổi, được sự cho phép của cha mẹ, ông quyết định di cư đến Cehu và sau đó đến Manila, Philippines. Ông bắt đầu công việc kinh doanh bằng cách bán dép trong nhà, rồi bán giày trên các con đường của Carriedo, Quiapo, Manila. Ông cứ chạy tới chạy lui từ nhà máy giày để lấy thêm giày khi đã bán hết hàng. Vừa làm việc, ông vừa học để hoàn tất chương trình trung học còn dở dang. Sau khi đã tích cóp được một số tiền, ông hùn hạp với vài người Trung Quốc để lập ra SHOE WORLD với vai trò một cổ đông nhỏ đồng thời là người quản lý.

Sau đó, vì không nhất trí với họ, ông đã thuê chỗ để mở một cửa hiệu nhỏ trên Đại lộ Rizal và một cửa hiệu khác cũng được mở sau đó ở Carriedo, cửa hiệu này thuộc sở hữu của chính ông và vẫn kinh doanh giày.

Sau đó, nhiều khách hàng đã gợi ý ông bán thêm các loại hàng hóa khác, và lúc nhập giày từ nước ngoài, ông bị buộc phải nhập các loại hàng hóa khác. Vì thế, ông bắt đầu kinh doanh quần áo tại một cửa hàng tổng hợp ở Makati vào năm 1975. Một vài năm sau, ông thành lập các trung tâm buôn bán mang tên Shoemart ở Cubao, Harrison và Hoilo.

Khu phố mua sắm Shoemart đầu tiên tên là Shoemart North Edsa, được thành lập năm 1985. Trong nửa đầu thập niên 1990, Henry đã khai trương Shoemart Centrepoint, Shoemart Megamall, Shoemart Cebu city và South Mall.

Luc đầu khi ông xây dựng trung tâm buôn bán Shoemart North Edsa ở thành phố Quezon, nhiều người cho rằng đó là một sai lầm to lớn. Họ bảo ông rằng tiền hoa hồng quá cao, thời cuộc quá bất ổn va vị trí không thuận lợi. Ngày nay, người đã từng không mua nổi cho mình một đôi giày (ông khởi nghiệp chỉ với một đôi dép lê) có số tài sản cá nhân lên đến 2,3 tỉ đôla Mỹ (theo tạp chí Forbes, tháng bảy năm 1999) và đã xây dựng một trung tâm buôn bán lớn nhất thế giới - Trung tâm thương mại Châu Á (Mall of Asia) trên khu đại lộ Roxas ở Manila, hơn hẳn trung tâm thương mại West Edmonton ở Canada.

Henry ví việc phát triển khu trung tâm buôn bán với việc nấu ăn, một cách tiêu khiển mà ông rất thích sau giờ làm việc. Ông nói: "Cũng như việc nấu ăn, dùng đúng nguyên liệu, đúng tỉ lệ sẽ mang lại cho món ăn một hương vị đặc trưng. Vì vậy, một trung tâm mua sắm không phát triển tốt tức là có một nguyên liệu đã bị bỏ sót. Ta phải tìm xem nguyên liệu bị bỏ sót ấy là gì và thêm nó vào".

Nhiều người có thể thắc mắc tại sao Nhật Bản trở thành cường quốc kinh tế thuộc vào loại mạnh nhất thế giới. Nhưng nếu bạn nhớ lại và tự hỏi làm thế nào họ có thể huấn luyện các phi đội cảm tử gọi là "Kamikaze" (Thần phong) trong Chiến tranh thế giới II, bạn có thể phát hiện ra việc đào tạo ra các samurai chân chính theo truyền thống "võ sĩ đạo" đã được áp dụng cho các chiến binh.

"Khi một samurai đúng nghĩa xung trận, anh ta luôn chuẩn bị trước việc phải hy sinh, nhưng kẻ luôn phải chết trước tiên chính là kẻ thù của anh ta".

Các samurai thắng trận vì họ đã đạt đến đỉnh cao của lòng can đảm. Để chứng minh quan điểm của mình rõ hơn, tôi xin kể một câu chuyện.

Một lần no, có một người lính Ai Cập mắc phải một căn bệnh hiểm nghèo. Biết mình có thể chết bất cứ lúc nào, anh xung phong đi chiến đấu mà không sợ hy sinh. Anh đã chiến đấu, CHIẾN ĐẤU và CHIẾN ĐẤU, và đến khi cuộc chiến thắng lợi, anh vẫn CÒN SỐNG! Sự dũng cảm của anh đã góp phần mang lại chiến thắng, vị tướng chỉ huy đã thán phục anh và quyết định thăng cấp và tặng thưởng cho anh các huy chương về lòng trung thành và dũng cảm. Nhưng trong buổi lễ trao tặng, anh có vẻ rất buồn bã và kiệt sức. Khi được hỏi lý do vì sao buồn phiền, anh đã nói: "Tôi đang mắc một căn bệnh hiểm nghèo và tôi sẽ phải chết sớm". Sao Chúa lại có thể để một người lính dũng cảm như thế chết đi? Vì thế, vị tướng đã tìm các y sĩ giỏi nhất để chữa khỏi bệnh của anh ta. Nhưng từ ngày đó trở đi, người lính một thời anh dũng kia không còn ở tuyến đầu nữa! Anh ta né tránh nguy hiểm và cố gắng tối đa để bảo vệ mạng sống của mình!

Vâng, anh ta đã trở thành "Kia-See", kẻ sợ chết. Phải chăng đó là cách mà ta chọn để sống hết cuộc đời mình? Có

lẽ ta nên xem lại những gì Helen Keller đã phát biểu: "Cuộc sống vừa là một cuộc mạo hiểm táo bạo, vừa chẳng là gì cả".

Tuy nhiên, vào lúc này đây, tôi muốn chỉ ra rằng luôn luôn có các cấp độ mạo hiểm khác nhau dành cho những người khác nhau. Chẳng hạn, nếu bạn có nhiều tiền, bạn sẽ mạo hiểm nhiều hơn. Nhưng nếu một người khác có ít tiền hơn mà lại mạo hiểm như bạn, thì người đó sẽ gặp nhiều hiểm nguy hơn bạn gấp bội.

Tầm hoạt động của một người phải vượt quá tầm với của người ấy, nếu không thì thiên đàng dùng để làm gì?

ROBERT BROWNING

Xin hãy lưu ý rằng chấp nhận mạo hiểm không có nghĩa là ta phải liều lĩnh một cách dại dột. Thật ra, hầu hết những người chấp nhận những việc làm mạo hiểm nhất không chỉ lao vào nơi nguy hiểm mà điều họ làm trước tiên là thực hiện ý tưởng trên quy mô nhỏ. Sau đó, họ học bài học kinh nghiệm từ đó, góp nhặt thêm thông tin và ý kiến phản hồi, thực hiện các điều chỉnh và thử lại lần nữa để đảm bảo rằng công việc đã được thực hiện một cách hoàn hảo. Một khi đã tin tưởng ở biện pháp mới, họ bắt đầu mở rộng phạm vi thực hiện hoặc thực hiện trên quy mô lớn hơn. Một đặc điểm mà ai trong số này cũng có, dù làm gì đi nữa, là họ dám làm thử.

Tôi xin được kết thúc chương này bằng những lời phát biểu sau đây:

"Đừng chỉ trích những người đã cố thử và thất bại
Hãy chỉ trích những người đã không dám làm thử".

KHUYẾT DANH

Người duy nhất không mắc sai lầm chính là người không hề làm gì cả. Đừng sợ sai lầm, miễn là bạn đừng mắc cùng một sai lầm hai lần.

F.D.ROOSEVELT

Chương 8

Thất bại trong các quan hệ tình cảm

Có một câu nói nổi tiếng: "Đằng sau mỗi người đàn ông thành công luôn có một phụ nữ". Thật ra, phía sau mỗi người đàn ông thất bại cũng có một phụ nữ.

Trong các truyền thuyết và trong lịch sử, ta có thể bắt gặp bóng dáng của một Delilah trong sự suy sụp của Samson, một Helen thành Troy - người phụ nữ đã gây ra cuộc chiến huy động một ngàn chiến thuyền, hoàng hậu Guinevere của nước Anh cổ, một Cleopatra với sự thất bại của Mark Antony, một Joséphine de Beauharnais, một Nữ hoàng Anne của Anh quốc, một Hoàng hậu Alexandra của nước Nga và một Nữ hoàng Võ Tắc Thiên của Trung Quốc.

Tôi không cố ý đổ lỗi cho những phụ nữ này là nguyên nhân gây nên thất bại bởi lẽ đàn ông cũng có thể là nguyên nhân thất bại trong các nỗ lực của một phụ nữ. Điều đó xảy ra nhiều đến nỗi lịch sử luôn cho thấy đàn ông đóng vai trò chủ đạo. Có vô số đàn ông đã là nguyên nhân thất bại của phụ nữ nhưng những điều đó đã xảy ra mà không được lịch sử ghi nhận. Trên thực tế, so với bất kỳ một giai đoạn trong lịch sử nhân loại, ngày nay càng có nhiều phụ nữ đóng vai trò quan trọng hơn đàn ông: Margaret Thatcher, cựu Thủ tướng Anh; Benazir Bhutto, cựu Thủ tướng Pakistan; Khaleda Zia, cựu

Thủ tướng Bangladesh; Chandrika Kumaratunga, cựu Tổng thống Sri Lanka; Indira Gandhi, cựu Thủ tướng Ấn Độ; Golda Meir, cựu Thủ tướng Israel; Tansu Ciller, cựu Thủ tương Thổ Nhĩ Kỳ; Corazon Aquino, cựu Tổng thống Philippines; Evita, cựu Đệ nhất phu nhân Argentina; Madeleine Albright, cựu ngoại trưởng Mỹ; Helen Clark, cựu Thủ tướng New Zealand; Megawati Sukarno Putri, cựu Tổng thống Indonesia và Sonia Gandhi chỉ là một số điển hình cụ thể. Dù sao trong chương này, tôi chỉ muốn chú trọng đến mối quan hệ tình cảm trong chừng mực nó có một tác động nào đó.

Có thể bạn rất nôn nóng muốn tôi đề cập ngay đến một mối quan hệ tình cảm thất bại. Thực ra, trong cuộc đời mình, tôi đã có đến 3 mối tình thất bại! Tôi cho rằng điều đó khiến tôi có đủ "tiêu chuẩn" để "đụng chạm" đến vấn đề này. Nếu bạn còn cảm thấy bao nhiêu đó vẫn chưa đủ, thì tôi xin bổ sung thêm rằng tôi có rất nhiều bạn bè, cả người đã lập gia đình lẫn người còn độc thân và họ xem tôi như "đôi tai để nghe kể về những rắc rối trong mối quan hệ của họ". Hầu như tôi đã trở thành một nhà cố vấn hôn nhân miễn phí của họ.

Đầu tiên và trước hết, tôi xin được đề cập đến vấn đề mà hầu hết chúng ta đều không nhận thức được. Về cơ bản, đàn ông và phụ nữ khác nhau! Chính xác đó là điều tôi muốn nói! Hầu hết chúng ta có khuynh hướng nghĩ rằng đàn ông và phụ nữ chỉ khác nhau về giới tính mà thôi, các phần còn lại thảy đều giống nhau vì cả hai đều là con người. Ở đây, tôi muốn nhấn mạnh một cách dứt khoát rằng một người đàn ông và một người phụ nữ là hai cá thể riêng biệt và là hai con người khác nhau! Nếu ta muốn vợ/chồng hoặc bạn gái/bạn trai mình suy nghĩ và có cảm giác như ta, thành người giống ta hoàn toàn, thì ngày nay sang ngày khác, ta sẽ phải đương đầu với những "gai góc" trong mối quan hệ của mình.

Mặc dù từng là sinh viên ngành sinh học, điều này chưa từng xảy đến với tôi. Mãi đến cách đây vài năm, mọi thứ mới trở nên thật rõ ràng và các cuộc điều tra sâu rộng hơn đã chứng minh rằng sự khác nhau giữa nam và nữ về mặt sinh học đã hình thành một chuỗi hoóc môn và thành phần hóa học khác nhau trong cơ thể chúng ta. Điều này dẫn đến những cách suy nghĩ và xúc cảm khác nhau. Chẳng hạn, những thay đổi về mặt hoóc môn có thể làm tâm tính của một người thay đổi đột ngột. Từ đó, bạn có thể hiểu ra tại sao một số phụ nữ rất ủ rũ trong kỳ kinh nguyệt. Riêng tôi từng bị ốm liệt giường vì bệnh "vàng da". Lượng mật tan trong máu tôi vượt quá giới hạn cho phép, da và mắt có màu vàng. Vẻ mặt tôi thay đổi hoàn toàn. Tôi không thích bất cứ cái gì. Cuộc sống dường như trở nên vô nghĩa và tôi muốn tự sát cho rồi. Hãy hỏi bất kỳ một bác sĩ nào, họ sẽ xác nhận các triệu chứng đó chính là hậu quả đầu tiên của sự gia tăng vượt quá mức cho phép của lượng mật trong máu. Vậy bạn có còn cho rằng phụ nữ và đàn ông giống nhau khi thành phần hoóc môn của nam và nữ không giống nhau?

Cứ mỗi phụ nữ tạo ra một kẻ ngu ngốc từ một người đàn ông, lại có một phụ nữ tạo ra một người đàn ông từ một kẻ ngu ngốc.

Nam và nữ cũng nhìn nhận tình yêu theo quan điểm khác nhau. Ai cũng mơ ước người ta yêu mình vì chính con người thật của mình. Nhưng theo tôi biết, hầu hết phái nam yêu một phụ nữ vì vẻ bề ngoài của cô ta trong khi phụ nữ lại yêu một người vì những gì người đó đem đến cho mình. Không có gì sai trong hai hướng trên cả. Một người đàn ông yêu những gì anh ta thấy và phụ nữ yêu cái mà họ nhận được. Ở đây, ta đang bàn về những ưu tiên khác nhau giữa đàn ông và phụ nữ. Dĩ nhiên, xét về một mặt khác, điều này có thể bị lấn át bởi những thứ như quyền lực và tiền bạc.

Khi một người đàn ông đang nỗ lực kiếm "tiền" mang về nhà, hầu như anh ta không có "thời gian" ở nhà nữa. Cuộc sống là thế, ta phải "bán" "thời gian" của mình để đổi lấy "tiền bạc". Và khi trở về nhà, "chút thời gian ít ỏi" còn lại là lúc anh ta nghỉ ngơi chứ không phải là lúc để anh ta chăm sóc vợ mình. Đây có thể là nguyên nhân rạn nứt trong mối quan hệ của họ. Nhưng nếu người đàn ông cố gắng dành thì giờ cho vợ thay vì đi kiếm thêm tiền, cuối cùng, anh ta sẽ không đủ sức mua cho vợ những gì cô ta thích, hoặc không đưa được vợ đến nơi cô ấy ao ước đến. Vì thế, tiền sẽ là một vấn đề trong quan hệ tình cảm. Cách đây không lâu, một cuộc điều tra ở Mỹ đã cho thấy 30% rắc rối trong hôn nhân nảy sinh từ vấn đề tài chính.

Điều hết sức quan trọng đối với một người vợ/chồng là phải thấu hiểu điều mà người kia cố công thực hiện, đặc biệt là khi người này đang phải vật lộn để giải quyết vấn đề tài chính. Hãy dành cho anh ấy/cô ấy tất cả sự ủng hộ cần thiết. Những hy sinh nhất thời là để tạo ra hạnh phúc tương lai.

Đừng bao giờ bắt nạt vợ/chồng mình. Bạn phải luôn khuyến khích người bạn đời của mình mạo hiểm, hãy là chính anh ấy hay cô ấy để có thể đặt mình vào vị trí của anh ấy hay cô ấy. Thật đáng buồn khi nhiều người dám nghĩ dám làm lại phải quanh quẩn trong nhà, trái ngược với bản chất vốn có của họ. Kết cục là nhiều người trong số họ đã bị "dán chặt" vào màn hình truyền hình.

Đừng mong đợi người khác yêu bạn vì chính bản thân bạn. Thực tế, bản thân ta thay đổi từng phút, từng giây. Ngay cả các giá trị và nhận thức bên trong chúng ta cũng thay đổi theo thời gian.

Nhưng bạn sẽ xử lý một mối quan hệ bị đổ vỡ như thế nào? Đặc biệt khi người muốn mối quan hệ tan vỡ chính là người

"Những người yêu nhau đã yêu và sẽ vẫn tiếp tục yêu" - quyền lựa chọn thuộc về bạn.

kia mà không phải là bạn. Xem nào, bạn sẽ cảm thấy bị tổn thương, tim bạn sẽ "đau nhói" và bạn có thể bị mất ngủ nhiều đêm, không ăn uống nổi,... Tất cả những điều này rất dễ hiểu vì bạn đã bị tổn thương về mặt cảm xúc. Một phần cơ thể bạn đã gắn với người kia và nó đã bị cắt đứt khi còn đang gắn bó với người ấy. Hãy thử tưởng tượng rằng cánh tay bạn bị cắt đứt khi nó vẫn đang còn bám chặt vào người kia. Khi ấy, bạn sẽ hình dung cảm giác đau đớn là như thế nào.

Trong những trường hợp như thế này, cách tốt nhất là hướng sức mạnh tình cảm của bạn vào một việc gì đó, chẳng hạn như hướng vào sự nghiệp của bạn.

"Không có bất cứ thành công thực sự nào mà không có mất mát. Mất mát càng lớn, bạn càng giỏi hơn, càng học hỏi được nhiều hơn và càng tiến gần đến đích hơn".

ANTHONY ROBBINS

Hãy chú tâm vào việc xây dựng tương lai trong hoạt động kinh doanh của mình và cứ để thời gian trôi qua. Điều cần nhấn mạnh ở đây là: hãy để thời gian trôi qua. Nếu sau nhiều năm, bạn đến thăm lại người bạn thuở xưa và quan sát họ từ xa, bạn sẽ nhận ra họ là một con người khác hẳn. Anh ấy hay cô ấy có lẽ không còn là người bạn đã từng yêu. Khi chia tay, nhiều người trong chúng ta cảm thấy mọi sự ngưng đọng trong một khoảnh khắc nào đó. Và khoảnh khắc ấy giống như một ảo ảnh; chỉ khi nào ảo ảnh tan vỡ và ta được tự do thì ta mới thấy được thực tế. Như tôi đã nhắc đến ở trên, con người thay đổi từng giây, từng phút. Một cô nàng xinh đẹp, một anh chàng bảnh trai mà bạn từng nghĩ mình sẽ yêu

mãi mãi, giờ đây là một mụ già xấu xí, suốt ngày đầu tắt mặt tối với lũ con hoặc một ông lão thất bại, hốc hác, phờ phạc!

Tương tự như trong kinh doanh, đừng bao giờ cảm thấy cay đắng. Yêu và thất tình vẫn tốt hơn là không bao giờ yêu. Có nhiều thứ để học từ một mối tình dang dở hơn là từ một mối tình trọn vẹn! Bạn có thể học được nhiều điều từ một chuyến phiêu lưu mạo hiểm và từ một quan hệ tình cảm thất bại.

Một ngày nào đó khi nhìn lại, bạn sẽ cảm ơn Thượng đế về những quan hệ thất bại đó và bạn sẽ nhận ra rằng những thời kỳ hạnh phúc và những thời kỳ đau khổ đều đã trôi qua.

Và hãy luôn ghi nhớ:

"Những người yêu nhau đã yêu và sẽ vẫn tiếp tục yêu"
- quyền lựa chọn thuộc về bạn.
"Đau khổ vì những cái bạn không có chính là lãng phí cái bạn có".

KEN KEYES JR.

"Đừng bị ám ảnh quá nhiều bởi những điều đã trải qua trong cuộc sống. Trên hết, đừng để chúng làm bạn tổn thương vì trên thực tế, chúng chẳng hơn gì những trải nghiệm trong một giấc mơ.
Nếu tình huống quá tồi tệ và bạn phải chịu đựng nó, đừng biến nó thành một phần cơ thể bạn. Hãy cứ đóng tiếp vai diễn của mình trong cuộc sống, nhưng đừng bao giờ quên đó chỉ là một vai diễn."

PARAMAHAN YOGANANDA

Nhiều người vội vã lao vào các mối quan hệ tình cảm và kết hôn vì những lý do khác nhau. Một trong những lý do đó là họ cảm thấy cô đơn và vì vậy họ cần một người bạn đời. Nhưng xin nhớ cho rằng cảm giác cô đơn vẫn có thể

phát sinh ngay cả khi bạn đã có bạn đời. Nhiều người có rất nhiều bạn nhưng trong lòng vẫn thấy rất cô đơn. Mọi việc xảy ra ngay từ bên trong bản thân bạn. Theo tôi, nếu bạn có ý định sống một mình, điều đó cũng là việc hoàn toàn đúng. Đừng cố ép mình, cũng đừng để bị ép buộc phải trói mình vào mối ràng buộc hôn nhân trừ khi bạn tìm được một lý do thật sự có giá trị.

Có lẽ thay cho lời kết của chương này, xin được dẫn lời một trong những học giả vĩ đại nhất của mọi thời đại - Socrates.

"Dù hôn nhân có mang ý nghĩa gì đi nữa, nếu bạn lấy được một người vợ tốt, bạn sẽ được hạnh phúc; nếu bạn lấy phải một người vợ không tốt, bạn sẽ trở thành một triết gia".

Khi Socrates đến tuổi 50, ông lấy vợ; Xanthippe là người nổi tiếng xấu tính và hư hỏng. Chắc hẳn Socrates cũng không phải là một ông chồng lý tưởng. Sáng nào ông cũng rời nhà từ sáng sớm, có khi tối mịt mới về nhà nếu bận việc gì đó. Vậy mà cuối tuần ông không được lĩnh một khoản tiền nào cả.

Một lần, như thường lệ, Socrates thảo luận về các khái niệm và ý tưởng với một người bạn ở nhà mình. Họ thảo luận không ngừng suốt ngày cho đến lúc Xanthippe quá chán ngấy và bắt đầu chửi rủa, đuổi họ ra khỏi nhà. Thế là họ bắc hai cái ghế đẩu và tiếp tục bàn luận, nghiên cứu mãi đến nửa đêm. Xanthippe nổi điên, lấy một thùng nước ra ngoài ban công và dội lên đầu họ. Socrates, lúc ấy đang ướt sũng, nói với người bạn: "Bạn ơi, bạn cũng biết rồi đấy, sau sấm sét, thế nào cũng là những cơn mưa".

"Ở Hollywood, mọi lễ cưới đều hạnh phúc. Nhưng việc cố gắng chung sống với nhau về sau lại làm nảy sinh mọi vấn đề".

SHELLEY WINTERS

SOCRATES

Socrates là một trong những người xấu xí nhất thời đó. Ông lùn và béo. Mắt ông giống như mắt ếch, môi dày và cái mũi vừa ngắn vừa to. Cách ăn mặc không giúp cải thiện hình dáng kỳ quặc của ông. Ông có một cái áo khoác len không tay mặc quanh năm suốt tháng. Ông cũng có thói quen không mặc áo và luôn đi chân trần dù là mùa đông. Tuy nhiên, ông là một trong những nhân vật vĩ đại nhất trong lịch sử triết học phương Tây.

FLORENCE NIGHTINGALE

Vào cái thời mà việc chăm sóc bệnh nhân được xem là chỉ dành cho những phụ nữ dốt nát và vô công rồi nghề, bà đã tuyên bố ý định tham gia chăm sóc bệnh nhân trước sự kinh hoàng của mẹ bà.

Vì nỗ lực quên mình, Nightingale đã biến việc chăm sóc bệnh nhân từ chỗ là một công việc khá đơn giản thành một chuyên khoa hiện đại phục vụ hàng triệu bệnh nhân khắp thế giới.

Chương 9

Các hậu quả của sự thất bại trong xã hội chúng ta

Thất bại chắc chắn không là điều được ưa chuộng trong xã hội chúng ta hiện nay. Ngày nay, thế giới yêu mến người chiến thắng và kẻ thất bại không được chấp nhận. Chúng ta đã tiến đến giai đoạn không một ai được phép mắc sai lầm và những ai mắc phải sai lầm đều bị trừng phạt. Có vẻ như thông điệp ở đây là cuộc sống được cấu thành từ những người thành công và những kẻ thất bại. Nếu bạn không là số 1 hay không ở trong nhóm 5 người sáng chói nhất, bạn đã thất bại.

Mỉa mai thay, qua nhiều thời đại, nhân loại chỉ học hỏi được nhiều điều từ các sai lầm. Hàng tỉ người trong lịch sử đã phải mắc hàng triệu triệu lỗi lầm để đến được giai đoạn mà ta có đến 150.000 từ phổ biến để nhận biết các kinh nghiệm "độc nhất vô nhị" này. Ta còn bị trừng phạt vì bất cứ lỗi lầm nào - những lỗi lầm giống những gì đã giúp ta đạt đến giai đoạn văn minh như ngày nay.

Thật thú vị khi được biết rằng vào thế kỷ 13, người nào không thành tu sĩ đều bị coi là kẻ thất bại.

Vì vậy, bất chấp sự thật là ta đã thật sự học hỏi được nhiều từ các sai lầm, ta vẫn sẽ bị trừng phạt vì mắc phải sai lầm.

Như vậy, theo "thông lệ", ta phải sẵn sàng đón nhận các hậu quả không thể tránh được một khi ta thất bại.

Khi thất bại, có rất nhiều việc bạn không nên mong đợi. Chẳng hạn như đừng mong người khác tán dương bạn vì bạn thất bại. Đừng mong tất cả những "bạn bè" của bạn vẫn sẽ ở bên cạnh bạn. Đừng mong ước được sống trong cảnh sang trọng như trước kia bạn đã từng sống. Đừng trông mong có được sự ủng hộ tinh thần từ mọi người. Đừng mong đợi có người cho bạn mượn tiền để vượt qua khó khăn. Đừng mong chờ ngân hàng cho bạn vay thêm một khoản tiền nào nữa. Đừng mong bạn gái của bạn sẽ đối xử với bạn như trước đây. Thậm chí đừng mong đợi bất cứ thành viên nào trong gia đình hiểu bạn. Đừng mong ăn ngon, ngủ yên. Đừng mong đợi bạn sẽ vẫn thích đi ra ngoài và gặp gỡ mọi người.

Tại sao tôi lại vẽ ra một viễn cảnh ảm đạm như thế? Sự thật là những điều trên đã xảy ra một cách tự nhiên trong xã hội như thể đó là phần thưởng cho người chiến thắng và là hình phạt dành cho kẻ thua cuộc.

Nhớ lại lúc phải nếm mùi thất bại nặng nề đầu tiên trong đời, tôi đã phải bán đổ bán tháo chiếc xe hơi của mình và đổi lấy một chiếc xe "second-hand" cũ kỹ. Tôi phải ăn mì gói cho cả bữa điểm tâm, ăn trưa lẫn ăn tối. Tôi phải cúi gập người để chui vào một căn phòng thuê chật hẹp. Nhiều bạn bè của tôi bỗng dưng biệt tăm. Tôi bị cáo buộc đã phí phạm ngân quỹ của công ty. Ngân hàng cứ bám riết tôi để đòi nợ. Và cuối cùng, hầu như chỉ sáu tháng sau, cô bạn gái của tôi đã rời bỏ tôi. Tiền bạc của tôi cạn kiệt dần và tất cả những điều tồi tệ dường như đã xảy ra cùng một lúc. Nói thật với các bạn, tôi gần như "đã chết".

Suốt cuộc đời mình, tôi chưa thấy ai được ca ngợi hay được tưởng thưởng vì thất bại. Nhưng đó chính là xã hội ta đang

sống. Vì vậy, điều bắt buộc phải biết là nên mong đợi điều gì và cần phải chuẩn bị gì khi thất bại.

Nhiều đối thủ của bạn sẽ đưa ra lời bình phẩm như thế này: "Đấy! Tôi đã bảo ông mà..." Và chắc hẳn bạn sẽ cảm thấy mình thật tầm thường và lúng túng khi gặp mọi người. Tất cả những điều này thật sự là một quá trình tự nhiên khi một người nếm trải thất bại. Bạn sẽ không phải là người đầu tiên trên thế giới nếm trải điều ấy đâu. Thật ra, mọi vĩ nhân đều đã gặp những thất bại nặng nề trong cuộc sống và họ đã vượt qua được giai đoạn khó khăn ấy, giai đoạn đã nhào nặn họ để sẵn sàng cho những hoạt động lớn lao sau này.

Theo kinh nghiệm của cá nhân tôi, khi một người thất bại, thật vô ích nếu cứ nhắn đi nhắn lại thất bại đó; tốt hơn hết nên tìm hiểu tại sao người đó thất bại và thất bại ở đâu. Theo tôi, biết được tại sao ta thất bại quan trọng hơn nhiều so với việc thành công mà không biết tại sao. Có lẽ lời phát biểu dưới đây có thể chứng minh thêm quan điểm của tôi:

"... Lòng can đảm để tôn trọng sự thật mà ta đã biết, đòi hỏi lòng can đảm để đối mặt với chính mình, với sự thú nhận tất cả những sai lầm ta đã mắc phải - các sai lầm chỉ là tội lỗi khi không được thú nhận."

R.BUCKMINSTER FULLER

"Tôi đã mắc phải sai lầm suốt cả đời, và nếu có một điều nào giúp ích cho tôi thì điều đó chính là khi tôi mắc phải sai lầm, tôi không bao giờ dừng lại để nói đến nó. Tôi chỉ tiến lên và làm những việc tốt hơn".

JAMES B. DUKE

Chẳng có ích gì khi hối tiếc hay đổ lỗi cho người khác về những quyết định ta đã đưa ra. Tôi đã học được một điều: bất cứ quyết định nào ta đưa ra, dù có chịu tác động của người

khác, vẫn thuộc trách nhiệm của chúng ta và chỉ chúng ta mà thôi. Không ai khác bị khiển trách về quyết định đó. Chúng ta có thể lắng nghe tất cả các ý kiến nhưng hãy luôn nhớ rằng trách nhiệm về quyết định ấy là của chúng ta và chỉ chúng ta mà thôi.

Những người suy nghĩ chín chắn không cho phép một ai khác suy tính thay mình. Những người thành đạt có một phương thức rõ ràng mà dựa vào đó họ đi đến những quyết định đúng đắn. Họ tập hợp các thông tin, lấy ý kiến của những người khác, nhưng rốt cuộc, họ vẫn giữ cho mình quyền đưa ra quyết định cuối cùng.

> *"Hãy làm những gì bạn cảm thấy đúng - vì dù sao bạn cũng sẽ bị chỉ trích. Bạn sẽ bị chê trách khi hành động, nhưng nếu không hành động, bạn cũng sẽ bị chê trách".*
>
> ELEANOR ROOSEVELT

Đừng tự trách mình nếu bạn đã đưa ra một quyết định sai lầm; hãy học hỏi từ nó. Nhiều khi ta đưa ra quyết định mà ở thời điểm ấy ta cảm thấy là thích hợp; và nếu nó lại thành một sai lầm thì cũng không sao, đừng đổ lỗi cho mình về điều đó. Người ta không thể tránh né sự thật rằng mình có thể đưa ra quyết định sai lầm. Nhưng tất cả những gì ta phải đạt được chính là một quyết định đúng trong nhiều quyết định sai lầm để xoay chuyển mọi thứ. Lần nọ, nhà máy của nhà phát minh vĩ đại Thomas Edison bốc cháy. Khi nhìn nó cháy một cách bất lực, nhìn thiết bị thí nghiệm quý giá tan thành tro bụi, ông gọi Charles, con trai ông, đến và nói: "Đến đây nào, Charles! Con sẽ chẳng bao giờ thấy được cái gì giống như thế này lần nữa đâu!". Kế đến, ông gọi vợ. Khi cả ba đứng chết lặng nhìn đám cháy ngùn ngụt ấy, Edison mỉm cười và nói: "Vậy là tất cả sai lầm của chúng ta đã ra đi! Giờ đây, ta có thể bắt đầu lại từ đầu!" Ngay sau đó, ông

bắt đầu xây dựng lại nhà máy và không lâu sau, ông đã chế tạo ra máy hát đĩa!

"Những thất bại trong quá khứ là cột mốc chỉ đường cho thành công trong tương lai".

KHUYẾT DANH

"Nếu không thử, bạn sẽ không biết được những điều mình không thể làm".

HỒNG Y NEWMAN

"Rất ít ai đi trên con đường dẫn đến thành công mà không gặp một hay hai ổ gà".

KHUYẾT DANH

"Đừng gọi nó là lỗi lầm, hãy gọi đó là một bài học".

THOMAS ALVA EDISON (1847-1931)

Dù chỉ học ở trường ba tháng, ông đã trở thành một trong những nhà phát minh vĩ đại nhất của mọi thời đại. Khi qua đời, ông đã để lại hơn 1.300 bằng sáng chế.

Nhằm chuẩn bị kỹ càng cho bạn hơn để đón lấy "cuộc oanh tạc" khi nó xảy ra, tôi muốn chia sẻ câu chuyện thú vị này với bạn.

Ngày xưa, có một vị tu sĩ trung niên sống gần một ngôi làng nhỏ. Một hôm, có một thiếu nữ trong làng trót mang thai với bạn trai. Khi cha mẹ hỏi ai là tác giả của cái bào thai

ấy, vì sợ phải vạch mặt người yêu, cô đã tố cáo vị tu sĩ. Vị tu sĩ tạo nên cái bào thai này à? Ngày hôm sau, cả làng quay sang chỉ trích vị tu sĩ: "Sao ông có thể làm thế chứ?". "Ông là một tên thầy tu dơ bẩn!". "Ông là một nỗi ô nhục!". "Hãy cút khỏi làng chúng ta!". "Thảo nào, tôi đã luôn nghĩ ông là kẻ đạo đức giả!". Thậm chí một số người còn cố đuổi đánh ông.

Sau khi nghe hết mọi lời buộc tội, vị tu sĩ chỉ thốt lên: "Thế à?" và lại tiếp tục trầm tư trong túp lều của mình. Ngày tháng trôi qua, cuối cùng cô gái cũng sinh ra đứa trẻ. Buộc phải tìm một người cha cho đứa trẻ, cha mẹ cô gái và dân làng, một lần nữa, lại tìm đến và bảo vị tu sĩ: "Ông là người phải chịu trách nhiệm; vì vậy, ông phải nuôi nấng đứa trẻ". "Ông phải làm cha của nó!". Lần này, vị tu sĩ cũng không nói gì ngoài câu "Thế à?", rồi bế đứa bé trên tay và đi vào lều.

"Bậc thang không bao giờ dành để nghỉ ngơi mà là để giữ cho bước chân của một người đủ dài để anh ta có thể đạt đến nơi khác cao hơn".

THOMAS HENRY HUXLEY

Lúc ấy, tuy mang nhiều tai tiếng, vị tu sĩ cũng không quan tâm; ông chỉ cố chăm sóc đứa trẻ cho thật tốt. Ông xin sữa và tất cả những gì cần cho một đứa bé từ những người hàng xóm.

Sau một hai năm, cảm thấy xấu hổ và khao khát gặp lại con, cô gái đã kể lại sự thật với cha mẹ. Hãy hình dung xem khi tất cả dân làng đều biết được sự thật, họ đã cảm thấy xấu hổ như thế nào. Vì vậy, tất cả tụ tập và đến tìm vị tu sĩ để xin lỗi ông. Một lần nữa, vị tu sĩ lại nói: "Thế à?" và giao đứa bé lại cho người mẹ trẻ.

Tôi luôn tin tưởng rằng khi bạn đúng, dù có một ngàn vị thần thề thốt rằng bạn sai đi nữa cũng chẳng hề gì. Nhưng

khi bạn sai, dù mười ngàn vị thần thề thốt rằng bạn đúng cũng chẳng thay đổi được gì.

"Hãy cứ tìm câu trả lời bên trong
Đừng bị ảnh hưởng bởi những người quanh bạn,
bởi suy nghĩ hay lời nói của họ".

EILEEN CADDY

Về điểm này, tôi muốn cùng bạn san sẻ một sự thật rất quan trọng trong cuộc sống. Người Trung Quốc xưa gọi đó là "bát phong"! Nó được gọi là "bát phong" vì nó có khuynh hướng làm cho một người đi từ thái cực này sang thái cực khác hoặc ngược lại.

Mọi người đều có khuynh hướng bị ảnh hưởng bởi tám ngọn gió:

Sự ca ngợi	*Sự khiển trách*
Danh tiếng	*Sự phỉ báng*
(Vinh dự)	*(Sự ô nhục)*
Lợi ích	*Tổn thất*
Niềm vui	*Nỗi buồn*
(Hạnh phúc)	

Bạn sẽ thấy một bên là bốn yếu tố (sự ca ngợi, danh tiếng, lợi ích và niềm vui) sẽ thổi tung bạn lên khi bạn thành công, nhưng mặt khác, khi bạn thất bại, cũng có bốn ngọn gió khác (sự khiển trách, sự phỉ báng, tổn thất và nỗi buồn) thổi tung bạn lên.

Điều quan trọng mà một người phải cố gắng đạt được là không sợ hãi hay dao động bởi tám yếu tố kể trên, bất kể những điều đó thuộc loại "gió" nào, nếu không ta khó mà thành công được. Điều đó sẽ trả lời câu hỏi tại sao một số người trở nên quá kiêu ngạo khi họ thành công hay rất lãnh đạm khi họ thất bại.

"Thật không quá khó để được vui vẻ
Khi cuộc sống êm đềm như một bài hát,
Nhưng một người trở nên đáng quý
Chỉ khi người đó biết mỉm cười
Lúc mọi việc hoàn toàn bất ổn!"

Xin được kết thúc chương này bằng cách tặng bạn ba câu nói có thể tiếp sức để khắc phục bất cứ hậu quả nào xuất hiện trên đường đi của bạn.

"Dù sao dám đương đầu với những việc phi thường, giành được chiến thắng huy hoàng dù đã gặp không ít thất bại cũng còn tốt hơn là đứng vào hàng ngũ những kẻ phần chỉ không biết đến cả niềm vui lẫn nỗi khổ vì họ sống trong buổi hoàng hôn u ám, không biết đến cả chiến thắng lẫn thất bại."

THEODORE ROOSEVELT

"Các thử thách chỉ là những bài học bạn đã học không thành công được trình bày thêm một lần nữa. Vì vậy, ở chính nơi trước kia bạn đã đưa ra chọn lựa sai lầm, giờ đây bạn có thể đưa ra chọn lựa khôn ngoan hơn và do đó có thể tránh được mọi thương tổn mà sự lựa chọn sai lầm trước kia đã mang đến cho bạn".

KHUYẾT DANH

"Mọi thứ đều là một cuộc kiểm tra,
Để thấy được bạn sẽ làm gì
Những sai lầm đang diễn ra trước mắt,
Bạn sẽ phải bắt đầu lại lần nữa".

HSUAN HUA

PABLO PICASSO

Picasso là một trong số những họa sĩ hiếm hoi trong lịch sử mà cuộc đời đã đi vào truyền thuyết. Ông sinh năm 1881 ở Tây Ban Nha.

Khi còn là một cậu bé, ông rất ghét trường học. Những khái niệm cơ bản về đọc, viết và toán học dường như quá khó đối với ông, đến nỗi cha ông sợ ông sẽ dốt đặc. Tuy nhiên, là một thầy giáo dạy hội họa, cha ông đã phát hiện con trai mình có năng khiếu hội họa và đã hết lòng ủng hộ ông.

Les Demoiselles d'Avignon (Các thiếu nữ ở Avignon), với cách phác họa bán trừu tượng và các hình khối lập thể, là bức tranh lập thể đầu tiên của ông. Khi ông giới thiệu bức tranh với bạn bè, họ lập tức chê bai nó. Họ cười nhạo và gọi nó là một "trò chơi khăm", "một sai lầm của Đấng tối cao", và kết tội ông có ý nhạo báng

trào lưu nghệ thuật hiện đại. Nhưng đối với Picasso, lời chỉ trích lại là chất kích thích. Ngày nay, tác phẩm đánh dấu bước ngoặt của mỹ thuật đương đại này được treo ở Bảo tàng Mỹ thuật hiện đại ở New York.

Les Demoiselles D'Avignon, bức tranh lập thể đầu tiên trên thế giới, đã gây sốc cho cả những cánh chim đầu đàn của giới mỹ thuật Paris khi ra mắt vào năm 1907.

CHARLES DARWIN

"Bất cứ khi nào tôi khám phá ra tôi đã làm hỏng việc hay công việc của tôi không hoàn chỉnh, và khi tôi bị phê phán một cách nặng nề... tôi có được nguồn an ủi lớn nhất khi tự nói với mình hàng trăm lần: "Mình đã làm hết sức mình, và không ai có thể làm được hơn thế"."

Chưa bao giờ lịch sử khoa học lại có nhiều lời chỉ trích khiêu khích như với các thuyết "phi chính thống" mà Darwin đã đưa ra trong tác phẩm nổi tiếng của ông, "Nguồn gốc các loài". Suốt cuộc đời mình, những lý giải mới của ông về sự tiến hóa dựa trên sự chọn lọc tự nhiên đã bị chỉ trích nhiều hơn là tán dương.

Có một cách chắc chắn để tránh những lời phê phán: chẳng là gì và chẳng làm gì. Hãy từ bỏ mọi hoài bão. Đó là phương cách để không bao giờ thất bại.

Chương 10

Nỗi sợ hãi không kiếm được việc làm

Ngày nay, xã hội loài người dường như bận tâm với việc kiếm việc làm. Nhiều chính phủ trên thế giới dành nhiều ưu tiên cho việc tạo ra công ăn việc làm. Nhiều chính phủ thậm chí đã bị lật đổ vì không thể tạo công ăn việc làm cho người dân! Một số chính phủ đi đến quyết định trợ cấp cho những người không có việc làm. Ở trường, sinh viên học sinh bị gây sức ép phải đạt điểm cao để có thể kiếm được việc làm. Các bậc phụ huynh gửi con mình đến lớp học thêm để chúng học giỏi hơn nhằm kiếm được một việc làm tốt hơn. Một số người đã kể với tôi rằng họ không có sự chọn lựa nào khác ngoài việc cho con đi học thêm; nếu không, con họ sẽ không thể theo kịp những học sinh khác vì tất cả đều đổ xô đi học thêm. Thậm chí còn có cả trường hợp các bà mẹ tự mình tham gia các lớp học và việc này thật sự giúp ích cho con họ ở trường! Rồi việc gì sẽ xảy ra nữa đây? Tôi hy vọng chúng ta sẽ nhận ra trước khi quá

Chỉ số IQ đóng góp nhiều lắm là 20% vào các yếu tố quyết định sự thành công trong cuộc đời, 80% còn lại phụ thuộc vào các tác động khác.

EMOTIONAL INTELLIGENCE
(TRÍ THÔNG MINH XÚC CẢM)

muộn. Không có gì ngạc nhiên khi tỷ lệ trẻ em tự sát trên thế giới đang tăng, đặc biệt là ở những nước đang có tình hình nói trên. (Một báo cáo vào giữa những năm 1990 ở Hong Kong cho biết số học sinh tìm gặp các chuyên gia tư vấn tâm lý trong 5 năm trở lại đây đã tăng đến 55%. Và chỉ từ tháng 9 năm 1991 đến tháng 8 năm 1994 đã có đến 236 học sinh tự tử hoặc có ý định tự tử). Xu hướng chung "tiến xa" đến mức người nào không có việc làm hoặc người nào tạm thời bị thất nghiệp đều bị khinh miệt. Một số phụ huynh còn gây áp lực trên đứa con đang quanh quẩn trong nhà vì không tìm được việc làm, và cô gái hay chàng trai tội nghiệp ấy buộc phải chấp nhận bất cứ việc gì họ có thể vớ được. Đây chính là thái độ Kia Su hay còn gọi là hội chứng "sợ bỏ lỡ hay sợ bị cuỗm mất" mà tôi đang đề cập đến.

"Một số phụ huynh lo ngại con mình sẽ thi trượt. Tôi cũng lo lắng vì con tôi đã quá 30 tuổi mà vẫn chưa thất bại. Nếu chúng không gấp gáp lên, sẽ quá trễ để chúng thất bại và học được một điều gì từ thất bại đó".

AL. NEUHRTH, NGƯỜI SÁNG LẬP TỜ USA TODAY

Mục đích của giáo dục là gì? Với tôi, giáo dục là dạy một người làm thế nào để phát huy điểm nổi bật nhất và phát triển tiềm năng lớn nhất của mình.

Nhưng hình như mục đích hiện nay chỉ là để xin được việc làm, tìm được một việc làm - VIỆC LÀM! VIỆC LÀM! VIỆC LÀM! Bất kể đó là loại công việc gì. Bất kể người đó có thích công việc đó hay không, miễn là có được việc làm.

Điều này dẫn đến mặt trái của vấn đề, đó là khi một người có được việc làm rồi, anh ta lại sợ mất việc. Sợ đến nỗi, theo như tôi biết, nhiều bạn bè tôi cũng như nhiều người bị sa lầy trong công việc, giống như "nồi tròn úp nhầm vung méo".

Nhiều người lại muốn thoát ra và tự mình bắt đầu một việc gì đó nhưng lại sợ đánh mất công việc "dễ chịu" hiện thời. Do đó, vòng luẩn quẩn cứ tiếp tục.

"Có quá nhiều người tìm kiếm nơi an toàn và kết quả là vẫn tiếp tục bị mắc kẹt".

THOMAS RYDER

Ai trong chúng ta cũng đều biết tất cả tinh hoa của xã hội đều được tìm thấy ở các trường đại học lớn, nhưng mọi việc diễn biến như thế nào mà đại đa số bộ óc xuất sắc của chúng ta phục vụ cho những người thậm chí còn chưa bao giờ thấy cánh cửa đại học? Khi phân tích điều này như tôi đã làm, bạn sẽ nhận ra rằng hoàn toàn không có gì đáng ngạc nhiên cả. Tất cả trường học của chúng ta đều thử thách sinh viên, làm cho họ học tốt, đạt điểm cao để có được công việc đúng chuyên môn, thực chất là để phục vụ mọi người. Cách đây không lâu, tình cờ tôi gặp lại một số bạn bè đã lập gia đình. Vì mải mê theo đuổi bằng cấp đại học, họ đã cho con ra nước ngoài học đại học. Họ phải chi khoảng 6.000 RM (1.578 USD) một tháng cho mỗi đứa trong vòng 3 đến 4 năm! Tính đến lúc đứa con lấy được bằng tốt nghiệp, số tiền lên đến 288.000 RM, tức khoảng 75.789 USD. Điều làm tôi rùng mình là lúc tốt nghiệp (cuối cùng chúng cũng tốt nghiệp), chúng lại muốn học tiếp lên thạc sĩ, tiến sĩ! Có nghĩa là lại thêm 3 hay 4 năm nữa! Cho đến lúc đứa con tốt nghiệp, cha mẹ phải tiêu tốn đến gần nửa triệu Ringit Mã Lai (132.000 USD). Vì vậy, tôi chẳng ngạc nhiên khi thấy vài năm gần đây bạn bè tôi mau già hơn.

Lần nọ, có một cô dâu nhận được quà cưới là một chiếc ô tô! Trên kính chắn gió là một tấm thiệp với lời chúc: Với tất cả tình yêu dành cho con, Mẹ và "Kẻ nghèo túng" (tức Cha).

Một việc nữa cũng rất thú vị là khi trở về nước làm việc, vị cử nhân này chỉ nhận được 2.000 - 3.000 RM (526 - 789 USD) mỗi tháng! Tôi không biết phải mất bao nhiêu năm làm việc đứa con mới trả lại được khoản tiền mà cha mẹ đã phải bỏ ra cho việc học của nó. Tôi cho rằng những đứa con nên bằng lòng với việc cha mẹ chu cấp cho ăn học đến bằng cấp tương xứng. (Nếu họ muốn học cao hơn, họ phải tự trang trải chi phí.)

Thế nhưng nếu "tinh hoa của xã hội" chúng ta đều tìm việc làm, thì ai sẽ là người tạo ra việc làm đây? Câu trả lời rất rõ ràng. Những con người nghèo túng của xã hội chúng ta, những người phải bỏ học nửa chừng, những người không có cơ hội vào đại học, không có quyền chọn lựa. Họ "buộc" phải trở thành những nhà quản lý doanh nghiệp, nhà tư bản công nghiệp, những người tạo ra việc làm. Họ không cạnh tranh nổi trên thị trường lao động, nơi mà tất cả mọi người đều phải là những người chuyên nghiệp. Họ không thể tự tìm cho mình một việc làm tốt!

Có lẽ đây là lý do tại sao ta nghe thấy nhiều câu chuyện thành công bất ngờ của một người bỏ học nửa chừng trở thành một nhà tư bản công nghiệp hàng đầu. Làm thế nào một chàng nông dân lại dựng nên cả một đế chế? Tại sao những người tốt nghiệp đại học không thể làm được điều đó? Như ta đã nói trước đây ở phần đầu, họ có một việc làm "cao quý", thoải mái nên sợ mất nó. Họ cũng sợ mất "sự an toàn" và sợ rằng mình không thể tìm được công việc tương tự với bổng lộc tương tự.

Các nghiên cứu đã chứng minh có rất ít tương quan giữa thành công của một đứa trẻ trong các kỳ thi với thành công của nó khi đã trưởng thành.

Trong một kỳ thi, bất kể kiến thức của học sinh như thế

nào, nếu nó không ghi lại được câu trả lời trên giấy trong một khoảng thời gian nhất định, nó sẽ bị đánh "trượt".

ÔNG TRÙM QUÁ CỐ CỦA TAN SRI, LOH BOON SIEW

Nhà tài phiệt đầy quyền lực và là nhà từ thiện.

Loh Boon Siew từ Trung Quốc di cư sang Malaysia lúc 12 tuổi và tìm được một chân công nhân cơ khí. Ông cải thiện nguồn thu nhập còm cõi của mình bằng việc rửa xe buýt với tiền công 10 xu một chiếc. Ông hoàn toàn mù chữ. Cho đến khi qua đời, ông vẫn không biết đọc, biết viết, nhưng đã tạo công ăn việc làm cho hàng ngàn người.

ANDREW CARNEGIE

Một trong những nhà quản lý kinh doanh vĩ đại nhất thời đại chúng ta có ý thức trách nhiệm công dân.

Ông bắt đầu làm việc như một người thợ xe chỉ ở một nhà máy sợi lúc 13 tuổi để kiếm 1,25 đôla mỗi tuần.

LIEM SIOE LIONG (SUDOMO SALIM)

Ông sinh năm 1916, ở tỉnh Fujian, Trung Quốc. Lúc 22 tuổi, ông đến Indonesia không một xu dính túi. Ông bắt đầu trông coi cửa hàng đậu phộng của người chú và sau đó tách ra thành lập một công ty thương mại ở miền Trung Java. Năm 1952, ông thành lập doanh nghiệp xuất nhập khẩu và sản xuất xà bông ở Jakarta, sau đó mở rộng hoạt động sang ngành dệt và ngân hàng. Ngày nay, ông được xem là một trong những người giàu nhất thế giới.

ALBERT EINSTEIN

"Ẩn giấu bên trong những khó khăn là chìa khóa dẫn đến cơ hội tuyệt vời của chúng ta".

Einstein, một trong những con người vĩ đại nhất, chí ít cũng là nhà vật lý vĩ đại của mọi thời đại, ra đời tại Ulm, Đức, vào năm 1879.

Khi còn là một đứa trẻ, ông biết nói chậm và khi đã là một học sinh, lại học rất ít, mơ mộng trong lớp và hỏi nhiều câu hỏi đến nỗi các giáo viên đều coi ông như một đứa trẻ bất bình thường. Ông thi trượt trong kỳ thi tuyển vào Trường Bách khoa Zurich ở Thụy Sĩ. Điều đó cũng tương đương với việc bỏ dở chương trình trung học. Ông bị buộc phải bỏ ra một năm ôn lại các thứ tiếng và các môn khoa học tự nhiên ở trường dự bị đại học.

Thế nhưng sau này các học thuyết của ông đã làm thay đổi cái nhìn của con người về vũ trụ.

CHIN SOPONPANICH

Chin chào đời đầu thập niên 1910; đi học ở Swatow, Trung Quốc và trở về Bangkok năm 17 tuổi. Ông bắt đầu công việc từ những việc vặt trong vài năm. Sau chiến tranh, năm 1952, ông bắt đầu một công việc mới là trở thành Tổng giám đốc của Ngân hàng Bangkok, nơi đang được quản lý hết sức tồi tệ. Chiến lược nuôi dưỡng các mối quan hệ thân thiết với các viên chức chính phủ của ông không mang lại kết quả mong muốn, khi những "thần hộ mệnh" chính trị của ông bị đối thủ đánh bại. Để thoát khỏi sức ép của cuộc đấu tranh chính trị sau đó, ông đã đến Hong Kong; sự chuyển đổi địa bàn hoạt

đồng này hóa ra may mắn. Chin qua đời vì đột quỵ vào tháng giêng năm 1988. Ngày nay, Ngân hàng Bangkok là đầu tàu của các tổ chức kinh doanh lớn nhất ở Thái Lan.

Nhiều người không nhận ra rằng các công việc tuyệt vời đem lại 5.000 RM hay 10.000 RM (1.300 đôla hay 2.600 đôla) mỗi tháng cũng chẳng có ý nghĩa bao nhiêu khi tính đến thuế thu nhập mà họ phải đóng, mức sống mà họ phải duy trì cho cả bản thân và gia đình họ, và điều tồi tệ nhất là việc làm lại không ổn định về lâu về dài. Họ phải ra đi khi đến một độ tuổi nhất định.

Có lẽ người ta sẽ nghĩ rằng tôi đang cố gắng kéo người ta ra khỏi công việc. Câu trả lời là không phải thế. Nếu bạn hạnh phúc, cảm thấy thích thú và thỏa mãn với công việc của mình, bằng mọi giá, bạn phải tiếp tục công việc đó. Nhưng nếu bạn càu nhàu vì không thấy thỏa mãn, thì không ai ngăn cản bạn bỏ đi và vươn tới các vì sao.

"Những người không đạt được mục tiêu thường bị tâm trạng thất vọng chặn đứng. Họ để cho sự thất vọng níu kéo khỏi những hành động cần thiết, những hành động sẽ thúc đẩy họ đạt được các mục tiêu của mình. Bạn sẽ vượt qua được rào chắn này bằng việc khắc phục tâm trạng thất vọng, xem mỗi lần thất bại như một lần học hỏi kinh nghiệm và cố gắng tiến lên phía trước. Tôi không tin là bạn có thể tìm ra những người thành đạt mà chưa từng kinh qua thất bại. Tất cả những người thành đạt đều hiểu được rằng thành công được chôn giấu ở một phía khác của thất bại. Điều đáng tiếc là một số người không đến được phía ấy".

ANTHONY ROBBINS

"Phần lớn người ta bị mai một hơn là bị kiệt sức".

KHUYẾT DANH

Vậy cớ sao bạn không vươn tới những vì sao? Có thể bạn không hái được chúng, nhưng ít ra bạn cũng không kết thúc với một nắm bùn đất.

Charles Goodyear đã từng nếm mùi thất bại hết thí nghiệm này đến thí nghiệm khác. Tiền ông đầu tư vào việc nghiên cứu cạn dần. Ông đã phải dùng đến đồng đôla cuối cùng. Gia đình ông không có được những thứ tối thiểu cho cuộc sống. Ngay đến những người bạn tốt nhất cũng vội vã xa lánh ông vì nghĩ ông đã hóa điên. Lần nọ, khi một người hỏi liệu ông có thể tìm thấy Goodyear ở đâu, người ta bảo: "Nếu ông nhìn thấy một người đàn ông với một chiếc áo cao su Ấn Độ, đôi giày cao su Ấn Độ và một cái túi tiền cao su Ấn Độ, không có xu nào trong ấy - đó chính là Charles Goodyear".

Năm 1834, ông phải vào tù vì các món nợ từ những vụ đầu tư kinh doanh thất bại. Goodyear bắt đầu những cuộc thử nghiệm với cao su. Ở dạng tự nhiên, cao su cháy ở nhiệt độ thấp. Goodyear đã làm việc suốt 10 năm trời trước khi phát minh ra một quy trình gọi là sự lưu hóa; quy trình này ngăn ngừa được sự tan chảy của cao su và lần đầu tiên biến cao su thành một sản phẩm thương mại.

Điều quan trọng đối với bạn là phải tống khứ được nỗi sợ hãi không có việc làm. Hãy phân tích lời phát biểu này và bạn sẽ tìm thấy một chân lý nào đó:

"Không có việc gì để làm cũng chính là một việc làm".

Thật ra, người ta khó có thể không làm gì, đặc biệt là trong một xã hội luôn đòi hỏi chúng ta phải làm "một cái gì đó".

Nhưng hãy thử nghĩ xem. Chẳng phải "chẳng có gì hết" cũng là một "cái gì đó" đấy ư?

"Cái gì là công việc và cái gì không phải là công việc là những câu hỏi làm rối trí ngay cả kẻ khôn ngoan nhất".

TRÍCH BHAGAVAD GITA, THÁNH KINH CỦA ẤN ĐỘ GIÁO

Trên thực tế, từ "công việc" chỉ mới được phát minh trong cuộc cách mạng công nghiệp. Trước đó, chỉ có từ "các hoạt động" và "các nhiệm vụ". Những người không có "các nhiệm vụ" trở thành những kẻ mơ mộng vẩn vơ và những nhà thám hiểm. Điều này chẳng phải nghe quen tai lắm sao?

Không phải chúng ta được sinh ra để làm việc cho đến ngày chết đi. Theo tôi, chúng ta được sinh ra để phát huy mọi tiềm năng của mình. Nếu bạn có thể phát huy được tiềm năng sâu xa nhất trong công việc mà hiện giờ bạn đang làm, bằng mọi giá hãy cứ tiếp tục công việc đó. Nếu không, bạn đã biết mình phải có chọn lựa nào.

Tôi thật lòng đề nghị bạn hãy đọc quyển sách *Jonathan Livingstone Seagull* của tác giả Richard Bach.

Đừng quá lo lắng nếu bạn không làm được việc gì hay đang bị thất nghiệp. Đó là khoảng thời gian rất thích hợp để đọc, lắng nghe, quan sát, bộc lộ chính mình, phân tích lại bản thân và những mục tiêu của mình. Hãy xem đó là khoảng thời gian chưa có việc làm chứ không phải không có việc làm. Bạn sẽ ngạc nhiên vì các cơ hội sẽ xuất hiện trên con đường của bạn trong suốt khoảng thời gian đó nếu bạn biết mở to mắt nhìn và biết lắng tai nghe! Hãy thoát ra khỏi cuộc tranh giành quyết liệt, vất vả và biết đứng nhìn từ bên ngoài. Bất cứ lúc nào có người hỏi tôi đang làm gì, tôi sẽ nói với họ tôi đang không có việc làm. Không việc làm, không tiền bạc, KHÔNG CÓ NHỮNG LO LẮNG! Hãy thử làm điều đó,

bạn sẽ cảm nhận niềm vui to lớn khi nhận biết phản ứng của người khác. Đương nhiên bạn vẫn có thể nói rằng mình đang giải khuây và đang nghỉ ngơi, và hãy quan sát tất cả những cái nhìn đố kỵ! Điều này có được là vì ở nơi sâu thẳm bên trong vô thức, chúng ta nhận biết rằng cuộc sống không chỉ có nghĩa là LÀM VIỆC, LÀM VIỆC và LÀM VIỆC cho đến ngày ta chết. Ta cần tận hưởng cuộc sống bằng cách sống với tiềm năng sâu xa nhất của mình, dù ở trong nghề nghiệp hay trong việc tạo ra một "đế chế".

Cuối cùng, nếu bạn lo lắng về việc mình có thể sẽ đánh mất một công việc "tuyệt vời" để dấn thân vào "cuộc mạo hiểm" của chính mình, hãy nghĩ đến thời gian trước khi bạn có được việc làm: dù không có việc làm, bạn cũng đã chết đâu; vậy bạn còn vướng mắc điều gì nữa?

Mặt khác, nếu bạn không muốn làm việc, bạn phải kiếm đủ tiền để không phải làm việc nữa.

Những người nào chưa từng tham gia cuộc hành trình đầy khó khăn, vất vả và tìm được sự giàu sang một cách dễ dàng sẽ chẳng biết được làm thế nào để tạo nên sự giàu sang một khi họ đánh mất nó.

Nói cách khác, những người chưa từng thất bại sẽ không biết đến sự giàu sang thật sự.

Những người đi lên từ trong khó khăn, vất vả luôn cố gắng hết sức mình để làm cho mọi việc trở nên dễ dàng đối với con cái họ và như vậy, họ đã vô tình phủ nhận phương pháp đấu tranh và tự khẳng định đã phát huy tác dụng tích cực trong cuộc đời họ.

CHARLES KETTERING

Chương 11

Nỗi sợ mình đã quá già để thành công

Ngày nay, hầu hết mọi người đang gấp rút đạt đến thành công. Khó mà đổ lỗi cho một cá nhân. Các chính phủ trên thế giới đang làm cùng một việc, đang cạnh tranh với nước khác xem ai đạt đến tình trạng phát triển trước tiên. Mỗi ngày, chúng ta bị nhận chìm bởi các chương trình TV, radio, sách báo, tạp chí, v.v... hô hào chúng ta phải vượt trội, phải cạnh tranh, v.v...

Có tinh thần ganh đua là điều tốt nhưng ta đang cạnh tranh với ai? Trong lĩnh vực cạnh tranh, luôn có kẻ thắng và kẻ thua. Cứ mỗi một người thắng cuộc lại có đến cả tá kẻ thua cuộc. Bạn sẽ làm thế nào nếu bạn thua cuộc? Bạn sẽ làm gì nếu người khác hơn mình, nếu công việc của bạn bị sa sút, nếu thu nhập của bạn không thể sánh được với những người cùng địa vị? Bạn sẽ làm gì nếu họ mua đến mấy ngôi nhà, còn bạn thì không; bạn đang già đi còn những người trẻ tuổi hơn lại đang vượt qua bạn? Liệu bạn có quá già để thành công? Liệu có trễ lắm không để bạn thành công?

Chung quy tất cả những điều trên đều dẫn đến câu hỏi: bạn đang cạnh tranh với ai? Ta không nên cạnh tranh với những người khác; ta nên chung sức với họ và cạnh tranh

với bản thân chúng ta. Những người khác là để cho ta xem như một tiêu chuẩn so sánh và chỉ co thê mà thôi.

Nếu chúng ta cạnh tranh với chính bản thân mình và thua cuộc thì ai thắng đây? Hãy nghĩ về điều này.

Nhiều người được rèn luyện để đặt thành công ngang bằng với chiến thắng, và coi việc làm giỏi giang đồng nghĩa với việc đánh bại một ai đó. Điều này dẫn người ta đến chỗ thừa nhận rằng chỉ có cạnh tranh với người khác mới dẫn đến thành tích và một người chỉ thành công khi biết đặt lợi ích cá nhân lên hàng đầu. Cuộc nghiên cứu gần đây nhất của Tiến sĩ Robert Helmreich, một nhà tâm lý học ở Đại hoc Texas, đã chứng minh viêc hợp tác với những người khác hữu ích hơn việc cạnh tranh với họ. Tạo ra thành công của một người trên sư thất bại của một người khác (hội chưng thắng/thua) sẽ dẫn đến sự đổ vỡ và chẳng mang lại lợi ích gì.

"Không một kẻ thất bại nao có thể thật lòng nói rằng *tôi đã làm hết sưc mình*".

"Chỉ có một thất bại, và đó chính là việc không thể hiện được điều tốt nhất có bên trong chung ta".

DÙ BẠN LÀ GÌ ĐI NỮA, HÃY LÀ CÁI TỐT NHẤT

NẾU bạn không thể là một cây thông trên đỉnh đồi
Hãy là một bụi rậm trong thung lũng, nhưng
Hãy là bụi rậm nhỏ nhắn nhưng rắn rỏi nhất bên cạnh quả đồi.
Hãy là một bụi cây nhỏ nếu bạn không thể là một cây lớn.

NẾU bạn không thể la một bụi cây, hãy là một bụi cỏ
Làm cho con đường hạnh phúc hơn.
Nếu bạn không thể là một con cá muskie, hãy chỉ là một con cá vược

Nhưng hãy là con cá vược nổi bật nhất trong hồ.
Tất cả CHÚNG TA không thể là thuyền trưởng,
nhưng có thể làm thủy thủ
Luôn có thứ dành cho tất cả chúng ta.
Có việc lớn và cũng có việc nhỏ
Và việc nên làm chính là việc gần ta.
NẾU bạn không thể là quốc lộ, hãy là một con đường
mòn nhỏ.
Nếu bạn không thể là mặt trời, hãy là một vì sao.
Điều quan trọng không ở chỗ quy mô bạn thành hay bại,
Dù bạn là gì, hãy là cái tốt nhất.

DOUGLAS MALLOCK

Vâng, đối thủ mạnh nhất của bạn chính là bạn đấy! Nhưng nhận thức sai lầm về việc cạnh tranh với người khác đã khiến cho nhiều người lo âu đến nỗi họ nghĩ rằng họ không chịu đựng nổi thất bại. Một số lại cảm thấy họ đã quá già và không đủ sức để thất bại.

Nhưng chúng ta quá già so với ai cơ chứ? Chúng ta cảm thấy mình quá già khi so sánh mình với những đối thủ trẻ hơn. Hãy tự đánh giá bản thân bạn. Có phải bạn đã già?

Không ai già đi chỉ vì đã sống qua nhiều năm. Người ta chỉ già đi vì đã đánh mất lý tưởng của mình. Năm tháng có thể in hằn các nếp nhăn trên da, nhưng lại từ chối in hằn các nếp nhăn lên tâm hồn. Lo lắng, buồn phiền, ngờ vực, sợ hãi và thất vọng... mới chính là những khoảng thời gian dài làm con người phải đầu hàng và làm cho tinh thần đang phát triển mạnh mẽ phải trở về với cát bụi.

Hãy thử suy ngẫm điều này, "tuổi tác" thật sự là một sản phẩm của con người. Đoạn thơ tôi trích dẫn dưới đây sẽ làm sáng tỏ điều này:

TUỔI TÁC LÀ MỘT PHẨM CHẤT CỦA TRÍ TUỆ

Nếu bạn đã bỏ giấc mơ của mình lại phía sau,
Nếu hy vọng mất đi. Nếu bạn không nhìn về phía trước nữa,
Nếu ngọn lửa nhiệt huyết của bạn đã lụi tàn,
Thì lúc đó bạn đã già,
Nhưng nếu từ cuộc sống, bạn đạt được điều tốt đẹp nhất
Và vẫn giữ được sự lạc quan trong cuộc sống,
Nếu bạn vẫn còn yêu quý những gì mình đang có,
Thì dù bao nhiêu năm tháng trôi qua,
Dù bao nhiêu lần sinh nhật vút qua,
Bạn vẫn mãi không già!

Tướng Douglas Mac Arthur đã nói: "Càng tự tin bao nhiêu, bạn càng trẻ trung bấy nhiêu; càng sợ hãi bao nhiêu, bạn càng già cỗi bấy nhiêu; càng có nhiều hy vọng bao nhiêu, bạn càng trẻ trung bấy nhiêu; và càng thất vọng bao nhiêu, bạn lại càng già cỗi bấy nhiêu".

Douglas MacArthur là vị tướng lỗi lạc được nhiều người biết đến, đã trở thành biểu tượng của sự cống hiến cho bổn phận, thanh danh và Tổ quốc. Thực hiện đúng lời hứa, ông đã trở về giải phóng Philippines khỏi sự thống trị của Nhật Bản trong Chiến tranh thế giới II.

Ở khía cạnh khác, điều quan trọng chính là ta sống được bao lâu. Vấn đề của tuổi trẻ và một cuộc đời ngắn ngủi là gì? Nếu bạn cảm thấy mình già rồi, tại sao không kéo dài cuộc sống bằng việc sống một cách lành mạnh hơn! Nếu bây giờ bạn đã 50 tuổi và cảm thấy mình có thể sống đến 80 tuổi, tại sao không nghĩ rằng bạn vẫn còn khá hơn những người 40

tuổi nhưng chỉ sống được đến 60 tuổi? Hãy suy ngẫm về điều này. Bạn vẫn còn khá hơn so với khối kẻ trẻ hơn bạn đấy!

Người đoạt giải Nobel, bác sĩ Alexis Carrel, đã chứng minh một học thuyết: nếu chúng ta có thể giữ cho cơ thể mình khỏi các "rác rưởi", chúng ta có thể sống rất lâu. Ông đã lấy một số mô của gà (sinh vật thông thường có thể đạt đến tuổi thọ trung bình là 11 năm) và giữ cho các tế bào của chúng sống một cách hết sức đơn giản bằng cách loại bỏ các chất thải của chính chúng và bằng việc cung cấp cho chúng các chất dinh dưỡng cần thiết. Các tế bào được nuôi sống đến 34 năm! Lúc đó, thí nghiệm kết thúc vì người ta nhận thấy rằng nếu tiếp tục nuôi, chúng sẽ sống mãi!

Có phải ta đang rút ngắn cuộc sống của chính mình? Ở đây, tôi không có ý viết về sự trường thọ; điều tôi thật sự muốn đề cập là: với lối sống thích hợp, thực phẩm thích hợp, nguồn nước thích hợp, bài tập thích hợp, ánh nắng thích hợp và sự thanh thản trong tâm hồn, ta thật sự có thể kéo dài cuộc sống của mình trên trái đất này.

Tôi muốn kể cho bạn một câu chuyện. Một lần nọ, một phụ nữ bước đến gần một cụ già nhỏ bé đang đung đưa trên chiếc ghế xích đu trước hiên nhà. Người phụ nữ nói: "Cháu không tài nào hiểu được vì sao lúc nào cụ cũng trông vui vẻ thế. Bí quyết để có cuộc sống vui vẻ lâu dài của cụ là gì?"

"Mỗi ngày tôi hút ba gói thuốc lá", cụ già trả lời. "Tôi cũng uống hết một thùng whisky mỗi tuần, ăn những thức ăn nhiều mỡ và không bao giờ tập thể dục".

"Thật đáng kinh ngạc?", người phụ nữ nói. "Vậy cụ bao nhiêu tuổi ạ?"

"Hai mươi sáu", "cụ già" trả lời.

***

"Tùy theo cách sống mà mỗi người có thể "chết già" ở tuổi 40 hay "chết trẻ" ở tuổi 80".

KHUYẾT DANH

"Tuổi xuân và tuổi già không phải tính bằng ngày tháng mà bằng trạng thái tinh thần. Nhiệm vụ của chúng ta không phải là thêm tuổi vào cuộc đời chúng ta mà là thêm sức sống vào tuổi tác của mình..."

MYRON J.TAYLOR

"Bi kịch tệ hại nhất trong tất cả các bi kịch không phải là chết non mà là sống đến 75 tuổi mà vẫn không có cuộc sống đúng nghĩa".

MARTIN LUTHER KING JR.

Nếu phân tích kỹ lưỡng từ ngày ta sinh ra cho đến khi ta 10 tuổi, ta vẫn còn phụ thuộc rất nhiều vào mẹ. Ta tự mình làm được chẳng bao nhiêu. Từ 10 đến 20 tuổi, ta đi học ở trường. Từ 20 đến 30 tuổi, ta chỉ mới bắt đầu có được một số kinh nghiệm trong công việc. Từ 30 đến 40 tuổi, ta bắt đầu có một số hiểu biết, kinh nghiệm và kỹ năng. Ta cũng biết cách tích lũy một ít tiền và vốn. Thật ra, giai đoạn đầu đời của một người bắt đầu sau tuổi 40. Vì vậy, không thành công trong khoảng 40 đến 50 tuổi là điều rất đỗi bình thường bởi vì chúng ta đang dấn thân vào giai đoạn mò mẫm. Vì thế, đừng quan trọng hóa tất cả các thất bại trong thời kỳ này. Hãy ghi nhớ rằng nếu bạn có thể sống đến 80 tuổi, bạn có đến 40 năm của giai đoạn đầu đời!

Nếu bạn nghĩ tôi đang đùa, có lẽ cuộc khảo sát dưới đây sẽ làm bạn phải nghĩ khác đi.

Người ta chọn ra khoảng 400 cái tên của những người nổi tiếng nhất trong các thời đại từ tất cả các lĩnh vực hoạt động, gồm các chính khách, họa sĩ, chiến binh, nhà thơ, nhà văn,

nhà viết sử, tiểu thuyết gia. Bên cạnh họ tên của mỗi người có ghi rõ công việc hay thành tựu vĩ đại nhất mà người đó đã đạt được. Sau đó, danh sách này được đưa cho các nhà phê bình xem xét để lấy ý kiến của họ về việc làm vĩ đại nhất của mỗi người. Thời gian thực hiện công việc được ghi sau họ tên và vì thế tuổi được xác định căn cứ vào lúc cá nhân ấy đang ở đỉnh cao của mình. Sau đó, bảng danh sách được sắp xếp theo thập niên.

Người ta đã khám phá ra rằng:

1. Nhóm người ở độ tuổi giữa 60 và 70 có đến 35% thành tựu vĩ đại nhất thế giới;

2. Nhóm giữa độ tuổi 70 và 80 có 23% thành tựu;

3. Trong những năm sau 80 tuổi, con số này là 8%.

Nói cách khác, 66% sự việc vĩ đại của thế giới đều được thực hiện bởi những người đã qua tuổi 60, và tỷ lệ cao nhất 35% thuộc về nhóm "thất thập".

Con số thống kê về các giai đoạn đời sống khác cũng rất thú vị. Giữa độ tuổi 50 và 60, có 25% thành tựu vĩ đại, giữa độ tuổi 40 và 50 là 10%. Và còn một số không đáng kể, khoảng 1% dưới tuổi 40.

Có hai loại công việc mà người dưới 40 tuổi có thể làm tốt. Đó là những công việc đòi hỏi sự cường tráng, sức mạnh thể chất tột bậc, chẳng hạn như các cuộc chinh phục của Alexander Đại đế, và ngôn từ diễm lệ của thơ trữ tình thể hiện sự nhạy cảm, tinh tế của những người như Shelley và Keats.

Nếu hiện tại bạn đã 40 hay hơn 40 tuổi, hãy cảm ơn Thượng đế vì điều đó và đừng quên, dù chỉ một khắc, rằng bạn đang bước vào giai đoạn của những thành tựu vĩ đại nhất của mình. Thật đáng buồn khi biết rằng xã hội đang cố gắng

đẩy đám người "già cả" thừa thãi này vào viện dưỡng lão. Từ lúc còn trẻ, tôi đã luôn nghĩ đến việc viết sách nhưng không hiểu vì sao tôi không thể viết nổi một cái gì cho ra hồn. Tôi đoán già đoán non rằng điều đó sẽ xảy ra sau tuổi 40. Có lẽ tuổi tác có một tác động tương xứng lên sự hiểu biết.

"Vẻ đẹp thể hình giống như một chai Coca, nó bị hư theo thời gian. Trí tuệ lại giống như một chai rượu, càng giữ lâu, nó càng trở nên đậm đà hơn".

KHUYẾT DANH

NELSON MANDELA

Ông là một trong những tù nhân chính trị bị giam giữ lâu nhất thế giới, trong hơn một phần tư thế kỷ. Sau cùng, ông cũng trở thành Tổng thống Nam Phi ở tuổi 76.

Mặc dù xuất thân trong một gia đình hoàng tộc, ông được sinh ra trong một ngôi làng nhỏ bé, nơi những túp lều tranh không có nước sinh hoạt và không có cả điện.

"Không kẻ khôn ngoan nào lại ao ước mình được trẻ hơn".

JONATHAN SWIFT

Trải qua nhiều năm trong thế giới kinh doanh, tôi đã quan sát thấy nhiều người trên đường đi đến đích phải chịu đựng đủ loại phiền não.

Tôi không hiểu hết, nhưng quan niệm về thành công của tôi không phải là có bệnh cao huyết áp, đau tim, đột quỵ, ung thư, hay là cuộc đời bị rút ngắn. Vì thế, tôi hết sức ngạc

nhiên khi thấy một số doanh nhân dường như có phần tự hào khi có những căn bệnh này, một loại "biểu tượng thành công" cho thấy họ là những người tiến bước nhanh nhất trên đường đua ngắn nhất. Theo tôi, đó là con đường ngắn nhất, nhanh nhất dẫn đến ngôi mộ của chúng ta. Dường như phương châm ngày nay là "Hối hả, Lo lắng, An táng!"

"Bạn sẽ chẳng bao giờ hiểu được giá trị của sức khỏe cho đến khi bạn bệnh!"

R.NIXON

Hãy quên tuổi tác đi, chỉ nên bắt đầu với các mục tiêu của bạn, nó có thể ngốn mất một ít thời gian nhưng đừng cố xô đẩy nó; nếu không, nó có thể phương hại đến cuộc đời bạn về sau.

Có một người nông dân rất mong được thấy những cây lúa của mình lớn nhanh. Sau khi gieo hạt, ngày lại ngày, ông vẫn tiếp tục quan sát xem chúng phát triển như thế nào. Khi các cây mạ cao được khoảng 5 cm, vì không thể chờ đợi thêm nữa, ông đã quyết định "giúp" các cây mạ lớn nhanh hơn. Thế là một hôm, ông đến kéo từng cây mạ lên cho đến khi chúng cao thêm được 3cm. Chắc bạn cũng đoán ra được điều gì xảy ra với tất cả các cây mạ vào ngày hôm sau. Vì thế, đừng ép buộc chúng phát triển một cách không tự nhiên.

Để kết thúc chương này, tôi muốn chia sẻ với bạn những gì ông Tun Ghaffar Baba, nguyên phó thủ tướng Malaysia, đã nói về vấn đề tuổi tác.

"Thật ra, tôi không già, tôi chỉ sinh ra sớm hơn người khác mà thôi".

TUN GHAFFAR BABA

** Ray Kroc, người sáng lập tập đoàn Mc.Donald Hamburger từng là người bán ly giấy trước khi thành lập tập đoàn Mc.Donald ở tuổi 52!*

** Sau 55 năm làm việc, ở tuổi 66, Harland Sanders đã nắm được công thức bí mật pha chế món gà và bắt đầu thành lập nhà hàng Gà rán Kentucky.*

** Michelangelo vẽ kiệt tác nổi tiếng "Ngày phán xử cuối cùng" trên trần của nhà nguyện Sistine giữa tuổi 71 đến tuổi 89!*

** Coco Chanel đã điều hành công ty thời trang của mình lúc 85 tuổi.*

** Picasso vẫn còn vẽ được kiệt tác của mình ở tuổi 90.*

TUỔI GIÀ

Nếu tôi sống đến tuổi "cổ lai hy", liệu tôi có được một ít sức hấp dẫn, sự độc lập và trí thông minh để không bị thải hồi khi tôi đã trở nên tiều tụy, kiệt sức và yếu ớt nhưng lại là "hàng hiếm" và được nâng niu như một món đồ cổ đặc biệt?

"Hãy cùng già với tôi! Điều tốt nhất là vẫn còn tồn tại".

ROBERT BROWNING

"Đây là một điều thuận lợi đối với những người lớn tuổi vì ở môi trường không trọng lực, bạn có thể di chuyển xung quanh dễ dàng hơn gấp bội".

JOHN GLENN

Vào tháng 11 năm 1998, John Glenn, thượng nghị sĩ Mỹ và là cựu phi hành gia, ở tuổi 77, đã trở thành phi hành gia tuổi thất thập đầu tiên đi vào không gian, 36 năm sau khi ông đi vào quỹ đạo của Trái đất lần đầu tiên. Chuyến du hành lần này của ông thu hút đến 250.000 khán giả xem phóng tàu vũ trụ.

Chương 12

Sợ không đạt kết quả

Ngày nay hầu hết chúng ta chỉ luôn quan tâm đến kết quả, kết quả và kết quả! Chúng ta có những khóa dạy quản lý bằng mục tiêu. Chúng ta cũng nghe người ta nói rằng điều quan trọng nhất chính là lợi nhuận cuối cùng. Dường như chẳng còn vấn đề gì khác nữa. Chỉ cần đạt được cái mình muốn, ta không quan tâm đến việc mình đã làm hại bao nhiêu mạng sống dọc đường. Ta lừa gạt bạn bè, người hợp tác kinh doanh với mình, lôi kéo họ vào tròng chỉ để đạt được cái mình muốn. Mục đích biện minh cho phương tiện.

Dường như vì một lý do nào đó người ta không hiểu ý nghĩa thật sự của câu: "Gieo nhân gì gặp quả nấy". Cái ta "gặt" chính là "quả" và cái ta gieo chính là "nhân" mà ta đã trồng. Nhiều người có hiểu biết mơ hồ về tác động của những yếu tố này. Và khi họ không đạt được thành quả mong đợi trong một khoảng thời gian nhất định, họ bắt đầu lôi kéo hoặc dùng các mánh khóe để đạt được kết quả mong muốn. Suốt khoảng thời gian này, họ làm nhiều việc không thể tưởng tượng nổi mà không hề để ý xem liệu những việc đó có đúng với luân thường đạo lý hay không. Và những kết quả mà họ đạt được không thể chịu đựng nổi, thậm chí ngay cả chính họ cũng thường bị ám ảnh bởi "sự bất an trong tâm hồn" và những điều tương tự như thế.

Những câu phát biểu dưới đây thể hiện cùng quan điểm với điều tôi vừa đề cập đến.

"... Chẳng hạn, có một quan niệm đạo đức và luân lý buộc các bệnh viện tư không được từ chối những ca cấp cứu. Nhưng những bệnh nhân cấp cứu thường bị từ chối thường xuyên và có hệ thống vì họ hay họ hàng ruột thịt của họ không có đủ khả năng tài chính".

TRÍCH LỜI TIẾN SĨ MAHATHIR MOHAMAD
NĂM 1994 TẠI HỘI NGHỊ THƯỢNG ĐỈNH TRUNG QUỐC

"Hình như đối với một số nhà kinh doanh, dù họ là bác sĩ hay luật sư, đạo đức nghề nghiệp có thể và phải bị hy sinh vì lợi nhuận. Gìn giữ mức lợi nhuận quan trọng hơn việc cứu sống những mạng người".

NEW STRAITS TIMES, NGÀY 15 THÁNG 5, 1994

Chúng ta hãy thử phân tích những phát biểu dưới đây:

"... người nào gieo nhân gì sẽ gặt quả nấy".

KINH THÁNH. GALATIANS (6:7)

"Gieo ý tưởng, gặt hành động.
Gieo hành động, gặt thói quen.
Gieo thói quen, gặt tính cách.
Gieo tính cách, gặt số phận".

KHUYẾT DANH

Điểm đặc biệt của hai lời phát biểu trên là gì? Tôi đã phải mất rất nhiều năm mới nhận ra cốt lõi của chúng. Hãy chú ý xem tại sao từ "gieo" lại luôn đi trước từ "gặt". Nói cách khác, nếu ta không gieo bất cứ cái gì, ta cũng chẳng gặt được gì, nghĩa là trước tiên chẳng có gì để gặt. Như tôi đã đề cập trước đây, "gieo" là "nguyên nhân". Vậy "nguyên nhân" quan trọng hơn "kết quả" vì không có gì để gặt nếu không

có "nhân". Vì thế, kết quả luôn phụ thuộc vào nguyên nhân, nhưng "nguyên nhân" lại không phụ thuộc vào "kết quả".

Nhiều người không chú ý đến điều đó. Điều này có thể hiểu được vì nhiều người trong chúng ta bận rộn đến nỗi không có được một bữa ăn sáng đúng nghĩa, bận đến nỗi không có thời giờ để quan sát vẻ mặt của vợ/chồng hoặc con, để quan sát nguyên nhân trở thành kết quả như thế nào. Nhưng nếu bạn bình tâm và lần trở lại quá khứ của mình, bạn sẽ thấy được sự thật của điều tôi vừa nói.

Ở trường, chúng ta đã được học định luật 3 của Newton: Khi tác động vào một vật, vật đó sẽ tác động lại ta với một lực bằng lực ta đã tác động. Không ai phủ nhận điều này. Phải chăng ta coi điều đó là chân lý nhưng không thật sự áp dụng nó vào cuộc sống của mình?

Mỗi hành động của chúng ta đều là "nhân" và phản ứng tương đương hoặc trái ngược đều là "quả" tương ứng.

"Bí mật của thành công là không lệ thuộc vào kết quả; vậy hãy làm hết sức mình và để cho kết quả tự "chăm sóc" chính nó".

Đừng sợ hãi kết quả. Hãy quan tâm đến các "nhân" mà bạn đang trồng mỗi ngày, mỗi tuần, mỗi tháng và mỗi năm. "Quả" sẽ tự biết chăm sóc chính nó. Nhưng than ôi, con người, như một vĩ nhân đã nói, lại sợ "quả" mà chẳng sợ "nhân". Quả thật, nhiều người có cái nhìn lệch lạc. Thay vì quan tâm đến nguyên nhân, chúng ta chỉ nghĩ đến

"Nguyên nhân và kết quả,
Phương tiện và mục đích,
Hạt và quả
Không thể tách rời,
Vì kết quả đã đơm hoa
trong nguyên nhân,
Mục đích có sẵn trong
phương tiện,
Trái có sẵn trong hạt".

EMERSON

kết quả. Ta sợ bị bệnh nhưng lại chẳng thèm quan tâm đến sức khỏe. Ta chỉ chăm chăm làm giàu mà không them quan tâm đến khách hàng. Ta muốn con cái ngoan ngoãn mà chẳng thèm để ý xem bản thân mình cư xử với cha mẹ như thế nào.

"Mỗi kết quả đều có nguyên nhân, mọi việc xảy ra đều có lý do. Nếu nguyên nhân đúng đắn, hợp lý và vững chắc, kết quả như mong đợi là điều tất yếu xảy ra. Có quá nhiều người lãng phí năng lực của mình để trông đợi kết quả thay vì chăm lo nguyên nhân".

KHUYẾT DANH

Về điểm này, tôi muốn chia sẻ cùng bạn rằng một kết quả có thể đến từ nhiều nguyên nhân mà ta đã gieo trồng ở những lần khác nhau trong đời. Tương tự, mỗi "nhân" một khi đã được gieo trồng có thể tạo ra một "quả", nhưng quả này có thể xuất hiện ở một thời điểm khác trong tương lai. Một số "nhân" chín nhanh hơn các "nhân" khác, còn một số thì không như thế.

Nhưng hãy cẩn thận, mỗi "nhân" sẽ chín thành một "quả" tương đương với nó!

"Ngay cả khi một viên sỏi bé xíu rơi xuống nước, mọi thứ cũng bị thay đổi mãi mãi, mực nước dâng lên và những gợn sóng của năng lượng không ngừng lan tỏa ngay trên mặt hồ và ở phía xa xa. Mỗi nguyên nhân sẽ luôn có một kết quả".

Hãy cố gắng chịu đựng dù bạn phải đương đầu với bất cứ kết quả nào đi nữa vì chúng chính là "quả" của các "nhân" mà bạn đã gieo trồng. Không một lời nguyền rủa nào có thể thay đổi được điều đó. Nó chỉ làm cho sự việc trở nên tồi tệ hoặc chỉ làm cho bạn bị tổn thương thêm thôi. Không ai đem nó đến cho bạn cả. Bạn đã tự gieo trồng các "nhân" ấy. Đã quá muộn để có thể thay đổi các kết quả sau này. Hãy tiếp tục chịu đựng chúng. Đừng dùng thủ đoạn để thay đổi

chung. Hãy gieo trồng các "nhân" mới, và cũng chắc chắn như ngày mai trời lại sáng, các "quả" của các "nhân" mới sẽ xuất hiện. Có thể bạn không biết đích xác vào lúc nào, nhưng chắc chắn chúng sẽ xuất hiện!

"Chúng ta không chịu nhìn kỹ những việc trong quá khứ của mình; đó là lý do tại sao ta cứ đổ lỗi cho hiện tại".

Có một thời điểm cho tất cả mọi sự. Bất kể cái gì của bạn vẫn sẽ là của bạn. Chắc chắn nó sẽ đến. Bạn không cần phải lo lắng hay phá vỡ các nguyên tắc của mình để ép buộc nó; chắc chắn nó sẽ đến; nếu không, ngay từ đầu nó đã không thuộc về bạn.

Vấn đề trong xã hội chúng ta hiện nay là trong lúc tìm kiếm thành công, nhiều người trong chúng ta đã được huấn luyện hoặc bị lên chương trình để trở thành những "người nhận". Xã hội chúng ta đang có xu hướng coi việc thu lợi như mục tiêu và mục đích tối hậu của cuộc sống.

Ngày nay, ta có thể thấy nhiều "người nhận" thành công như thế. Nhiều người trong số họ có vẻ có rất nhiều tiền. Họ có thể đang chiếm giữ các vị trí cao trong xã hội. Nhưng hình như vẫn còn thiếu một cái gì đó. Nếu bạn xem xét kỹ gương mặt của họ, bạn sẽ thấy rất ít người trong số họ thật sự có vẻ hạnh phúc. Thường nụ cười của họ có vẻ giả tạo, không phải là nụ cười tự nhiên của những người hạnh phúc thật sự. Họ đã quá thành công trong việc "nhận" và chính việc này đã khiến họ tự cho mình là trung tâm nên không có được hạnh phúc thật sự. Mặt khác, nếu bạn quan sát một người hạnh phúc và thành công thật sự, bạn sẽ luôn luôn nhận thấy rằng người ấy rất lịch thiệp, ân cần và quan tâm đến người khác hơn cả bản thân.

Về điểm này, xin được kể cho bạn một câu chuyện mà tôi yêu thích:

Lần nọ, có một người hàng xóm quan sát thấy ông lão ngoài 80 tuổi ở nhà bên cạnh đang trồng một cây sầu riêng con. Người hàng xóm bèn hỏi ông lão: "Ông muốn ăn trái của cây sầu riêng này à?", dù biết rõ mười mươi là phải trồng từ 8 đến 10 năm cây mới ra trái.

Ông lão tạm ngừng đào đất và tươi cười: "Không, ở tuổi này rồi, tôi biết tôi sẽ không chờ nổi ngày ấy đâu. Cả đời mình, tôi đã được thưởng thức nhiều quả sầu riêng nhưng chưa có quả nào được sinh ra từ cái cây do tôi tự tay vun trồng. Tôi sẽ không có sầu riêng để thưởng thức nếu những người khác không làm cái việc mà tôi đang làm đây. Tôi chỉ đang cố gắng trả ơn những người đã trồng sầu riêng để tôi thưởng thức".

Như vậy, theo phương châm trên, trong mọi việc ta làm, trước tiên ta nên là "người cho" và sau đó mới là "người nhận". Ta sẽ không chỉ nhận được những gì ta muốn mà cuối cùng, ta còn sẽ thật sự rất hạnh phúc; vì thế, việc đầu tiên phải làm trước khi thu hoạch là gieo hạt.

"Việc cho đòi hỏi ta phải có tấm lòng thực sự vì tất cả những gì bạn có thể thấy trước tiên chính là những cái mình đang hy sinh. Có vẻ như điều này sẽ làm tổn thương bạn và làm bạn cảm thấy như đang mất mát, nhưng khi bạn cho, bạn hành động theo thiện ý đơn thuần, nhận thức sâu sắc và biết ơn về tất cả những gì Thượng đế đã ban cho mình. Khi đó, ngài sẽ ban phúc cho bạn nhiều hơn".

DAVID BRADT BERG

"Mọi thứ đều co mùa và mỗi việc dưới bầu trời này đều có thời gian của nó".

KINH THÁNH - ECCLESIASTES (3:1)

"Hãy thích một tổn thất hơn một lợi ích không lương thiện; một cái mang lại đau khổ trong chốc lát, còn cái kia mang lại đau khổ suốt đời".

CHILTON

Tôi tin rằng khi đọc xong quyển sách này, bạn sẽ không còn sợ thất bại nữa. Dù không có nỗi sợ hãi, cũng xin ghi nhớ rằng dù bạn làm bất cứ điều gì, hãy biết chắc mọi điều bạn làm không gây hại cho người khác mà trái lại đem lợi ích đến cho tất cả mọi người.

"Hãy chọn ra hạt giống tốt,
Chỉ khi ấy mới nên gieo nó
Lên vùng đất mới vừa tìm thấy
Đừng bao giờ để hạt giống xấu được gieo".

Cũng cần nhấn mạnh ở đây rằng việc dám liều lĩnh thất bại không hề cho ta cái quyền lừa đảo mọi người và sau đó tự cởi bỏ trách nhiệm về những hậu quả do chính những hành động của mình gây ra. Cá tính, sự chính trực, uy tín, sự lương thiện, sự trung thực và các nguyên tắc đạo đức mà chúng ta có là những điều cực kỳ quan trọng. Trong cuộc tìm kiếm của cải vật chất, nhiều người đã quên béng những phẩm chất không sờ thấy được nhưng lại rất quan trọng này. Hãy thử nhìn các chủ doanh nghiệp lúc ban đầu, họ đã đến với những cái túi rỗng không nhưng sau đó lại tích lũy được những tài sản vật chất to lớn. Lúc ban đầu, họ đã có được gì để có thể đổi lấy những của cải vật chất? Hãy suy ngẫm về điều này.

Quả thật, có những phẩm chất phi vật chất như tính cách, các nguyên tắc đạo đức, v.v... Chúng thật sự có thể biến thành những cái thuộc về vật chất, như người ta tự nguyện tin tưởng họ, khách hàng sẵn sàng mua hàng của họ. Có nhiều người trong thế giới này được người khác sẵn sàng

Nếu bạn tiếp tục làm những gì bạn vẫn luôn làm, bạn sẽ luôn đạt được những gì bạn vẫn thường đạt được.

giao cho hàng triệu đồng. Điển hình là trường hợp của Liem Sioe Liong: chỉ cần một lá thư của ông là các ngân hàng đã sẵn sàng cho ông vay hàng triệu đồng. Với nhiều người khác, chỉ một bức thư cam kết hay một thư tín dụng là đủ. Ngược lại, có hàng ngàn người khác, thậm chí một trăm ringgit (26 USD) còn không được ủy thác nữa là. Vì vậy, điều quan trọng là trong cuộc hành trình tích lũy tài sản vật chất của mình, ta phải làm cho đúng.

Có lẽ câu chuyện dưới đây của Bob Proctor trong quyển *You were born rich* (*Sinh ra đã giàu có*) sẽ minh họa cho điểm mấu chốt trong thông điệp của tôi.

Theo đó, năm 1923, tám trong số những người giàu có nhất thế giới gặp nhau trong một khách sạn ở Chicago. Khi tập hợp lại với nhau, họ là những người có nhiều tiền hơn bất kỳ ai trên thế giới. Họ cũng đương nhiên là nhóm người tích lũy tài chính nhiều hơn bất cứ ai.

Nhưng 25 năm sau, đây là điều đã xảy đến với họ:

1. Charles Schwab, chủ tịch công ty thép độc lập lớn nhất, bị phá sản trước khi chết.
2. Richard Whiny, Chủ tịch Sở giao dịch chứng khoán New York, đã bị tống vào nhà lao Sing Sing.
3. Jesse Livermore, "con gấu" vĩ đại nhất của phố Wall, đã tự sát.
4. Ivard Krueger, người đứng đầu tập đoàn tư bản độc quyền lớn nhất thế giới, đã tự vẫn.
5. Howard Hopson, chủ tịch của công ty ga lớn nhất Bắc Mỹ, bị mất trí.

6. Arthur Cutton, nhà đầu cơ lúa mì lớn nhất, chết ở nước ngoài - không trả hết nợ.
7. Leon Fraser, chủ tịch Ngân hàng International Settlement, đã tự sát.
8. Albert Fall, thành viên trong nội các của tổng thống, được ân xá ra tù để được chết ở nhà.

Tất cả những người này biết rất rõ nên làm thế nào để tích lũy tiền nhưng có lẽ trong suốt cuộc hành trình của mình, họ đã không gieo trồng các "nhân" đúng cách.

Và xin hãy nhớ cho, không có cách đúng để làm một việc sai.

Vài người hỏi tôi: "Có cách nào để thay đổi kết quả không?" Chắc chắn là có. Đó chính là điều khiến cuộc sống trở nên rất thú vị, biến ta thành ông chủ nắm giữ vận mệnh của chính mình.

Tuy nhiên, một điều quan trọng nữa là nếu muốn thay đổi kết quả, ta nên xem lại nguyên nhân. Một căn bệnh không thể được chữa khỏi bằng cách loại bỏ các triệu chứng của nó. Muốn chữa khỏi hoàn toàn, phải điều trị tận gốc. Có bao giờ bạn ở trong số những người đã làm mọi thứ nhưng vẫn bị thất bại và phân tích mọi điều bạn đã làm mà vẫn không hiểu được kết quả hoặc không tìm ra nguyên nhân trong cuộc sống này? Đừng tuyệt vọng bởi vì nguyên nhân có thể nằm ở một "khoảng thời gian" khác.

Quyển sách này không có ý định can thiệp vào các niềm tin thiêng liêng của độc giả, nhưng tôi xin chân thành khuyên những người như trên lần giở lại cuộc đời họ trong quá khứ để tìm ra "nhân" của thế tiến thoái lưỡng nan mà hiện tại họ đang gặp, thông qua một kỹ thuật gọi là "đi ngược về quá khứ".

Tôi không phải là chuyên gia trong lĩnh vực này nhưng tôi xin được soi rọi một chút ánh sáng vào đề tài này để làm cho nó trở nên rõ ràng hơn với bạn. Tất cả chúng ta đều biết rằng tiềm thức của chúng ta rất mạnh mẽ. Trong thực tế, nó ghi nhớ mọi thứ ngay từ ngày ta chào đời. Hơn nữa, nó có thể ghi nhớ cả "mọi thứ" từ khi cuộc sống của chúng ta bắt đầu.

Giờ đây, điều mà tôi làm là duy trì một chương trình liên tục tư ý thức sang tiềm thức mỗi đêm trước khi ngủ.

"Hôm nay, trước khi ngủ, tôi sẽ nhớ lại lúc và nơi tôi đã bắt đầu nghĩ rằng tôi không thể có tất cả những gì mình mong muốn và xứng đáng có được. Tối nay, các giấc mơ sẽ giúp tôi giải quyết những vấn đề liên quan đến tiền bạc".

Hãy làm điều này liên tục cho đến một buổi tối bạn quên béng nó, đột nhiên bạn sẽ có một giấc mơ rất thú vị, giấc mơ này sẽ cho bạn thấy "nhân" của vấn đề hiện tại của bạn. Đôi khi "nhân" không đến từ cuộc sống hiện tại mà đến từ quá khứ. Một khi bạn đã tìm ra nó, hãy hình dung chính mình đang giải quyết nó và kỳ diệu thay, bạn sẽ bắt đầu nhận thấy các vấn đề của mình dường như nhẹ bớt và trước khi bạn nhận biết được điều đó, những khoảnh khắc tuyệt diệu đã ùa đến.

TIN HAY KHÔNG TÙY BẠN

Chương 13

Các đau đớn, rắc rối, khó khăn và đau khổ

Quyển sách này sẽ không hoàn chỉnh nếu tôi không đụng chạm đến các đau đớn, rắc rối, khó khăn và đau khổ một người phải chịu đựng khi thất bại. Hầu hết chúng ta chỉ căm ghét sự khó nhọc và đau khổ. Nhưng khi ta hiểu hơn về nó, ta sẽ có khả năng xử lý nó khi nó xuất hiện.

Theo một báo cáo y học, "trong số 400.000 em bé được sinh ra mỗi năm, thế nào cũng có một bé phải sống một cuộc sống ngắn ngủi đáng thương mà không ai trong chúng ta mong muốn, một cuộc sống trong đó nó thường xuyên tự làm cho mình bị tổn thương, đôi khi bị thương rất nặng mà không hiểu vì sao. Đứa bé đó mắc phải một căn bệnh di truyền hiếm thấy được gọi là "familial dysautonomia" (mất tự chủ). Nó không có được cảm giác đau đớn. Nó sẽ tự cắt mình, tự đốt mình, rơi xuống và gãy xương mà không bao giờ biết rằng có một cái gì đó không ổn với mình. Nó sẽ không phàn nàn về bệnh viêm họng, đau bao tử và khi nó bị bệnh, cha mẹ nó cũng sẽ không biết cho đến khi đã quá muộn. Liệu có ai trong chúng ta muốn sống một cuộc sống như thế không, một cuộc sống không có cảm giác đau đớn?"

Cảm giác đau đớn thật sự là điều không dễ chịu chút nào, nhưng đó lại là phần cần thiết của cuộc sống.

"Đôi lúc cuộc sống thật khắc nghiệt, rắn như thép đã tôi. Nó có những lúc ảm đạm và đau đớn. Như bất cứ một dòng chảy nào của một con sông, cuộc sống cũng có những lúc khô cạn và những khi triều cường. Cũng như sự thay đổi theo chu kỳ từ trước đến nay của các mùa, cuộc sống có cái ấm áp dễ chịu của những mùa hè và cái rét buốt của những mùa đông... Nhưng chúng ta có thể tự nâng mình lên khỏi nỗi chán chường và tuyệt vọng, vươn đến sự vui vẻ của hy vọng và biến đổi các thung lũng hoang vắng, tăm tối thành những lối đi chan hòa ánh nắng của sự thanh bình sâu lắng".

MARTIN LUTHER KING JR.

Tôi còn nhớ, nhiều năm trước, tôi có tham dự một hội nghị chuyên đề. Trong một buổi họp, chúng tôi được hỏi một câu hỏi rất rành mạch (không biết có phải vậy không hay chỉ vì chúng tôi nghĩ vậy): "Ai không muốn gặp rắc rối, xin hãy giơ tay lên?" Với chúng tôi, câu trả lời đã quá rõ! Tất cả chúng tôi đều giơ tay lên. Lúc ấy, người hướng dẫn kể với chúng tôi rằng mỗi ngày đi làm ông đều đi qua một nơi mà mọi người "trú ngụ" ở đó đều không gặp bất cứ rắc rối nào. Và khi ông hỏi chúng tôi liệu chúng tôi có muốn sống chung với những người này không thì tất cả chúng tôi đều đã giơ tay, chúng tôi cứ nghĩ là ông đang đùa. Nhưng ông kể tiếp với chúng tôi rằng những người này không có nhật báo để đọc và lo âu, không có rắc rối về thực phẩm, công việc, hôn nhân, tài chính, thật sự không hề có rắc rối nào! Sự tò mò và hào hứng của chúng tôi được đẩy đến tột đỉnh và cuối cùng, ông bảo với chúng tôi nơi đó chính là nghĩa địa và tất cả mọi người đều đã chết. Vâng, tôi xin lặp lại: Đau đớn, rắc rối và đau khổ là điều không dễ chịu chút nào, nhưng đó lại là phần cần thiết đối với cuộc sống. Chỉ có người chết mới

không cảm thấy đau đớn, đau khổ hay không phải giải quyết bất cứ vấn đề nào.

Tiến sĩ Norman Vincent Peale đã nói: "Các rắc rối là dấu hiệu của cuộc sống! Càng có nhiều rắc rối, bạn càng sống lâu hơn!". Thật vậy, nếu chúng ta phân tích điều này một cách kỹ lưỡng, các rắc rối mang lại cho ta một cơ hội để giải quyết chúng. Những con người hay sản phẩm nào có thể giải quyết được các rắc rối đều trở nên rất khan hiếm. Nếu chúng ta có thể giải quyết một rắc rối mà không người nào khác có thể giải quyết được, ta sẽ được trọng thưởng. Xét cho cùng, các rắc rối cũng chẳng tệ hại lắm phải không nào?

"Bí mật về sự cao quý của Gandhi không nằm ở sự thiếu vắng các nhược điểm và thất bại, mà ở sự đấu tranh không ngơi nghỉ và sự toàn tâm toàn ý cho những vấn đề của nhân loại".

N.K.BOSE

Dù có thích hay không, mỗi người đều phải nếm trải đau đớn, rắc rối và đau khổ. Sự tồn tại của chúng chứng tỏ chúng đóng một vai trò hiển nhiên trong cuộc sống chúng ta. Không còn nghi ngờ gì nữa, có lẽ chúng hơi đắng và xét cho cùng, không phải tất cả các loại thuốc tốt đều ngọt.

"Đau khổ đến để làm con người trở nên cao quý, để gột sạch tính nông cạn và những ý nghĩ kiêu căng, để mở rộng tầm nhìn. Tóm lại, mục đích của đau khổ là uốn nắn những khuyết điểm trong tính cách của một người".

GIÁO SĨ JOSEPH B SOLOVEITCHIK

Trước kia, thầy tôi đã từng nói: khi bạn đối mặt với đau khổ, đừng dằn vặt, đừng sụp đổ, chỉ nên "nếm trải đau khổ".

"Quà tặng của đau khổ là mang ta đến gần với Thượng đế hơn, dạy ta trở nên mạnh mẽ khi ta yếu đuối, can đảm khi ta sợ hãi, sáng suốt khi ta ở giữa sự hỗn loạn và buông xả khi ta không nắm giữ được nữa. Những ký ức lâu bền về các chiến thắng là những điều đạt được ở trong tim, không phải ở nơi này hay nơi kia".

PHIM *TRỜI VÀ ĐẤT* (HEAVEN AND EARTH)

Hầu hết chúng ta đều có khuynh hướng nghĩ rằng đau khổ, đau đớn và các rắc rối là những cái gì đó tồi tệ. Xin hãy suy ngẫm về những gì tôi sẽ đề cập ở đây. Cảm giác rát bỏng khiến ta lấy tay ra khỏi một cái gì đó nóng trước khi ta bị tổn thương nghiêm trọng. Ta cảm thấy đau khi cơ bắp ta bị căng quá mức hay khi một điều gì đó xảy ra trong cơ thể ta. Chúng ta cũng đã biết câu chuyện về những vận động viên đã kết thúc sự nghiệp sớm hoặc bị thương tật vĩnh viễn vì họ đã tự buộc mình lờ đi cảm giác đau đớn hoặc ép mình dùng quá nhiều thuốc để chặn đứng cơn đau.

Thế nhưng đau đớn là phần cần thiết của sự phát triển. Để các cơ bắp chúng ta phát triển, chúng ta phải tập luyện. Để lớn lên vượt khỏi cái "vỏ bọc" cũ kỹ của mình, chắc chắn ta phải nếm trải sự đau đớn. Không phải vì ta nhớ được, nhưng nỗi đau mà mỗi người trong chúng ta phải nếm trải khi chui ra khỏi bụng mẹ là không thể tưởng tượng nổi. Nhưng vì ta đã chui ra được và đã sống sót nên ta vẫn còn sống đến ngày hôm nay. Hãy nghĩ đến hàng triệu đứa trẻ chết khi mới sinh ra, và bạn sẽ hiểu được ý của tôi.

"Người có lòng tự trọng cao có nó vì đã vượt qua các thất bại. Họ đã trải qua thử thách của cuộc đời, đã vượt qua các rắc rối và đã trưởng thành".

DAVID JANSEN

Còn về việc nếm trải các đau khổ và phiền muộn thì sao? Chúng cũng tốt cả ư? Có lẽ câu chuyện dưới đây sẽ cho bạn câu trả lời.

Ngày xưa, có một người phụ nữ chỉ có độc nhất một người con trai nhưng chẳng may anh lại qua đời. Trong nỗi thương tiếc vô hạn, bà tìm đến một nhà thông thái và hỏi ông xem liệu có lễ cầu nguyện hoặc câu thần chú kỳ diệu nào có thể trả lại sự sống cho con bà không. Thay vì xua đuổi hoặc tranh cãi với bà, nhà thông thái nói: "Hãy tìm cho ta một giống mù tạc được lấy từ một gia đình chưa bao giờ biết đến đau buồn. Ta sẽ dùng nó để làm cho sự đau khổ biến mất khỏi cuộc đời bà". Nghe xong, người phụ nữ lập tức lên đường tìm kiếm hạt mù tạc thần kỳ ấy. Trước hết, bà đến một lâu đài, gõ cửa và hỏi: "Tôi đang tìm một ngôi nhà chưa từng biết đến đau khổ. Có phải chính là nơi này không?" Họ bảo: "Bà đã đến sai chỗ rồi" và bắt đầu kể với bà những việc bi thảm đã xảy đến với họ. Lúc ấy, người phụ nữ tự nhủ: "Còn ai có thể giúp đỡ những người bất hạnh tội nghiệp này hơn mình, kẻ đã từng nếm trải những đau khổ và có thể hiểu được họ cảm thấy đau đớn như thế nào". Vì thế, bà đã ở lại để an ủi và khuyên giải họ, sau đó lại tiếp tục tìm kiếm một ngôi nhà chưa từng biết đến đau khổ. Nhưng bất cứ nơi nào bà đến, từ các túp lều đến các cung điện, không có một chỗ nào không biết đến đau buồn và bất hạnh. Sau cùng, bà bị thu hút vào việc lắng nghe những chuyện đau buồn của người khác đến nỗi bà quên cả việc tìm kiếm hạt mù tạc thần kỳ, mà không nhận ra rằng chính điều đó đã thật sự làm đau khổ biến khỏi cuộc đời bà.

"Các khó khăn chỉ hiện hữu để chúng ta trở nên mạnh mẽ hơn khi vượt qua chúng, và chỉ những kẻ đã nếm trải đau khổ mới có khả năng cứu rỗi nó."

ANNIE BESANT

"Một trong những điểm kỳ lạ nhất nằm ở chỗ phải có bi kịch, thất bại hay một nỗi bất hạnh nào đó để làm cho chúng ta nhận ra sức mạnh của một thái độ tinh thần tích cực".

"Ai là người có thành tựu, chiến thắng, chiến công, quyền lực, kiến thức, học vấn, kỹ năng, triết lý sống, năng lực, thiên tài, óc sáng tạo và sự minh triết? Họ là những người khi còn nhỏ đã buộc phải làm việc để tự lo cho bản thân hoặc giúp đỡ cha mẹ; là những người mà khi lớn hơn một chút đã buộc phải làm nhiều hơn phần việc được giao; là những người khi còn trẻ đã phải nghĩ các phương kế làm cho thời gian của mình trở nên đáng giá hơn những lúc bình thường. Chính vì lẽ đó mà trong các bài viết về cuộc đời của những con người kiệt xuất đã tỏa sáng, chúng ta nhận thấy thời trẻ họ đã phải nhịn ăn, bớt thời gian ngủ, nghỉ ngơi và giải trí. Họ thức khuya, dậy sớm để hoàn thành nhiệm vụ, cả buổi sáng làm công việc của một người, đến chiều lại làm thêm công việc khác nữa".

LI KA SHING

Li buộc phải rời trường học lúc 14 tuổi và là lao động chính trong gia đình từ khi cha ông mất. Ông bắt đầu học nghề ở một cửa hàng đồng hồ. Sau đó, ở tuổi 17, ông làm người bán hàng cho một cửa hàng bán đồ kim loại. Trong khi những người khác làm 8 tiếng, ông làm 16 tiếng mỗi ngày. Ngày nay, dù đã là một trong những người giàu có nhất thế giới, ông vẫn đeo chiếc đồng hồ đeo tay Nhật rẻ tiền giá 50 đôla và mang đôi giày đế làm bằng chất dẻo. Tương truyền, đồng hồ của ông được chỉnh sớm hơn 8 phút để thời gian được sử dụng tốt hơn.

"Chính trong những lúc khó khăn và đau khổ, chúng ta mới học hỏi được nhiều điều. Tôi đã học để trở thành một người thu tiền, một nhân viên bảo vệ siêu thị... Tôi đã phải học để làm mọi nghề. Khi mọi điều kiện thuận lợi; ta không thực sự cảm nhận được nhu cầu làm việc một cách phi thường, vì thế ta học được rất ít."

DATUK MAZNAH HAMID

Sinh ra trong một gia đình nông dân, Maznah đã nếm được mùi vị thật sự của những khó khăn trong cuộc sống khi cha mẹ chia tay lúc bà mới 5 tuổi. Bà không sống trong sự chăm sóc của cha mẹ mà lớn lên trong tình thương của ông bà. Vì không còn mối quan hệ với cha mẹ, Maznah đã lớn lên với cách nhìn tiêu cực về cuộc sống, dù ông bà luôn truyền đạt những bài học tinh thần cho cô.

Sau khi học xong trung học ở trường Malay, Maznah rời khỏi làng và đến thủ đô để tham gia một khóa học về ngôn ngữ và phiên dịch ở Trung tâm nghiên cứu ngôn ngữ. Từ đó, bà đã bắt đầu việc dạy tiếng Malaysia cho các chức sắc như các đại sứ, các nhà kinh doanh nước ngoài và đồng thời đảm nhiệm công việc giao tế nhân sự cho họ ở Văn phòng nhập cư. Suốt thời gian này, bà biết được những người nổi tiếng và giàu có đã sống như thế nào. Bà rất kinh ngạc và tự hỏi làm thế nào một người có thể kiếm 100.000 RM một tháng, trong khi bà chỉ kiếm được 2.000 RM? Hạt giống của sự ao ước trở nên giàu có của bà đã được gieo trồng từ cái ngày định mệnh ấy.

Bà bắt đầu làm việc chăm chỉ gấp bội, có khi từ 7 giờ sáng đến tận nửa đêm. Sau đó, bà được khuyên: "Để

làm giàu, cô không nên chuyên về việc gì, mà phải tham gia lĩnh vực kinh doanh! Một là phải có bằng "Cử nhân Đường phố" - sự tinh ranh, và có bằng "Thạc sĩ Lương tri". Từ đó, sự hăm hở học hỏi của bà càng được kích thích mạnh mẽ hơn. Bà tham dự tất cả các hội thảo về tạo động lực và cac khóa học về quản lý kinh doanh. Lúc đó, bà đang tìm kiếm một loại hình kinh doanh để khởi nghiệp. Bà và chồng tham gia nhiều lĩnh vực kinh doanh như bán hàng trực tiếp, dạy học, bảo hiểm, v.v...

Sau cùng, một ngày nọ, người ta chào bán một công ty bảo vệ hầu như đã phá sản cho bà. Không thể vay mượn ngân hàng, bà khởi sự vơi tất cả số tiền đã dành dụm được là 5.000 RM. Ngược lại với mong muốn của gia đình và ông bà, bà và chồng lao vào việc kinh doanh. Họ khởi đầu chỉ với 5 nhân viên bảo vệ và bà phải quán xuyến hầu hết các công việc như: làm thư ký, nhân viên văn phòng, quản lý và đôi lúc còn tự mình làm nhân viên bảo vệ! Lúc đầu, bà phải nợ các nhân viên tiền lương hàng tháng nhưng thay vào đó, bà nấu ăn cho họ mỗi ngày. Cuối cùng, để mở rộng việc kinh doanh, bà phải bán rẻ căn nha của mình và chuyển đến một căn nhà ổ chuột, nơi không có nươc máy và điện. Khi ấy, bà tự nhủ mình sẽ không bao giờ trở lại cảnh nghèo nữa. Trở nên giàu có dễ hơn làm kẻ nghèo khổ, làm người thành công dễ hơn làm kẻ thất bại.

Vào khoảng thời gian có gần 100 công ty được cấp phép hoạt động trong lĩnh vực này, lĩnh vực mà những người khác đã khởi nghiệp với số vốn từ 500.000 đến 1 triệu RM, Maznah đã điều khiển công ty có tiếng tăm hơn cả.

Ngày nay Securiforce, công ty do bà lãnh đạo, là một doanh nghiệp có tổng số vốn lên đến hàng triệu đôla

với các chi nhánh ở Singapore, Brunei, Bangkok và mở rộng sang cả Mỹ và Anh. Hiện nay Securiforce là công ty số 1 trong lĩnh vực này và bà là chủ của 3.700 nam nhân viên. Bà tham gia hội đồng quản trị của hàng chục công ty và là Giám đốc của Liên đoàn Doanh nhân quốc gia quản lý 400 doanh nghiệp. Bà cũng là phó Chủ tịch Hội liên hiệp các nữ doanh nhân thế giới (FCEM).

Ngày nay, "người đàn bà thép của Malaysia" nổi tiếng và được yêu thích này không chỉ là một người mẹ hạnh phúc mà còn là một nhà hùng biện rất thường xuyên được nhiều tạp chí, chương trình truyền thanh và truyền hình mời mọc. Bà cũng là tác giả quyển sách bán chạy Motivasi Memburu Kejayaan (Động lực vươn tới thành công). Bà tin tưởng nếu bạn khao khát một điều gì đó và sẵn sàng trả giá cho nó, bạn sẽ giành được nó!

Điểm nổi bật nhất của bà chính là tấm lòng vàng. Bà đã nỗ lực rất nhiều để hoạt động như một chính khách, giúp đỡ người nghèo ở nhiều làng mạc mà bà đại diện. Niềm vui lớn nhất của bà là thấy được quan điểm của mình về một thế giới có ích cho mọi người được chấp nhận.

Bà sống rất hạnh phúc với 5 người con đáng yêu và người chồng thân thương, người đã một lòng một dạ ủng hộ mỗi bước đi trên con đường sự nghiệp của bà.

"Thành công không được đo bằng các đỉnh cao một người đạt được, mà bằng các chướng ngại người đó đã vượt qua bằng tài năng của mình".

"Biển động và các cơn bão tạo nên những thủy thủ giỏi".

Sự vĩ đại của Abraham Lincoln đã bộc lộ ở mức độ cao nhất khi ông đối mặt với các vấn đề co thể làm nản lòng những người kém cỏi hơn. Sự thất bại, những lần thua cuộc và các nghịch cảnh lúc đầu đời của ông đã chuyển thành một cấp độ thông minh mà người bình thường không bao giờ có được. Lincoln có một phẩm chất hiếm thấy là có thể phát huy một ý chí mạnh mẽ hơn thay vì bỏ cuộc khi tình hình trở nên khó khăn hơn va thành công có vẻ xa vời.

"Đừng lo sợ các ngọn gió của nghịch cảnh. Hãy nhớ rằng một con diều bay lên vì ngược chiều gió chứ khong phải vì cùng chiều gió".

Chừng nào ta còn sống, ta còn có thể nếm trải nỗi sâu khổ, buồn phiền và đau đớn. Nhưng nếu hiểu được điều đó, ta sẽ thấy sự khác biệt. Đau khổ vừa có thể khiến bạn cảm thấy ngọt ngào và dễ chịu hơn, vừa làm bạn cảm thấy chua xót và cay đắng! Nó có thể làm bạn nhũn nhặn hơn hoặc cứng rắn hơn.

> *"Cuộc sống là một cuốn phim mà bạn xem chỉ bằng đôi mắt duy nhất của chính mình. Điều gì xảy ra chẳng quan trọng lắm. Điều quan trọng là bạn đã đón nhận nó như thế nào".*
>
> DENIS WAITLEY

Nói đến điều này, tôi muốn chia sẻ với bạn điều mà tôi đã nhặt nhạnh được qua buổi hội thảo của Brian Tracy. Hãy lấy một rắc rối làm ví dụ: nếu ta nhìn thẳng vào nó và cố thoát ra khỏi nó, nó trở thành một "tình huống". Nếu ta tiếp tục phân tích "tình huống" này và nghĩ cách làm thế nào để ta có thể vượt qua nó, "tình huống" trở thành một "thử thách". Và khi ta nghĩ đến khả năng để chiến thắng nó, nó trở thành một "cơ hội". Vì thế, một rắc rối thật sự có thể trở thành một cơ hội!

Các rắc rối thường có một tiềm năng to lớn để đóng góp vào niềm vui của cuộc sống khi nào ta xem chúng như những cơ hội. Rắc rối càng lớn, sự đóng góp của chúng cho cuộc sống của ta càng quan trọng. Nếu không có các điều kiện và các tình huống để thử thách chúng ta, sẽ không có cách nào để ta nhận ra năng lực của bản thân làm cho cuộc sống chuyển động.

Trong cuộc sống, chắc chắn ta phải trải qua các cuộc kiểm tra, thử thách và gian khổ dưới hình thức này hay hình thức khác và cách chúng ta phản ứng tạo ra sự khác biệt. Đây chính là điều bí mật đã làm cho gánh nặng trở thành phúc lành và thử thách trở thành chiến công - nhận thức được rằng bất cứ điều gì ta trải qua, bằng cách này hay cách khác, đều sẽ biến thành điều tốt lành của ta!

Trước kia, Napoleon Hill đã nói: "Nếu nhìn lại cuộc đời mình, chúng ta sẽ nhận thấy rằng bất cứ điều gì xảy đến cũng là điều tốt lành".

"Các khó khăn là những cơ hội để đạt đến những điều tốt đẹp hơn; đó chính là những bước đi dẫn đến những kinh nghiệm to lớn hơn. Có lẽ một ngày nào đó bạn sẽ biết ơn một số thất bại tạm thời ở một mặt cụ thể nào đó. Khi cánh cửa này đóng lại, luôn có một cái khác mở ra như một quy luật tự nhiên, như để cân bằng".

BRIAN ADAM

Tôi sẽ kết thúc chương này bằng cách tặng bạn một bài hát tuyệt vời mà tôi đã nhặt được dọc đường, để nhắc bạn nhớ rằng dù bất cứ điều gì xảy đến với bạn, bạn vẫn được ban phúc lành nhiều nhất.

ĐƯỢC CHO NHIỀU NHẤT

Đôi khi tôi tự hỏi khi nhiều việc diễn ra quá sai lầm,

Liệu Thượng đế có ruồng rẫy và bỏ tôi lại một mình?

Khi đó, tôi chợt nhớ, qua những thử thách và đau khổ

Tôi được cho nhiều nhất.

Tôi đã cầu xin sức mạnh để tôi có thể thành đạt,

Tôi được làm cho yếu đi để học cách nhún nhường, vâng lời.

Tôi đã cầu xin sức khỏe để làm những việc lớn hơn,

Tôi đã được ban cho sự yếu đuối để làm những việc tốt hơn.

Tôi đã cầu xin sự giàu có để được hạnh phúc,

Tôi đã được ban cho sự nghèo khó để được sáng suốt.

Tôi đã cầu xin uy quyền để có được lời tán dương của người khác,

Tôi đã được ban cho sự nhu nhược để cảm thấy sự cần thiết của Thượng đế.

Tôi đã cầu xin mọi thứ để có thể tận hưởng cuộc sống.

Tôi không có được những gì tôi đã cầu xin - nhưng mọi thứ mà tôi trông đợi, và ngoài ý muốn của tôi, hầu hết những lời cầu nguyện âm thầm của tôi đều được trả lời.

Tôi là người được cho nhiều nhất.

Hãy nhìn lại chính mình, hãy đếm lại tất cả những điều mà bạn có và hãy so sánh bản thân mình với...

Tình trạng què quặt không ngăn nổi Shakespeare viết nên những vở kịch tuyệt vời nhất thế giới.

Tình trạng mù lòa không ngăn nổi John Milton viết nên bài thơ tuyệt tác "Thiên đường đã mất" (Paradise Lost).

Bệnh điếc không ngăn nổi Beethoven sáng tác các tác phẩm âm nhạc tuyệt vời nhất.

Alexander Đại đế là một người gù lưng. Ở tuổi 19, ông đã lên ngôi vua khi cha ông bị ám sát.

Homer là một nhà thơ mù lòa.

Phía bên phải của Handel bị liệt khi ông sáng tác tác phẩm vĩ đại nhất của mình, bản hợp xướng "Hallelujah".

Edison bị điếc khi ông phát minh ra máy hát đĩa!

Helen Adams Keller bị câm, điếc và mù.

Franklin Delano Roosevelt, dù bị ảnh hưởng nặng bởi bệnh bại liệt và bị liệt từ thắt lưng trở xuống ở tuổi 39, vẫn được bầu làm Tổng thống thứ 32 của Mỹ và là Tổng thống Mỹ duy nhất được bầu đến 4 nhiệm kỳ.

John F.Kennedy, dù bị đau lưng nặng, vẫn trở thành Tổng thống thứ 35 của Mỹ.

Nữ Thủ tướng Do Thái Golda Meir đã phải chịu đựng căn bệnh bạch cầu trong 12 năm.

Khổng Tử bị mồ côi từ khi còn rất nhỏ.

WILMA RUDOLPH

Đi lại khó khăn do di chứng của bệnh bại liệt, Rudolph đã trở thành "người phụ nữ chạy nhanh nhất địa cầu" trong khoảng thời gian 8 năm và giành được một chỗ trong lịch sử: là người phụ nữ đầu tiên đoạt 3 huy chương vàng trong bộ môn điền kinh ở Thế vận hội Rome năm 1960.

STEPHEN WILLIAM HAWKING

Ở tuổi 52, vị giáo sư người Anh, dù bị liệt vì bệnh tế bào thần kinh vận động và các cơ bắp bị teo, được nhiều người đánh giá là nhà vật lý lý thuyết sáng chói nhất sau Einstein.

Năm 21 tuổi, ông được chẩn đoán là chỉ còn sống thêm hai năm rưỡi. Hawking đã can đảm chiến đấu chống lại căn bệnh khiến cho tay chân và thanh quản bị tê liệt.

Năm 1988, ông viết quyển Lược sử thời gian (A Brief History of Time), đã được dịch sang 22 thứ tiếng và bán ra hơn 10 triệu bản trên khắp thế giới.

Ở Đại học Oxford, ông là một sinh viên mà sự siêng năng còn vượt trội hơn cả tài năng. "Tôi xem đó là một vấn đề phụ nhưng tôi sẽ rất vui mừng nếu mình giúp đỡ được những người tàn tật khác bằng cách chứng minh là một người có thể thành công bất chấp trở ngại cá nhân".

Bạn không cần phải trở thành siêu nhân để được nổi tiếng.

"Tôi may mắn có được một cuộc sống hào hứng và mạo hiểm trong suốt 42 năm qua. Tôi có những ký ức và một viễn cảnh về một tương lai tốt đẹp hơn. Tôi không có lý do gì để chán nản. Tôi quá bận rộn nên chẳng còn thời giờ để tội nghiệp bản thân".

CHRISTOPHER REEVE

Năm 1995, Christopher Reeve, diễn viên nổi tiếng nhất trong vai siêu nhân đã bị một tai nạn thương tâm trong khi tham gia một cuộc đua ngựa. Cổ anh bị gãy và anh bị liệt từ cổ trở xuống, tình trạng này khiến anh phải sống hết quãng đời còn lại của mình trên chiếc xe lăn.

Ngày nay, anh đã "trở lại" và trở thành một tấm gương sáng về sự can đảm, lòng tự trọng và vẻ phong nhã. Anh tin tưởng rằng một ngày nào đó anh có thể rời chiếc xe lăn và đi lại được.

Mỗi người cân món quà nhận được từ cuộc đời bằng một cái cân riêng...

"CUỘC ĐỜI VẪN TỬ TẾ VỚI TÔI"

Suốt 25 năm, tôi đã quan sát anh ấy chống chọi với căn bệnh ung thư trên gương mặt. Thoạt đầu chỉ là một đốm rất nhỏ, rồi nó bắt đầu lan rộng ra, rồi hết năm này sang năm

khác, tôi đã chứng kiến anh ấy đi đến bệnh viện và mỗi lần như thế lại cắt bớt một tí. Nhiều năm trôi qua, gương mặt của anh hầu như không còn là một gương mặt nữa vì bị cắt đi dần dần. Nhưng mỗi khi trở về, với những phần mặt bị mất đi, anh vẫn gắng nở nụ cười và chưa một lần nào anh than vãn hay tỏ vẻ chán nản.

Khi làm xong một việc gì, anh luôn xem xét, kiểm tra lại xem liệu có còn thiếu cái gì phải bổ sung để nó thật sự hoàn hảo. Sau đó, anh sẽ xem xét những chỗ nhỏ nhặt mà bình thường những người khác sẽ bỏ qua và lại bận bịu với việc sửa chỗ này, chỉnh chỗ kia. Sau đó, khi đã làm lại lần nữa hết sức mình, anh lại xem xét và một nụ cười mãn nguyện sẽ nở trên khuôn mặt anh.

Tôi ngờ rằng anh thường tự nhủ: "Công việc chính là gương mặt và la cuộc đời của mình". Tôi không biết anh có nhìn vào gương và có để ý đến gương mặt bị căn bệnh ung thư tàn phá mỗi ngày hay không.

Bất kể chỗ làm có xoàng xĩnh như thế nào, công việc có nhỏ bé như thế nào hay những người khác làm việc và đối xử thô lỗ ra sao, điều đó dường như không bao giờ làm anh bận tâm. Đó là công việc của anh và anh phải làm thật tốt. Hình như chẳng bao giờ anh để mắt đến công việc của người khác; việc làm cẩu thả của người khác không phải là điều anh quan tâm. Tuy nhiên, tôi ngờ là lúc công việc được hoàn thành, anh có một niềm tự hào và thích thú thầm kín khi nhìn thấy việc làm ấy đã nổi bật ra sao, nhưng chưa một lần nào tôi nghe anh khoe khoang về điều đó.

Nhiều năm trôi qua, càng ngày anh càng yếu hơn, bước chân anh ít vững vàng hơn và đôi tay anh không còn cử động với sự tự tin và nhanh nhẹn nữa, những cái vốn là đặc điểm nổi bật của anh. Anh không thể làm những việc mà trước

đây anh đã làm. Tuy nhiên, bất kể công việc là gì, tiền lương ra sao, anh luôn có một mong ước mãnh liệt là làm việc tốt.

Những người phụ việc mà anh có được đã không thể hiểu hết quan điểm của anh; họ nghĩ anh là kẻ lập dị, gàn dở khi cứ cố gắng hết sức để hoàn thành từng chi tiết một. Vì vậy, dần dần anh làm việc một mình. Anh không phàn nàn hay than vãn một cách cay đắng về sự kém cỏi của các đồng nghiệp. Anh sẽ chỉ xuất hiện một mình vào buổi sáng hôm sau mà không một lời giải thích về sự vắng mặt của họ.

Thời gian gần đây, khi chỉ còn lại những vết nhăn nhúm trên khuôn mặt, anh đã trùm kín mặt bằng một chiếc khăn tay in hoa sặc sỡ màu đỏ, chỉ chừa đôi mắt.

Khi gặp anh trên đường, lúc nào bạn cũng nghe lời chào hỏi vui vẻ của anh. Khi thời gian trôi qua và anh nhận ra rằng càng ngày việc nói năng càng khó khăn hơn, anh thường chào hỏi bằng cách huơ huơ cây gậy của mình. Cây gậy này cũng lại là một vật rất đẹp, được làm từ chính đôi bàn tay khéo léo của anh.

Cuộc sống của anh dường như đầy ắp niềm vui và sự mãn nguyện. Tôi tin rằng nhiều lần anh đã cảm ơn Thượng đế về đôi bàn tay và về việc chúng không mảy may bị tổn thương.

Anh thường nhớ về những nơi anh lui tới hàng tuần hay hàng tháng vì anh phải khăn gói vào bệnh viện để bác sĩ phẫu thuật cắt bỏ thêm chỗ viêm. Khi bạn gặp lại anh - khuôn mặt khủng khiếp hơn một chút, vẫn không có lời phàn nàn hay kể lể về cuộc phẫu thuật và cơn đau mà anh đã trải qua. Anh chỉ bắt tay vào việc một cách thầm lặng như thể công việc luôn chờ anh trở về.

Suốt một phần tư thế kỷ, tôi chưa bao giờ thấy anh trở về nhà với những lời phàn nàn hay đề cập đến sự đau đớn dù

chỉ một lần. Bạn sẽ nghĩ là không có vấn đề gì cả nếu bạn không nhìn thấy gương mặt của anh.

Khi thời gian làm việc của anh sắp kết thúc, nỗi lo lắng lớn nhất của anh là những dụng cụ của anh phải được trao đúng người. Một ngày nọ, anh nhắn tôi đến và bảo tôi rằng anh muốn tôi tìm cho anh một thanh niên biết quý và biết sử dụng những dụng cụ ấy.

Khi tôi dẫn người ấy đến gặp anh để nói về các dụng cụ, gương mặt anh liền bộc lộ vẻ hài lòng và mãn nguyện. Công việc của anh đã hoàn tất và anh đã sẵn sàng đón nhận cái chết.

Một vài ngày trước khi anh mất, tôi đã đến gặp anh. Anh đang đi dạo trong sân. Gương mặt anh hầu như bị băng keo phủ kín và chỉ còn đôi mắt chưa bị băng lại. Lúc đang đi khập khiễng trên sân, anh nói với tôi: "Tôi sẽ tiếp tục giữ vẻ trẻ trung càng lâu càng tốt".

Ngày anh mất, tôi đến gặp anh lần cuối. Mùi hôi trong phòng kinh khủng đến mức bạn khó mà ở lại đó lâu. Những gì còn lại trên gương mặt anh là vô số vết sẹo và phải nói là không còn gì để cắt bỏ nữa. Bạn có thể nói anh đã phải chịu đựng những nỗi đau đớn tột bậc và trải qua nhiều đêm mất ngủ, nhưng vẫn không hề có một lời than vãn.

Tôi sẽ không bao giờ quên lời nói sau cùng của anh. Từ đó về sau, câu nói ấy đã khiến tôi phải xấu hổ mỗi khi tôi muốn than vãn. Ngày này qua ngày khác, lời nói ấy vẫn còn vang vọng trong ký ức của tôi.

Lời nói đó là: "Cuộc đời đã hết sức tử tế với tôi. Tôi không có bất cứ lý do nào để phàn nàn".

(Tác giả xin cảm ơn Mr. R.M. Good về bài viết thật xúc động này)

"Mỗi cuộc đời là một nhiệm vụ. Dù cuộc đời của chúng ta bị rút ngắn vì sức khỏe sa sút hay vì những lý do khác, điều đó không có nghĩa là nhiệm vụ của chúng ta phải thay đổi. Thật ra, chúng ta nên nỗ lực nhiều hơn để đến khi phải rời khỏi thế giới này, ta có thể ra đi như một người đã hoàn thành nhiệm vụ".

KASEMSOOK BHAMORNSATIT

Khi Kasemsook, hay còn gọi là "Sai" - cái tên được mọi người biết đến trong thời thanh niên - còn trẻ, cha bà, một luật sư, đã ngã bệnh và không thể làm việc được nữa. Lúc bà 18 tuổi, mẹ bà đã mất trong một tai nạn xe hơi và bà phải gánh vác trách nhiệm của một người chủ gia đình, làm một nhà báo tự do và làm kẹo Thái để trang trải chi phí sinh hoạt cho 5 anh chị em. Bà vừa là người chị cả, người cha, người mẹ của các em.

Cho đến khi kết hôn, bà đã phải tranh đấu vất vả. Nhưng một lần nữa, định mệnh đã giáng cho bà một đòn chí tử. Khi đứa con gái duy nhất của bà chào đời, bác sĩ đỡ đẻ đã phạm phải một sai lầm là kéo đầu của con gái bà làm cho não và đầu nó bị biến dạng, khiến cô bé không thể nói và đi lại được.

Sau đó, bà chia tay với chồng và gánh nặng của bà lại còn nặng thêm vì phải nuôi đứa con tật nguyền và 5 người em. Một lần nữa, định mệnh lại xuất hiện trong

cuộc đời bà, thậm chí lần này giáng đòn còn nặng nề hơn. Bà bị tai nạn xe hơi nghiêm trọng, cổ bị nứt và gãy, một bên cơ thể bị liệt từ cổ trở xuống. Nhờ tập Thiền, bà có thể điều khiển cơ thể và vượt qua đau đớn mà không cần đến một viên thuốc nào. Tuy nhiên, tai nạn đã ảnh hưởng đến các dây thần kinh, các cơ cổ và vai của bà. Ở tuổi 28, bà phải cắt bỏ phần tử cung còn lại vì bác sĩ đã mắc sai lầm nghiêm trọng khi cắt bỏ nhầm một phần tử cung của bà! Vì mất hết tử cung, bà bị mất hết các hoóc-môn, điều này làm cho xương bà bị hư và trở nên xốp. Sự việc càng trở nên tồi tệ hơn khi bà dị ứng với tất cả các loại hoóc-môn được đưa vào cơ thể.

Bốn năm sau, tức vào năm 1994, bà lại gặp phải một tai họa chết người. Xe của bà bị lật trên khúc quanh của đường cao tốc và đâm sầm vào một vài trụ điện. Gan của bà bị rách và phần cánh tay phải gần vai bị nứt và gãy. Một phần gan, bao tử và cơ cánh tay phải của bà phải bị cắt bỏ. Một kg titanium được đưa vào cánh tay và vai của bà để giữ chúng dính lại với nhau. Các bác sĩ và nhà phẫu thuật lúc đó đã lưu ý rằng xương của bà đã quá xốp và rất dễ gãy, giống như một cụ già 80 tuổi, dù lúc ấy bà chỉ mới 45 tuổi! Toàn thân bà đau đớn cực độ. Nhưng một lần nữa, bà đã có thể vượt qua cảm giác đau đớn và tiếp tục cuộc sống.

Hiện nay, bà là trụ cột tâm linh của nhiều người ở Thái Lan. Bà là giám đốc của Nhà Văn hóa và Thiền định Mathura, nơi bà truyền dạy phương pháp Thiền định cho công chúng và giảng dạy cho trẻ em. Bà cũng là Chủ tịch của Tổ chức các dịch vụ văn hóa và du lịch Trikaya, nơi tổ chức các chuyến du lịch văn hóa và giáo dục cho khách du lịch cũng như dân địa phương. Vào thời gian rảnh, bà viết các sách về thiền và sáng tác thơ. Bà cũng

điều khiển một chương trình kéo dài 2 ngày có tên "Liệu pháp thể xác và tâm linh" trước công chúng, hướng dẫn cách làm thế nào để tâm linh có thể giải quyết những vấn đề thuộc về thể xác.

"Từ một người chỉ có thể bò lê trên sàn như một con chó và ăn xin trên đường, bằng nỗ lực làm việc cật lực, tôi đã trở thành một phép lạ ở Đài Loan".

HUANG NAIHUI

Huang Naihui sinh năm 1964 ở Đài Bắc, Đài Loan, là con cả trong một gia đình rất giàu có. Khi còn là một đứa trẻ, anh bị sốt cao. Bà anh, một người rất bảo thủ, đã cố "chữa chạy" cho anh bằng cách dùng phương pháp cổ truyền là cho uống tro nhang, điều này làm anh bị bại não và bị liệt một phần cơ thể. Cha mẹ anh quá mê tín đã quyết định từ bỏ anh vì cho rằng anh có thể đem xui xẻo đến cho gia đình. Thế là bà anh đã quyết định đảm nhiệm việc nuôi dưỡng anh.

Lúc 13 tuổi, anh mới đến trường học lớp 1. Lúc đầu, anh tiếp thu rất chậm nhưng dần dà, anh cũng theo kịp các bạn học cùng lớp. Lúc 22 tuổi, anh vừa học vừa làm thêm. Anh bán vé số và hoa suốt ngày, chỉ đi học buổi tối. Suốt thời gian rỗi, anh tham dự các lớp tâm lý và ngôn ngữ Trung Quốc ở Trường đại học Đài Loan như một sinh viên dự thính! Tinh thần ham học đã chiến thắng sự tự ti của anh.

Anh đã áp dụng rất tốt các kiến thức này vào việc kinh

doanh hoa của mình. Suốt ngày anh cứ đi hết nhà này sang nhà khác để bán hoa. Buổi tối anh bán hoa ở các quán rượu, quán bar, câu lạc bộ. Muốn bán được hoa, anh phải hát cho khách nghe, dù đôi lúc bị lạc giọng! Suốt quá trình kinh doanh, anh thường bị người ta trêu chọc vì sự tàn tật của mình. Tuy nhiên, anh luôn cố gắng lấy lại tinh thần và đón người khách khác với gương mặt tươi cười.

Điều làm anh đau lòng nhất là mỗi khi thấy một gia đình hạnh phúc quây quần bên nhau trong nhà hàng nơi anh đang bán hoa. Sự ấm cúng của một gia đình là điều mà anh chưa bao giờ có được.

Khi anh 24 tuổi, bà anh qua đời. Đó là ngày u ám nhất trong cuộc đời anh. Bà là người thân duy nhất của anh trong cuộc đời vì ngay cả các em của anh cũng hắt hủi anh. Nhưng hôm đó, anh lại có cơ hội gặp được cha, mẹ kế và các em khi họ đến để vĩnh biệt bà. Anh đã hy vọng đó sẽ là cơ hội để anh được tái hợp cùng gia đình. Nhưng trước sự ngạc nhiên của anh, sự việc lại không diễn ra như vậy. Cha anh đến để yêu cầu anh rời khỏi căn nhà hương hỏa mà bà anh để lại cho anh, đúng vào đêm giao thừa!

Từ đó, anh đã học được một bài học lớn nhất trong đời, đó là nếu ngay cả người thân trong gia đình cũng làm anh tổn thương, anh chỉ còn một cách duy nhất là dựa vào chính bản thân!

Ngày nay, Huang Naihui là một nhà hùng biện hiếm hoi từng thực hiện hơn 1.000 buổi nói chuyện. Anh không chỉ trở thành thần tượng của những người tàn tật mà còn là thần tượng của tất cả những người bình thường đang sống trong gian khổ. Quyển sách của anh, Đối diện Mặt trời *(Facing the Sun), và câu chuyện đời anh đã gây*

tiếng vang trong xã hội Đài Loan. Hiện anh đang làm chủ 3 cửa hàng hoa, với nhân viên là những người hoàn toàn khỏe mạnh. Thời gian rảnh được Huang dành để làm việc từ thiện.

Một người mà lẽ ra phải được xã hội giúp đỡ giờ đây lại giúp đỡ những con người khỏe mạnh khác và giúp đỡ xã hội nói chung.

Họa chưa chắc là họa; phúc chưa chắc là phúc. *"Mỗi tai họa, mỗi thất bại, mỗi chướng ngại, mỗi bệnh tật của cơ thể, mỗi hoàn cảnh khó khăn và kinh nghiệm đều mang theo hạt giống lợi ích tương đương nhưng thường là ẩn dưới một hình thức nào đó".*

Có một ông lão lần nọ mất một con ngựa. Tất cả láng giềng đến an ủi ông. Nhưng ông lão nói: "Biết đâu đó là phúc đấy". Vài tháng sau, con ngựa không những quay trở về mà còn dắt theo một con tuấn mã khác. Hàng xóm của ông lão lần này lại đến chúc mừng ông. Nhưng ông nói: "Biết đâu đó là họa đấy". Một hôm, con trai ông lão đem con tuấn mã ra cưỡi. Con ngựa chạy quá nhanh, con trai ông bị té và gãy chân, trở thành người tàn tật.

Vậy bạn nghĩ sao, có phải đó là họa không?

Chương 14

Làm gì để đối mặt với thất bại?

Chúng ta thường nghe người ta hỏi làm gì để thành công. Tôi không biết bạn thích nhìn nhận điều này dưới góc độ nào. Nhưng đối với tôi, đúng là nó ngang bằng với việc làm gì để đối mặt với thất bại!

Một lần, tôi đã hỏi thính giả của tôi một câu hỏi thú vị và hết sức rõ ràng: Tại sao người ta bị chết đuối khi rơi xuống nước?

Nhiều câu trả lời được đưa ra nhưng ý chung vẫn là: "Người đó không biết bơi". Mọi người đều rất ngạc nhiên khi tôi bảo câu trả lời của họ sai. Thậm chí họ còn nghĩ tôi đang đùa vì hầu hết các hội thảo của tôi đều rất vui. Để hướng họ trở lại vấn đề nghiêm chỉnh, tôi đã cho họ xem những tai nạn mà người ta chết đuối chỉ cách mặt nước có 7 cm. Cuối cùng, tôi cho họ biết câu trả lời mà tôi chia sẻ với bạn ngay lúc này:

Một người bị chết đuối khi rơi xuống nước **bởi vì anh ta ở lại đó.**

Thật ra, vấn đề không phải là người đó đã rơi bao nhiêu lần, mà là khả năng leo lên lại sau mỗi lần ngã xuống.

Xin đừng đánh giá một người bằng số lần anh ta rơi xuống, mà hãy đánh giá số lần anh ta đã leo lên. Một người có thể

leo lên lại sau khi rơi xuống sẽ chẳng bao giờ bị chết đuối cả. Nhưng thật đáng buồn khi nhận thấy nhiều người, như những người sau một thất bại nhất thời chẳng hạn, chỉ thích ngồi đó và cuối cùng chết hẳn vì thất bại, và chẳng bao giờ gượng dậy nổi.

Phẩm chất nào trong chúng ta sẽ giúp ta leo lên trở lại sau mỗi lần rơi xuống? Đó là điều tôi phải đề cập đến; nếu không, có lẽ tôi không thể hiện đúng giá trị của quyển sách này. Câu nói dưới đây là một phát biểu thích hợp:

- Không gì trên thế giới có thể thay thế nó được. Tài năng cũng không; trên đời chẳng hiếm những người có tài nhưng không thành công. Thiên tài cũng không; thiên tài không gặp thời vận cũng rất phổ biến. Học vấn cũng không; thế giới đầy rẫy những người có học nhưng bị bỏ rơi. Chỉ có **sự bền bỉ và quyết tâm** mới sở hữu một quyền năng to lớn.

Vâng, sự bền bỉ, khả năng đứng lên lại nhiều lần sau mỗi lần ngã.

Trong cuộc chạm trán giữa dòng nước và tảng đá, dòng nước luôn luôn chiến thắng, không phải bằng sức mạnh mà bằng sự bền bỉ.

Vấn đề không phải là bạn rơi xuống tới mức nào, mà là bạn đã nhảy lên cao bao nhiêu!

"Nếu tôi thất bại, lẽ ra tôi đã gục ngã, nhưng tôi biết tôi có sức lực để nảy người lên lại".

TUN DAIM ZAINUDDIN

Ông gần như bị phá sản hai lần, một lần trong việc kinh doanh muối và một lần trong việc kinh doanh chất dẻo. Tun Daim Zainuddin sinh năm 1938, từng sang Luân

Đôn học luật. Ở tuổi 21, ông trở thành luật sư. Trở lại Malaysia, ông hành nghề luật và sau đó làm việc cho chính phủ. Vào cuối thập niên 1960, ông quyết định dấn thân vào hoạt động kinh doanh. Nhưng ông gặp hết thất bại này đến thất bại khác trong các dự án kinh doanh của mình. Cuối cùng, sau nhiều năm, vận may đã đến với ông. Ngày nay, ông là cựu Bộ trưởng Tài chính và hiện là cố vấn kinh tế cho Chính phủ Malaysia. Ông được xem là một trong những thương nhân giàu nhất ở Malaysia. Việc tái bổ nhiệm ông vào chức Bộ trưởng Tài chính của Malaysia vào năm 1999 khiến ông trở thành người đầu tiên giữ chức Bộ trưởng Tài chính hai lần.

"Khi bạn ngã xuống và đứng dậy, bạn cũng thu được một cái gì đó. Ngã nhiều lần trong đời là điều rất có lợi cho bạn nếu mỗi lần như thế bạn đều đứng dậy được. Việc đứng dậy trở lại mới là điều đáng kể".

YORITOMO TASHI

"Khi bạn có thể tiếp tục cố gắng sau ba lần thất bại trong một công việc được giao, bạn có thể xem mình như một ứng cử viên cho vai trò lãnh đạo trong công việc hiện nay của bạn. Nếu bạn vẫn tiếp tục cố gắng sau một tá thất bại, hạt giống thiên tài sẽ nảy mầm bên trong bạn".

KHUYẾT DANH

"Người thắng cuộc là người có thể bị tuyên bố đo ván hàng chục lần, nhưng anh ta không thèm nghe trọng tài".

H.E.JANSEN

"Có lẽ bạn phải đánh một trận đánh hơn một lần để giành được chiến thắng".

CỰU THỦ TƯỚNG MARGARET THATCHER

Có biệt danh "Bà đầm thép", bà là người phụ nữ đầu tiên trong lịch sử châu Âu được bầu làm Thủ tướng.

"Giữ nguyên tình trạng hiện nay của tôi là điều không thể; tôi phải chết hoặc phải trở nên tốt hơn..."

ABRAHAM LINCOLN

Sinh ra tại một vùng rừng xa xôi hẻo lánh của Kentucky vào năm 1809, Lincoln làm nhân viên kiểm soát đường ray, người chèo thuyền, thủ kho, trưởng trạm bưu điện và nhân viên thuế quan trước khi trở thành luật sư. Lincoln học ở trường chỉ khoảng 1 năm.

Ông là một trường hợp điển hình của người thật sự dám thất bại. Bị thất bại trong kinh doanh năm 1831. Thất bại trong việc ứng cử vào cơ quan lập pháp năm 1832. Lại thất bại trong kinh doanh năm 1833. Bị đánh bại khi chạy đua vào ghế đại biểu cử tri năm 1840. Bị thất bại khi chạy đua vào Hạ viện năm 1843. Được bầu vào quốc hội năm 1846. Bị đánh bại khi chạy đua vào quốc hội năm 1848. Thất bại khi tranh ghế ở Thượng nghị viện năm 1855. Bị thất bại khi chạy đua vào ghế Tổng thống năm 1856. Thất bại khi tranh ghế ở Thượng nghị viện năm 1858. Cuối cùng, vào năm 1860, ông được bầu làm tổng thống thứ 16 và là một trong những tổng thống vĩ đại nhất trong lịch sử nước Mỹ.

"Dường như tự nhiên thường hạ gục các cá nhân bằng vận rủi để tìm ra ai trong số họ sẽ gượng dậy và tiếp tục chiến đấu".

KHUYẾT DANH

"Khi còn là một người trẻ tuổi, tôi quan sát thấy cứ 10 việc tôi đã làm thì có 9 việc thất bại. Tôi không muốn làm một kẻ thất bại nên tôi đã làm nhiều việc hơn gấp 10 lần".

GEORGE BERNARD SHAW

"Tôi phải thành công vì tôi đã chẳng còn những việc vô bổ".

THOMAS EDISON

Từ các phát biểu của họ, chúng ta biết rằng những con người kiên trì được làm từ loại chất liệu gì. Chẳng có gì đang ngạc nhiên khi cuối cùng "phần thưởng" đến với họ.

Vào lúc này, tôi muốn kể cho bạn nghe một câu chuyện ít người biết, liên quan đến người sáng chế ra điện thoại. Nhiều người trong chúng ta đều biết đó là Alexander Graham Bell. Nhưng tôi e rằng chính điều mà chúng ta không biết mới là một bài học lớn thật sự.

Vào thời ấy, có một người tên Philip Reis đã không thừa nhận Bell là người sáng chế điện thoại. Reis đã làm được việc truyền âm thanh và những nốt nhạc qua dây kim loại. Và ông tuyên bố rằng thật ra Bell đã nghiên cứu những gì ông đã khám phá ra và áp dụng nó để truyền tiếng nói qua dây kim loại. Vì thế, ông tuyên bố ông mới là nhà phát minh thực sự của máy điện thoại. Cuối cùng, sự vụ được chuyển lên Tòa án tối cao của Mỹ. Và câu trả lời, như ngày nay các bạn biết, ở trong sách lịch sử của các bạn đấy. Tòa án tối cao đã đi đến câu trả lời như thế nào? Điều mà họ tìm thấy là phát

minh của Reis chỉ có thể truyền các âm thanh hay nốt nhạc mà không truyền được tiếng nói. "Một cái gì hơn thế" phải được thêm vào để nó có thể truyền tiếng nói và Alexander Graham Bell mới là người làm được điều đó.

Reis thật ra không thất bại - ông ấy chỉ dừng lại! Nếu như ông cũng kiên trì như Bell, thì ngày nay tên ông cũng đã được ghi vào sử sách.

Điểm khác nhau chỉ là một "con ốc" đã biến đổi âm thanh thành tiếng nói. Như một câu tục ngữ đã nói: "Người ta buông xuôi chứ không thất bại".

"Không phải bạn đã thất bại, mà bạn chỉ chưa tìm ra "một cái gì hơn thế"!"

ALEXANDER GRAHAM BELL (1847-1922)

"Đây là một phát minh đáng kinh ngạc, nhưng ai muốn sử dụng một phát minh như thế?" Tổng thống Rutherford Hayes đã nói như thế khi ông thấy máy điện thoại do Bell sáng chế vào năm 1876.

"Đừng bao giờ, đừng bao giờ, đừng bao giờ chịu thua trong bất cứ việc gì bạn làm".

WINSTON CHURCHILL

Ông là tác giả, nhà hùng biện và nhà chính trị đã dẫn dắt nước Anh từ bờ vực của thất bại đến chiến thắng vinh quang khi làm Thủ tướng trong Chiến tranh thế giới II. Hồi trẻ, Winston không bao giờ thích trường học. Ông là một học sinh nghèo thích chơi với bộ sưu tập lớn các chú lính đồ chơi của mình.

Một lần nọ, Winston Churchill đã đọc một bài diễn văn rất nổi tiếng trong một hội trường chậtních sinh viên tốt nghiệp, chỉ với một câu đơn giản như thế này:

- Đừng bao giờ chịu thua! Đừng bao giờ, đừng bao giờ, đừng bao giờ chịu thua trong bất cứ việc gì bạn làm!

Sau đó, ông rời diễn đàn giữa sự hoan hô vang dội.

Vâng, nếu bạn không chịu thua mà cố gắng, CỐ GẮNG và CỐ GẮNG, thì cuối cùng chiến thắng cũng sẽ thuộc về bạn.

"Cũng như một hầm mỏ, thứ vàng tinh khiết nhất của mỏ không thể tìm thấy trên bề mặt, những mạch giàu có nhất của nó chỉ dành cho những ai có kiên nhẫn để làm việc cần cù trong nhiều năm; nguồn ánh sáng tinh thần của người đó, dù đôi khi bị lu mờ, vẫn cháy đều đặn cho đến khi bằng một cách nào đó hay ở một nơi nào đó, mạch vàng được tìm ra".

Khi Công tước Wellington đánh bại Napoleon trong trận Waterloo, ông đã nói: "Không phải binh lính Anh dũng cảm hơn binh lính Pháp, mà là họ không chịu thua, cứ chiến đấu mãi!" Chiến thắng của họ được định đoạt bằng việc "bám trụ" đó!

Có một thiếu nữ từng học múa ba lê suốt thời niên thiếu và cuối cùng cảm thấy mình sẵn sàng dành hết cuộc đời mình cho nó. Cô muốn trở thành một nữ diễn viên múa chính, nhưng trước hết cô muốn biết chắc là mình có tài. Vì vậy, khi có đoàn múa ba lê đến thị trấn, cô đến hậu trường sau buổi biểu diễn và nói với nhà biên đạo múa:

"Tôi muốn trở thành một nữ diễn viên ba lê vĩ đại, nhưng tôi không biết mình có năng lực không".

"Hãy múa cho tôi xem nào", nhà biên đạo múa trả lời, nhưng chỉ sau một hai phút, ông đã lắc đầu và nói: "Không, không, không! Cô không có đủ năng lực đâu".

Người thiếu nữ về nhà, đau khổ vô cùng. Cô quẳng đôi giày múa ba lê vào kho và không bao giờ mang chúng nữa. Sau đó, cô kết hôn, rồi có con và khi cac con đã khôn lớn,

cô nhận một việc làm thêm là điều khiển một máy đếm tiền ở một cửa hàng bách hóa.

Nhiều năm sau, khi đoàn ba lê ngày trước đến thị trấn, cô đi xem và khi rời khỏi nhà hát, cô va phải nhà biên đạo múa khi xưa giờ đây đã 80 tuổi. Cô nhắc ông nhớ lại điều ông đã nói trước đây. Cô cho ông xem những tấm ảnh của con mình và kể cho ông nghe về công việc ở cửa hàng bách hóa rồi nói: "Có một điều vẫn luôn làm tôi day dứt mãi. Sao thầy lại có thể nhận xét một cách nhanh chóng là tôi không có đủ năng lực?"

"Ồ! Thật ra thì tôi không hề nhìn cô khi cô múa", nhà biên đạo nói, "đó là điều mà tôi nói với tất cả những người đến gặp tôi".

"Nhưng... nhưng điều đó thật không thể tha thứ được!" Cô bật khóc. "Thầy đã chôn vùi cả cuộc đời tôi! Lẽ ra tôi đã có thể trở thành một nữ diễn viên múa vĩ đại!"

Lúc này đây, tôi muốn bạn tạm ngừng và suy nghĩ - bạn có nghĩ điều nhà biên đạo đã làm là đúng không? Cứ viết câu trả lời của bạn vào khoảng trống bên dưới trước khi đọc tiếp.

Có thể tôi đoán sai nhưng tôi tin mình biết điều bạn đang nghĩ. Chúng ta hãy tiếp tục theo dõi câu chuyện.

"Không, không, tôi không nghĩ thế", nhà biên đạo nói, "nếu cô có đủ năng lực, cô sẽ chẳng thèm để ý gì đến những điều tôi nói đâu!"

Khi sinh ra, mỗi chúng ta đều được đưa cho một mảnh giấy trắng để viết những điều chúng ta muốn. Một số chỉ viết rất ít, một số viết rất nhiều, còn một số lại cho phép người khác viết thay mình. Vậy lỗi này thuộc về ai?

"Vào thời điểm tôi đóng bộ phim hành động đầu tiên của mình, đó hoàn toàn là thế giới của đàn ông. Họ liếc nhìn tôi và nói: "Cô hoa hậu Malaysia nhỏ xinh, cô thì biết gì nào?" Lúc đó, tôi nghĩ tôi sẽ không bao giờ để bất kỳ ai nhìn mình và nghĩ: "Cô ấy thì biết gì cơ chứ?" Có lẽ tôi không biết nhiều, nhưng tôi sẽ cố gắng học hỏi".

MICHELLE YEOH

Dương Tử Quỳnh, còn được biết dưới tên Michelle Yeoh, sinh ra ở Ipoh, một thị trấn nhỏ ở Malaysia. Lúc còn rất nhỏ, cô mơ ước trở thành một diễn viên múa ba lê. Điều không may là ở tuổi 16, sự nghiệp múa chuyên nghiệp của cô tiêu tan khi lưng cô bị thương trầm trọng. Lẽ ra cô đã từ bỏ giấc mơ của mình để trở thành một luật sư. Nhưng bất chấp lời khuyên của bác sĩ, cô vẫn tiếp tục theo đuổi giấc mơ. Cô tin rằng nếu mình không thể múa nữa, chắc chắn cũng còn một việc gì khác mà cô có thể làm. Năm 1983, ở tuổi 21, Michelle đã trở thành người chiến thắng trong cuộc thi Hoa hậu Malaysia, cuộc thi đã gây được sự chú ý của Thành Long và công nghiệp điện ảnh Hong Kong. Năm 1988, sau khi đóng bộ phim thứ 5 của mình, cô kết hôn và tạm thời từ giã màn ảnh. Không hiểu sao cuộc hôn nhân của cô đầy nước mắt và cảnh cô đơn. Sau cùng, nó kết thúc vào năm 1992. Một lần nữa, một giấc mơ khác của cô tan vỡ. Nhưng Michelle không phải là loại người chỉ biết nghiền ngẫm về những cái đã mất đi. Mặc dù đã vắng mặt trong công nghiệp điện ảnh trong 4 năm, cô trở lại và gây chú ý khi cùng đóng vai chính với Thành Long trong *Câu chuyện Cảnh sát 3: Siêu cảnh sát* (*Police Story 3: Supercop*), bộ phim ăn khách hàng đầu ở châu Á vào năm đó. Chẳng mấy chốc, Michelle đã trở thành nữ diễn viên nổi tiếng nhất, được trả thù lao cao nhất châu Á và được hâm mộ khắp thế giới. Là nữ diễn viên thủ vai

chính trong phim James Bond - *Ngày mai không bao giờ chết* (*Tomorrow Never Dies*), Michelle đã giành được một chỗ đứng trong trái tim của những người có thế lực ở Tinseltown. Hiện thời, cô là hình ảnh tiêu biểu cho người phụ nữ của thiên niên kỷ mới, có Sắc đẹp, Trí thông minh và Sức mạnh cơ bắp.

"Mèo đen hay trắng không quan trọng, miễn là bắt được chuột".

ĐẶNG TIỂU BÌNH

Đặng Tiểu Bình sinh năm 1904 ở miền Nam Trung Quốc. Ở tuổi 16, ông sang Pháp học. Để trang trải chi phí sinh hoạt, ông xin làm việc trong một nhà máy cao su ở ngoại ô Paris. Vì bị cho là không có kỹ năng, ông được nhận vào làm công nhân lao động đơn giản số 4088 và tham gia đội quân những công nhân nước ngoài không được trả lương đầy đủ, làm việc dán các bộ phận của ủng không thấm nước dính lại với nhau. Chỉ trong vài tuần, ông đã bỏ việc, bị ghi trong thẻ việc làm: "Từ chối làm việc, không nên thuê nữa". Chính vào khoảng thời gian này ông tiếp thu chủ nghĩa cộng sản. Trong Đảng, sự nghiệp chính trị của ông đã trải qua nhiều bước thăng trầm. Đặng giành được sự quý mến của Mao Trạch Đông khi xây dựng một trong những khu công nghiệp đồ sộ mà chi phí tỉ lệ nghịch với giá trị chiến lược của nó, và bắt đầu thăng tiến. Đặng đã bị Mao hất cẳng trong Cách mạng văn hóa, rồi lại được Mao triệu hồi và sau đó lại bị vợ của Mao lật đổ. Bè lũ 4 tên sau cùng đã bị lật đổ và Đặng trở thành "Tân Hoàng đế". Mặc dù

không giữ bất cứ chức vụ chính thức nào vào lúc cuối đời, ông vẫn là nhà lãnh đạo tối cao của quốc gia đông dân nhất thế giới. Ông Đặng qua đời ngày 19-02-1997 ở tuổi 92. Ông được công nhận là người mở cửa Trung Quốc.

"Chúa đặt tôi ở đây để làm cái gì đó. Tôi có thể cảm nhận được điều đó. Tôi được sinh ra để làm mọi việc mà hiện giờ tôi đang làm".

MUHAMMAD ALI

Ông tên thật là Cassius Clay. Ali trở thành một võ sĩ quyền Anh nhà nghề sau khi giành huy chương vàng Olympic năm 1960. Năm 1964, Ali đánh bại Sonny Liston, đạt được danh hiệu vô địch hạng nặng thế giới. Ông đã 2 lần bảo vệ danh hiệu của mình, đánh bại cả Liston và Floyd Patterson. Năm 1967, Ali bị tước danh hiệu vì chống chế độ quân dịch với lý do tôn giáo. Năm 1970, ông được cấp lại giấy phép đấu quyền Anh và vào năm 1971 Tòa án Tối cao phê chuẩn đơn chống quân dịch của ông. Cũng năm đó, Ali bại dưới tay Joe Frazier (trận đấu đầu tiên kể từ khi ông quay trở lại võ đài). Năm 1974, ông giành lại danh hiệu vô địch ở tuổi 32 khi đánh bại George Foreman ở Zaire. Ông được xem là võ sĩ quyền Anh hạng nặng vĩ đại nhất của mọi thời đại. Ali về hưu năm 1980. Dù mắc bệnh Parkinson (liệt rung), ngày nay ông vẫn là thần tượng của hàng triệu người tàn tật.

"Không phải quyền lực làm hư hỏng người ta mà chính là nỗi sợ hãi. Nỗi sợ hãi đánh mất quyền lực làm hư hỏng những người sử dụng nó và nỗi sợ hãi trước tai họa của quyền lực làm hư hỏng những người lệ thuộc nó".

AUNG SAN SUU KYI

Cô là con gái của người đứng đầu đất nước Myanmar, Tướng Aung San – đã bị ám sát khi cô chỉ mới 2 tuổi. Cô có bằng cử nhân Triết, Chính trị và Kinh tế do phân viện St. Hugh, Đại học Oxford cấp. Năm 1988, khi về thăm Myanmar để chăm sóc mẹ đang bị bệnh, cô tham gia cuộc biểu tình nổi tiếng lúc bấy giờ ủng hộ chế độ dân chủ, chống lại chế độ độc tài quân sự. Mặc dù đảng của cô thắng, cô vẫn bị bắt và bị giam giữ trong 6 năm. Trong lúc đang bị cầm tù, cô được trao giải Nobel Hòa bình năm 1991 vì đã từng lập nên một tổ chức sức khỏe và giáo dục để giúp đỡ người dân Myanmar. Ngày nay Aung Suu Kyi vẫn tiếp tục phục vụ cho nền dân chủ và tự do ở Myanmar.

MOHTARMA BENAZIR BHUTTO

Bà có cơ may hiếm có là trở thành Thủ tướng thứ 2 trong lịch sử của Pakistan được bầu 2 lần theo chế độ phổ thông đầu phiếu. Từ tháng 7-1977 đến 1988, Benazir Bhutto tiến hành một cuộc đấu tranh không khoan nhượng để đòi lại nền dân chủ cho đất nước. Bà bị bắt giữ 9 lần và bị cầm tù trong hơn năm năm rưỡi, từng chứng kiến cảnh treo cổ cha mình vào tháng 4-1979 và cái chết bí ẩn của người em trai. Bà cũng từng bị lưu đày. Benazir Bhutto trở thành một biểu tượng quốc tế của việc phục hồi nền dân chủ ở Pakistan từ

trong nhà tù. Bà là nữ Thủ tướng đầu tiên của các nước Hồi giáo và là Thủ tướng đầu tiên bị phế truất 2 lần.

- - - -

"Nhìn lại cuộc đời mình, có hai việc làm tôi thấy an ủi. Việc thứ nhất là khi thầy dạy tôi từ chối giới thiệu tôi đi học ở nước ngoài. Và việc thứ hai là khi tôi bị buộc phải từ chức chủ nhiệm khoa. Sự việc đầu tiên cho tôi sự thử thách và sự việc thứ hai cho tôi thời gian để làm công việc nghiên cứu bệnh ung thư mà lẽ ra tôi không bao giờ có được nếu tôi vẫn đảm nhiệm chức chủ nhiệm khoa".

TIẾN SĨ VANCHAI VATANASAPT

Tiến sĩ Vanchai Vatanasapt sinh ra ngay sau Chiến tranh thế giới II. Lúc 3 tuổi, cha ông qua đời. Để nuôi ông, mẹ ông phải làm thợ may. Tuy nhiên, thu nhập của bà không đủ và phải trông chờ vào sự giúp đỡ của dì ông. Ông được nuôi nấng trong sự thiếu thốn những thứ mà những đứa trẻ khác có, chỉ khác chăng là tình yêu thương ấm áp của mẹ và dì dành cho ông. Đó chính là hai yếu tố đã khiến ông quyết tâm thành công.

Ông luôn mơ ước trở thành một bác sĩ phẫu thuật. Vì vậy, ở tuổi 21, khi học xong trường y, ông tình nguyện làm việc ở khoa ngoại. Cũng như nhiều bác sĩ tốt nghiệp lúc ấy, ông mơ ước được tiếp tục theo học khóa đào tạo y ở Mỹ. Một ngày kia, ông đến hỏi ý kiến của thầy giáo về việc đi học ở nước ngoài. Ông được bảo rằng điểm số của ông không đủ và ông sẽ lãng phí thời gian. Vanchai hầu như đã tin vào những gì người thầy nói, nhưng có một cái gì đó trong ông vẫn không chấp nhận điều đó. Nó đã trở thành một thách thức khiến ông phải theo học bằng được khóa đào tạo y 5 năm ở Mỹ.

"Không phải quyền lực làm hư hỏng người ta mà chính là nỗi sợ hãi. Nỗi sợ hãi đánh mất quyền lực làm hư hỏng những người sử dụng nó và nỗi sợ hãi trước tai họa của quyền lực làm hư hỏng những người lệ thuôc nó".

AUNG SAN SUU KYI

Cô là con gái của người đứng đầu đất nước Myanmar, Tướng Aung San – đã bị ám sát khi cô chỉ mới 2 tuổi. Cô có bằng cử nhân Triết, Chính trị và Kinh tế do phân viện St. Hugh, Đại học Oxford cấp. Năm 1988, khi về thăm Myanmar để chăm sóc mẹ đang bị bệnh, cô tham gia cuộc biểu tình nổi tiếng lúc bấy giờ ủng hộ chế độ dân chủ, chống lại chế độ độc tài quân sự. Mặc dù đảng của cô thắng, cô vẫn bị bắt và bị giam giữ trong 6 năm. Trong lúc đang bị cầm tù, cô được trao giải Nobel Hòa bình năm 1991 vì đã từng lập nên một tổ chức sức khỏe và giáo dục để giúp đỡ người dân Myanmar. Ngày nay Aung Suu Kyi vẫn tiếp tục phục vụ cho nền dân chủ và tự do ở Myanmar.

MOHTARMA BENAZIR BHUTTO

Bà có cơ may hiếm có là trở thành Thủ tướng thứ 2 trong lịch sử của Pakistan được bầu 2 lần theo chế độ phổ thông đầu phiếu. Từ tháng 7-1977 đến 1988, Benazir Bhutto tiến hành một cuộc đấu tranh không khoan nhượng để đòi lại nền dân chủ cho đất nước. Bà bị bắt giữ 9 lần và bị cầm tù trong hơn năm năm rưỡi, từng chứng kiến cảnh treo cổ cha mình vào tháng 4-1979 và cái chết bí ẩn của người em trai. Bà cũng từng bị lưu đày. Benazir Bhutto trở thành một biểu tượng quốc tế của việc phục hồi nền dân chủ ở Pakistan từ

trong nhà tù. Bà là nữ Thủ tướng đầu tiên của các nước Hồi giáo và là Thủ tướng đầu tiên bị phế truất 2 lần.

"Nhìn lại cuộc đời mình, có hai việc làm tôi thấy an ủi. Việc thứ nhất là khi thầy dạy tôi từ chối giới thiệu tôi đi học ở nước ngoài. Và việc thứ hai là khi tôi bị buộc phải từ chức chủ nhiệm khoa. Sự việc đầu tiên cho tôi sự thử thach và sự việc thứ hai cho tôi thời gian để làm công việc nghiên cứu bệnh ung thư mà lẽ ra tôi không bao giờ có được nếu tôi vẫn đảm nhiệm chức chủ nhiệm khoa".

TIẾN SĨ VANCHAI VATANASAPT

Tiến sĩ Vanchai Vatanasapt sinh ra ngay sau Chiến tranh thế giới II. Lúc 3 tuổi, cha ông qua đời. Để nuôi ông, me ông phải làm thợ may. Tuy nhiên, thu nhập của bà không đủ và phải trông chờ vào sự giúp đỡ của dì ông. Ông được nuôi nấng trong sự thiếu thốn những thứ mà những đứa trẻ khác có, chỉ khác chăng là tình yêu thương ấm áp của mẹ và dì dành cho ông. Đó chính là hai yếu tố đã khiến ông quyết tâm thành công.

Ông luôn mơ ước trở thành một bác sĩ phẫu thuật. Vì vậy, ở tuổi 21, khi học xong trường y, ông tình nguyện làm viêc ở khoa ngoại. Cũng như nhiều bác sĩ tốt nghiệp lúc ấy, ông mơ ước được tiếp tục theo học khóa đào tạo y ở Mỹ. Một ngay kia, ông đến hỏi ý kiến của thầy giáo về việc đi học ở nước ngoài. Ông được bảo rằng điểm số của ông không đủ và ông sẽ lãng phí thời gian. Vanchai hầu như đã tin vào những gì người thầy nói, nhưng có một cái gì đó trong ông vẫn không chấp nhận điều đó. Nó đã trở thành một thách thức khiến ông phải theo học bằng được khóa đào tạo y 5 năm ở Mỹ.

Vinh quang đã đến với ông vào ngày ông trở thành vị bác sĩ Thái Lan đầu tiên được cấp giấy chứng nhận của Hội đồng phẫu thuật Mỹ và Canada, vượt qua cả thành tích của vị giảng viên đã từ chối giới thiệu ông đi học.

Ở tuổi 39, ông được chỉ định làm Chủ nhiệm khoa Nội ở Đại học Khon Kaen và được phong hàm Phó Giáo sư. Qua 2 năm làm chủ nhiệm khoa, một sự việc bất ngờ đã xảy ra khiến ông buộc phải từ chức. Vào thời gian đó, cú sốc này quá mạnh đối với ông vì ông nghĩ mình không hề làm điều gì sai trái. Nhưng tai họa ấy lại hóa thành một phúc lành vì nhờ đó, ông mới có thời gian để bắt đầu lại cuộc nghiên cứu về ung thư mà ông yêu thích. Ông không chỉ thành lập Khoa Ung thư học nổi tiếng của Đại học Khon Kaen, mà còn hoàn tất "Luận văn về phẫu thuật ung thư", luận văn đã giúp ông được phong chức Giáo sư phẫu thuật.

Tiến sĩ Vanchai đã trở thành Giáo sư bác sĩ phẫu thuật, hiệu trưởng Đại học Khon Kaen và là hiệu trưởng duy nhất nhận được danh hiệu "Hiệu trưởng Đại học kiểu mẫu" suốt thời gian tại chức do Chủ tịch Hội Sinh viên trao tặng.

Ông hiện là Giám đốc Viện phát triển và Hợp tác Mekong, Chủ tịch Ủy ban Ung thư của Đại học Khon Kaen.

VINDER BALBIR

Bà sinh tại Malaysia trong một gia đình giàu có và nghiêm khắc ở bang Punjab. Cuộc sống hạnh phúc của bà chấm dứt lúc bà 11 tuổi khi cả cha và mẹ bà bị giết ngay trước mắt bà, trong cuộc xung đột chủng tộc vào ngày 13

tháng 5, 1969 ở Kuala Lumpur. Trong tai nạn đó, bà cũng bị một khẩu M16 bắn nhưng thoát chết. Nhờ một mẩu thông báo trên báo mà ông bà của bà mới biết được cháu mình vẫn còn sống và đến bệnh viện nhận bà.

Mồ côi cả cha lẫn mẹ, hai người anh trai của bà được gửi sang Ấn Độ, còn bà và người em gái được gửi đến một trường dòng nội trú miễn phí. Đấy chính là nơi mà tình yêu dành cho các món ăn và việc nấu ăn nảy sinh. "Tôi luôn bị giam ở nhà bếp khi tôi phạm luật. Tôi thích việc đó. Đó là nơi các nữ tu sĩ dạy tôi làm thế nào để chế biến bánh pizza, bánh phó mát và bánh nướng", bà kể lại.

Lúc học xong cấp 2, mới 17 tuổi, ông của bà đột nhiên sắp xếp để bà lấy một người mà trước đây bà chưa từng gặp mặt. Không biết làm gì, sau khi nghe lời khuyên của người bạn thân của mẹ, bà quyết định trốn sang Thái Lan, nơi bốn người dì của bà đang sinh sống. Việc này làm ông của bà rất tức giận. Thế là bà bị gia đình từ bỏ! Các dì của bà được khuyến cáo không được chứa chấp bà, nếu không họ sẽ không được nhắc đến trong di chúc của ông.

Để tống khứ bà, một lần nữa, các dì của bà lại cố gả bà nhưng không tìm được người đến cầu hôn vì bà không có của hồi môn. (Đây là một tục lệ của Ấn Độ trong đám cưới, đàng gái phải cho quà, tiền hoặc tài sản cho người con trai để anh ta kết hôn với cô gái). Cuối cùng, họ mai mối cho bà một người đàn ông Sikh nghèo khó, thất nghiệp, chỉ có 100 baht (2,6 đôla Mỹ) trong ngân hàng. Tuy nhiên, người ấy sẵn sàng cưới bà mà không cần của hồi môn vì chỉ cần "tình yêu". Lúc ấy, bà nhận ra rằng bà không thể chỉ sống với "tình yêu" khi hai vợ chồng dọn về một túp lều thuê với một phòng ngủ không có cửa sổ, còn nhà vệ sinh không cửa thì lại ngay bên cạnh giường ngủ! Sau đó, bà nài nỉ dì và được phép chuyển

đến ở tại một trong những căn hộ bỏ trống của dì. Để kiếm sống, bà phải làm một số công việc vặt như nấu ăn hay dạy tiếng Anh; và sau cùng, bà dành dụm đủ tiền để mở một nhà hàng nhỏ bán bánh pizza. Bánh pizza của bà nổi tiếng ở Bangkok đến nỗi bà được biết đến như một "quý bà pizza!"

Trong thời gian đó, bà sinh hạ một cô con gái. Cô bé là nguồn sống của bà. Nhưng định mệnh giáng cho bà một đòn chí tử. Cô con gái 11 tuổi của bà đã chết vì bệnh suy thận, sau một vài tháng hôn mê. Bà hoàn toàn mất trí, tất cả số tiền kiếm được đã tiêu hết. Bà phải van nài bác sĩ cho bà đem xác con về hỏa thiêu vì bà không còn tiền thuốc thang nữa.

Khi bà trở về, nhà hàng đã bị đóng cửa. Điện và nước bị cắt, nhân viên không được trả lương đã 3 tháng và một chồng hóa đơn đang chờ bà thanh toán. Bà tuyệt vọng đến nỗi các nhân viên phải cho bà mượn một ít tiền để mở cửa nhà hàng lại.

Một năm sau, bà có thai một lần nữa và lần này là một bé trai. Bà rất vui mừng vì giờ đây số mệnh đã trả lại cho bà một bé trai sau cái chết của cô con gái. Nhưng không phải vậy. Vào ngày thứ 2 sau khi sinh, con trai bà chết vì bị một y tá trong bệnh viện tư chèn gối chặt. Lần này, cuộc sống đối với bà đã mất hết ý nghĩa và bà không còn tâm trí để làm việc nữa.

Để giúp bà lấy lại tinh thần, chồng bà đã làm cật lực và sau cùng cũng mua được một tòa nhà để bà mở nhà hàng. Ngày chồng bà trao cho bà chìa khóa tòa nhà cũng chính là ngày một Balbir mới được tái sinh! Ngày nay, Balbir đã trở thành một đầu bếp danh tiếng được nhiều người biết đến, một nhân vật kỳ cựu về nghệ thuật giao tiếp với công chúng, một Đại sứ văn hóa của Ấn Độ với một chương trình riêng trên UBC Starworld và chủ của một nhà hàng Ấn Độ phát

đạt - nhà hàng Mrs Balbir nổi tiếng ở số 11 đường Sukhumvit Soi tại Bangkok!

Bà cũng rất hạnh phúc và sung sướng bên một cậu con đẹp trai và khỏe mạnh đã 15 tuổi.

"... có một số bằng chứng cho thấy người nào ít gặp may mắn lúc đầu đời sẽ có cơ hội thành công hơn những người ngay từ đầu đã có được mọi thứ. Sở dĩ như vậy là vì người ít may mắn phải cố gắng nhiều hơn và nỗ lực nhiều hơn để bảo đảm thành công".

KRISANA KRITMANOROTE

Krisana Kritmanorote sinh năm 1950 trong một gia đình gốc Hoa giàu có ở Thái Lan. Thời thơ ấu của ông đầy ắp niềm vui và hạnh phúc. Ông không bao giờ phải làm gì cả vì cha mẹ ông đã cho ông mọi thứ ông muốn, kể cả sự chăm sóc đầy yêu thương. Ông được gửi đến học ở một trong những ngôi trường tốt nhất ở Bangkok. Đi học, túi ông luôn rủng rỉnh tiền và có nhiều bạn bè vây quanh.

Một ngày kia, công việc làm ăn của cha ông thất bại, cuộc sống của ông và cả gia đình vĩnh viễn thay đổi. Tình hình tài chính của gia đình ông tồi tệ đến nỗi ông phải bỏ học một năm trước khi tốt nghiệp. Là con cả trong gia đình, ông quyết định đi làm thuê cho một người bạn của cha đang kinh doanh gạo ở Vientiane, Lào, để phụ giúp gia đình. Cuộc sống của ông ở Vientiane rất chật vật. Ông phải cố gắng lắm mới hoàn thành được công việc. Thấy không có tiến triển gì ở Lào, ông quyết định theo cha xuống phương Nam để khởi đầu một công việc mới. Họ đi xuống một tỉnh ở phía Nam Thái Lan, nơi gọi là Hatyai, để bán thịt heo và xuất khẩu mì ăn liền sang Penang, Malaysia.

Sau đó, ông trở về Bangkok và bắt đầu làm việc ở một cửa hàng dược phẩm với mức lương 200 baht (5 đôla Mỹ) một tháng. Ông thường đi làm lúc 6 giờ sáng và đến cửa hàng trước những người khác vì một trong các nhiệm vụ của ông là mở cửa hàng. Ông lau dọn nhà kho và các gạt tàn thuốc, sắp xếp mọi thứ ngăn nắp trước khi một ngày làm việc bắt đầu. Thậm chí cả lúc nghỉ ăn trưa, ông cũng không có thời gian nghỉ ngơi vì công việc của ông cũng bao gồm cả việc dọn bàn ăn cho mọi người và lau dọn. Ông làm việc chăm chỉ hơn bất cứ người nào và luôn giúp những người khác chuẩn bị thuốc sau khi đã kết thuc công việc của mình. Suốt thời kỳ đó, ông luôn làm thêm những việc khác ngoài nhiệm vụ của mình, dù chỉ được trả 200 baht trong khi những người khác làm công việc tương tự được trả đến 800 baht (21 đôla Mỹ)!

Một ngày kia, người quản lý bỗng nhiên không xuất hiện nữa. Người chủ cửa hàng không biết phải làm gì. Krisana đề nghị giúp ông làm công việc của người quản lý. Người chủ rất đỗi kinh ngạc. Sau đó, lương của ông được tăng lên 800 baht rồi 1.000 baht (26 đôla Mỹ) một tháng.

Tiền lương tăng cũng không thể ngăn ông thực hiện cú nháy tiếp theo. Ông quyết định thôi việc ở cửa hàng dược phẩm và xoay sang bán chất tẩy nhà tắm. Sau đó, ông bán may điều hòa không khí và tủ lạnh. Mặc dù thay đổi công việc, cách tiếp cận công việc của ông vẫn không hề thay đổi. Ông tiếp tục lam việc tích cực hơn những người khác. Ông lập được kỷ lục bán hàng nhiều nhất trong công ty, bán được hơn 70 máy điều hòa không khí cho một đơn đặt hàng!

Một hôm, ông tình cờ gặp lại một người bạn cũ, người sau này giới thiệu ông về ngành bảo hiểm. Nhận thấy ngành kinh doanh mới mẻ này có nhiều thách thức và có thể cho phép ông giúp đỡ những người khác, ông quyết định từ bỏ công việc bán máy điều hòa không khí. Nhiều người ban khuyên

ông nên suy nghĩ lại vì ông sẽ mất một khoản thu nhập ổn định là 3.000 baht (79 đôla Mỹ) một tháng (lúc đó được coi là rất khá) để đổi lấy một công việc không có lương cố định.

Khi bắt đầu bán bảo hiểm vào năm 1970, ông khởi đầu với con số 0. Khoảng thời gian vài năm đầu tiên là một cuộc chiến đấu dữ dội. Ông thường xuyên phải lội bộ, đón xe buýt, nắm chặt tập hồ sơ trị giá 1 baht đựng đầy các mẫu đơn bảo hiểm còn trống trong tay và một cây bút bi hai màu giắt trong túi áo somi. Ông ra khỏi nhà lúc 6 giờ sáng và đến khuya mới trở về. Ông đi từ căn hộ này sang căn hộ khác, từ vùng này sang vùng khác, từ nhà máy này sang nhà máy khác, từ con đường này sang con đường khác để bán bảo hiểm. Thỉnh thoảng vài người cũng rất thô lỗ và họ xua chó đuổi ông, trong khi một số khác sẵn sàng mời ông một ly nước.

Lúc đó, ông túng quẫn đến nỗi phải thường xuyên mặc một cái áo sơ mi nhàu nát và mang một đôi giày rách nát. Thậm chí ông không mua nổi một cái cà vạt 25 baht! Đôi lúc ông còn không có tiền ăn.

Sau nhiều tháng trời, khi đã tiếp cận hơn 30 người, ông bán được hợp đồng đầu tiên của mình. Đó là ngày tuyệt vời nhất trong cuộc đời ông!

Ngày nay, Krisana Kritmanorote được công nhận là người bán bảo hiểm hàng đầu ở Thái Lan với nhiều giải thưởng danh dự. Ông cũng đã được Thị trưởng Bangkok thời ấy, Chumlong Srimuang, chỉ định làm chủ tịch của Hội đồng thành viên cố vấn giáo dục từ năm 1990 đến 1995. Ông được bình chọn là viên chức ăn mặc đẹp nhất trong năm 1991. Ông còn được trao tặng giải thưởng Viên chức năm 1998 và năm 1999 - giải thưởng của Ban giám đốc Bảo hiểm Nhân thọ, Tổ chức dành cho đoàn thể người Thái, do chính ông

Wuthichai Sanguanwongchai, Thứ trưởng Bộ Công nghiệp Thái Lan trao tặng.

Ông là tác giả của hàng chục quyển sách bán chạy, trong đó quyển *Leo lên vị trí hàng đầu* (*Progress to the Top*) đã được trao giải "Quyển sách về Bảo hiểm hay nhất trong năm" vào năm 1998. Hiện thời ông là Phó Giám đốc điều hành và là Trưởng văn phòng chi nhánh của Công ty TNHH Ayudhya CMG Life Assurance Public.

"Mùi vị ngọt ngào của thành công sẽ kém ý nghĩa hơn nếu không có thất bại".

HISHUDDIN RAIS

Với những người khác nhau, Hishuddin Rais có ý nghĩa khác nhau. Với thế hệ học sinh, sinh viên thập niên 1970, ông là tiếng nói lương tâm. Với những người có quyền trong và ngoài trường học, ông là người chất vấn thẩm quyền của họ. Lớn lên trong một vùng nông thôn với một chút tài sản thừa kế, ông đã va chạm hết chướng ngại này đến trở ngại khác. Với một ý chí kiên định và một mục đích rõ ràng, ông đã khắc phục được nhiều thất bại khác nhau.

Trong thập niên 1970, ông nổi danh với tài hùng biện. Diễn đàn dành cho người hùng biện ở trước thư viện Trường Đại học Malaya là ngôi nhà thứ hai của ông.

Lần nói chuyện đầu tiên của ông trên bục không kéo dài được quá 5 phút. Nhưng đó là một kinh nghiệm sống. Ông không nản lòng. Ông quan sát những nhà hùng biện giàu kinh nghiệm hơn cho đến khi ông có được một cơ hội để lên bục diễn thuyết một lần nữa. Ông xem thất bại như người thầy tối thượng của mình.

Đầu thập niên 1980, Hishuddin Rais sang châu Âu, tìm cách thi vào một trường điện ảnh Bỉ có uy tín. Để chuẩn bị, ông học tiếng Pháp, nhưng vẫn bị trượt kỳ thi tuyển. Ông vượt biển Manche sang Anh với mục đích duy nhất là học làm phim... Một lần nữa, ông bị loại, lần này vì kiến thức về điện ảnh và nhiếp ảnh còn kém. Trong một năm, ông đã làm việc như một nhà nhiếp ảnh cộng tác với các báo và học những điều cơ bản của điện ảnh. Sau ba lần thất bại, cuối cùng, ông đã được hai trường điện ảnh ở Luân Đôn tiếp nhận. Lần này đến lượt ông thích thú từ chối lời mời của ngôi trường danh tiếng Saint Martin School of Arts. Ông đã làm rất nhiều phim ngắn trước khi trở về Malaysia. *Dari Jemapoh Ke Manchestee* (*Từ Jemapoh đến Manchester*) là bộ phim truyện đầu tiên của ông. Hiện nay, ông là một giám đốc kiêm nhà sản xuất phim.

"Cửa hàng của chúng tôi đã bị thiêu rụi trong thời kỳ giải phóng do quân Mỹ ném bom. Chúng tôi xây dựng lại một sạp bán tạm thời trên góc đường Avenida-Soler. Nhưng vào năm 1948, cơn bão Gene đã thổi bay mái sạp của chúng tôi. Tất cả hàng hóa đều bị ngập trong bùn nhão... Chúng tôi lại trở về con số 0... Nhưng bạn không thể bỏ cuộc. Bạn không bao giờ có thể bỏ cuộc".

BÀ SOCORO CANCIO RAMOS

Socoro "Coring" C. Ramos, thường được gọi một cách trìu mến là "Nanay" (Mẹ), sinh ngày 23-9-1923 ở Sta. Cruz, một làng đánh cá nhỏ ở tỉnh Laguna, Nam Manila, Philippines. Là đứa con thứ 5 trong một gia đình có 6 người con, Coring sống với cha mẹ và bà nội, có một sạp hàng bán chuối, giấm, dép bằng gỗ và đủ loại hàng hóa khác.

Khi Coring học lớp 3, sạp hàng của gia đình phải đóng cửa vì buôn bán ế ẩm trong tình hình khủng hoảng kinh tế (năm 1930). Cũng trong năm này, cha bà qua đời và cả gia đình phải chuyển đến Manila. Cuộc sống rất cơ cực. Để phụ giúp mẹ, Coring, dù còn vị thành niên, đã tìm mọi cách để tìm việc làm trong kỳ nghỉ hè. Bà làm công việc đơm nút ăn lương theo sản phẩm, hoặc nhặt thuốc lá từ những lô thuốc lá trên khuôn, vừa làm vừa trốn các thanh tra lao động.

Sau cùng, Coring cũng tốt nghiệp Trường trung học Arellano, nhưng giấc mơ trở thành bác sĩ của bà phải gạt qua một bên vì gia đình không đủ khả năng cho bà đến trường nữa.

Vì thế, ở tuổi 16, Coring tìm được một chân bán hàng ở chi nhánh Escolta của hiệu sách Goodwill, hiệu sách được xây dựng bởi anh và chị dâu của bà.

Chính ở đó, bà đã gặp được người chồng tương lai, Jose Ramos, em trai của người chị dâu. Trong thời gian tìm hiểu

nhau, họ đã gặp phải sự phản đối mạnh mẽ của gia đình, và Coring bị buộc phải đến Sta. Cruz để ở với bà nội.

Tuy nhiên, tình yêu của họ quá mạnh mẽ. Chẳng bao lâu sau, chỉ với 11 peso trong túi cùng một ít quần áo, bà rời Sta. Cruz và kết hôn với Jose Ramos một ngày sau khi đến Manila, bất chấp sự phản đối của bà nội. Cuộc hôn nhân của họ chẳng mấy chốc đã phát triển thành một sự hợp tác kinh doanh đánh dấu sự hình thành của cửa hàng sách National.

Cửa hàng sách National bắt đầu hoạt động trong một góc cho thuê (4 x 10 m) tại một cửa hàng lớn bán đồ lót nam và các mặt hàng khác ở chân cầu Escolta. Ngoài việc bán sách cũ, họ cũng bán thêm xà bông, kẹo, dép đi trong nhà, viết mực và bút chì. Coring cũng đi bán sỉ cho các đại lý Nhật Bản, phải đối mặt với nguy cơ bị tịch thu và thu giữ hàng hóa vì hầu hết hàng hóa lưu hành lúc đó đều bị cướp từ các nhà kho của Mỹ.

Khi cuộc chiến sắp kết thúc, cô mang song thai, Coring lại một lần nữa chấp nhận mạo hiểm khi mua toàn bộ kho rượu whisky từ một đại lý Nhật Bản vì đoán trước là rượu whisky sẽ hút hàng khi người Mỹ trở lại. Nhưng định mệnh đã giáng cho bà một đòn nữa. Lục quân Mỹ giải phóng Philippines, cả Escolta bị cháy vì máy bay Mỹ thả bom. Cửa hàng của vợ chồng bà bị cháy cùng với tất cả số hàng dự trữ. May cho bà là whisky được cất giữ trong nhà của mẹ ba và những hàng dự trữ như sách chưa kiểm duyệt và các dụng cụ học tập va thiệp vẫn còn đó. Vấn đề bấy giờ là họ không còn cửa hàng! Để bắt kịp sự tăng vọt của giá cả sau ngày giải phóng, họ không có chọn lựa nào khác ngoài việc bắt đầu lại, lần này ở khu buôn bán Manila.

Vì thế, vào giữa năm 1945, ở một lô nhỏ trên góc đường Avenida-Soler, cửa hàng sách National được gầy dựng trở lại - nó tương tự như một căn lều thô sơ, cửa trước được mở

rộng ra gấp đôi làm quầy bán hàng suốt ngày. Coring một lần nữa đi vào công việc kinh doanh. Việc buôn bán phát triển mạnh và dĩ nhiên rượu whisky được bán sạch cho lính Mỹ.

Nhưng vào năm 1948, cơn bão nhiệt đới Gene đã san bằng cửa hàng của họ. Nó thổi tốc mái nhà và hàng hóa còn lại trong kho, từ nền đất cho đến gác mái đều bị ngấm nước và bị hư hại. Hai vợ chồng phải bắt đầu lại từ đầu. Lần này cửa hàng sách National vẫn ở trên phần đất thuê cũ nhưng là một cửa hàng hai tầng với một tầng là gác lửng. Để mua đất và xây dựng một trụ sở chính, họ không xây nhà cho mình mà thay vào đó, dành dụm từng đồng xu kiếm được để biến giấc mơ thành hiện thực. Việc xây dựng "tổng hành dinh" của họ khởi sự vào năm 1963. Nhưng đến năm 1965, khi sau cùng họ cũng xây được nhà cho mình, hai vợ chồng đã mất đến 20 năm kể từ ngày cửa hàng sách National đầu tiên khai trương.

Ngày nay, cửa hàng sách National là một cái tên quen thuộc với mọi gia đình ở Philippines. Từ số vốn đầu tư ban đầu là 211 peso, Coring đã phát triển công việc kinh doanh được xếp hạng thứ 170 trong danh sách 1.000 công ty kinh doanh hàng đầu ở Philippines với tổng thu nhập 3,1 tỉ peso, hơn 47 chi nhánh trên phạm vi cả nước và sử dụng trên 3.000 lao động. Vợ chồng bà Coring nắm giữ được bí quyết vàng để kinh doanh sinh lợi và đã dám mạo hiểm dấn thân vào các lĩnh vực không thuộc truyền thống kinh doanh của mình như: bất động sản, thăm dò dầu và khai thác mỏ. Coring được trao tặng giải thưởng Agora dành cho các doanh nhân vào năm 1991. Cửa hàng sách National được Hội liên hiệp bán lẻ bầu là "Cửa hàng bán lẻ nổi bật nhất Philippines năm 2001". Hiện nay, ở độ tuổi 78, bạn vẫn có thể bắt gặp bà làm việc rất muộn ở văn phòng trên đường Pioneer, thành phố Mandaluyung, Philippines.

TỪ MỘT KẺ ĂN MÀY THÀNH MỘT NHÀ HÙNG BIỆN ĐƯỢC ÁI MỘ

"Tôi cảm thấy mình quá may mắn khi vẫn còn đủ cha mẹ, dù một người bị mù, còn một người mắc bệnh tâm thần, khi một ngày nọ tôi nhìn thấy những đứa trẻ khóc trước quan tài của cha mẹ chúng".

LAI DONG-JIN

Lai Dong-Jin sinh ra trong một gia đình có 14 người con. Cha ông bị mù và mẹ ông bị bệnh tâm thần. Ngay từ lúc còn rất nhỏ, cha ông đã bắt ông dắt mình đi ăn xin. Ông đi ăn xin ngay cả khi trời bão hay những đêm lạnh giá để gia đình có thể sống sót. Khi không xin đủ thức ăn, ông phải lấy cả thức ăn dành cho chó và thậm chí uống cả nước cống vì nếu xin không đủ, cha ông sẽ chửi rủa và đánh đập ông. Gia đình ông vô gia cư và phải di chuyển hết chỗ này sang chỗ khác để trú thân. Ông cũng phải chăm sóc các đứa em của mình và làm vệ sinh cho mẹ mỗi lần bà đến kỳ kinh nguyệt. Để ông được đến trường, người chị gái 13 tuổi của ông bị bán làm gái mại dâm. Trong vòng 6 năm học tiểu học, ông giành được hơn 80 giải thưởng. Ông luôn luôn đứng đầu trong tất cả các kỳ thi ở trường, đạt cả danh hiệu "Học sinh gương mẫu".

Hiện nay Lai Dong-Jin là giám đốc nhà máy của một công ty lớn và năm 1999, ông được bầu là một trong 10 người trẻ tuổi nổi bật nhất Đài Loan. Ông cũng viết một quyển sách bán rất chạy có tựa đề là *Con trai người hành khất* (*The Beggar's Son*), đồng thời là một nhà hùng biện nổi tiếng và rất được ái mộ.

"Tất cả chúng ta vẫn còn phải đối mặt với nhiều khó khăn để đi đến thắng lợi cuối cùng... chúng ta vẫn còn phải vượt qua những thử thách và gian khổ, nhưng chúng ta sẽ thắng".

HỒ CHÍ MINH

Chủ tịch Hồ Chí Minh, tên thật là Nguyễn Sinh Cung, sinh ngày 19-5-1890, giữa lúc Việt Nam là thuộc địa của Pháp. Mười một tuổi, ông được đặt tên là Nguyễn Tất Thành theo phong tục "vào làng" của quê cha. Lớn lên, ông đã chứng kiến nhiều hành động vô cùng hung ác của bọn thực dân Pháp đối với đồng bào.

Vào tháng 6 năm 1911, ông rời Sài Gòn (Thành phố Hồ Chí Minh ngày nay) với ý định ra nước ngoài tìm đường cứu nước. Sau đó ông đến Mỹ. Năm 1917, ông tham gia đảng Xã hội Pháp. Ở Paris, ông sống trong một buồng ngủ rất nhỏ (khoảng 9 mét vuông), chỉ vừa đủ cho một người. Suốt những tối mùa đông rét cắm, ông hơ nóng các viên gạch rồi đặt chúng dưới giường để giữ ấm. Suốt ngày, ông làm việc như một thợ phụ chụp ảnh, chỉnh sửa lại các tấm ảnh và viết các bài báo trong khi tích cực vận động lập hội Người Việt Nam yêu nước. Suốt thời gian đó, ông được biết đến dưới cái tên Nguyễn Ái Quốc. Với sự thành công của Cách mạng tháng Mười, ông bắt đầu nghiên cứu chủ nghĩa Mác, Ăng ghen và Học thuyết cách mạng vô sản của Lênin tìm con đường giải phóng cho dân tộc mình. Ông học nói cả tiếng Pháp và tiếng Anh một cách lưu loát, điều này đã giúp ông trong sự nghiệp sau này.

Vào năm 1940, sau khi Nhật chiếm Đông Dương vào giai đoạn đầu của cuộc Chiến tranh thế giới II, ông trở về Việt Nam lần đầu tiên sau 30 năm. Ở đó, ông chỉ đạo thành lập tổ chức Việt Minh, lãnh đạo phong trào giành độc lập. Khi Nhật đầu hang vào tháng 8 năm 1945, lực lượng Việt Minh thống nhất đã khởi nghĩa giành chính quyền ở miền Bắc Việt Nam và tuyên bố thành lập nước Việt Nam Dân chủ Cộng hòa, Hồ Chí Minh được bầu làm Chủ tịch nước đầu tiên. Đó chính là lúc ông chính thức lấy tên Hồ Chí Minh, nghĩa là "Người soi sáng". Nhưng vào tháng 10, quân Pháp đã trở lại miền Nam Việt Nam đàn áp Việt Minh và những lực lượng chống thực dân khác.

Sau 8 năm, Việt Minh đã chiến đấu và đánh bại quân Pháp trong trận Điện Biên Phủ. Vào năm 1954, một hiệp định hòa bình được ký kết. Quân đội Pháp phải rút khỏi Việt Nam, lúc này Việt Nam tạm thời bị chia thành hai miền: miền Bắc xây dựng Chủ nghĩa Xã hội, miền Nam đấu tranh giải phóng dân tộc chống lại đế quốc Mỹ.

Cuộc chiến tranh Việt Nam, như ta đã biết, đã kết thúc sau 20 năm, khi quân đội hùng mạnh nhất thế giới bị đánh bại bởi quân đội Việt Nam thiếu vũ trang, nhưng được sự ủng hộ của tá điền và nông dân. Nhưng Hồ Chí Minh đã không còn sống để nhìn thấy sự tái thống nhất của nước Việt Nam. Ông qua đời ngày 02-9-1969 ở tuổi 79. Ông không có tài sản riêng nào cả, ngoại trừ chiếc máy đánh chữ nhỏ nhãn hiệu Hermes.

Ngày nay, ở Việt Nam, Hồ Chí Minh được xem như linh hồn của cuộc đấu tranh lâu dài giành độc lập. Các phẩm chất của ông như sự giản dị, tính chính trực và quyết tâm đã tạo được kính trọng và thán phục không chỉ ở Việt Nam mà cả thế giới. Hồ Chí Minh là một trong những nhân vật có ảnh hưởng nhất trong thế kỷ 20.

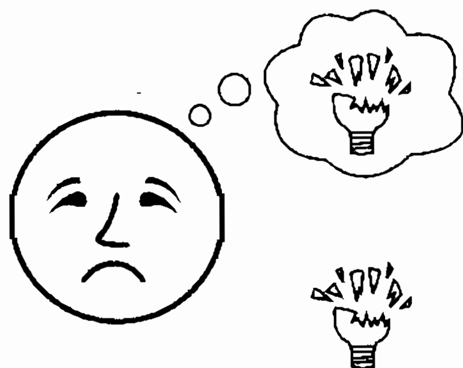
SỰ KIÊN TRÌ ĐƯỢC PHÁT TRIỂN NHƯ THẾ NÀO?

Chẳng có gì tốt hơn nói về sự kiên trì. Nhưng một người làm thế nào để phát triển sự kiên trì? Tại sao có nhiều người có thể kiên trì vượt qua mọi khó khăn trong khi những người khác cứ đầu hàng khi vừa thấy dấu hiệu nhỏ nhoi nhất của khó khăn?

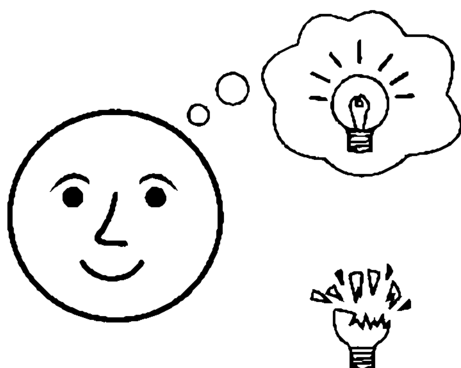
Khi chúng ta ngã xuống và không tìm thấy bạn bè ở đâu cả, ta sẽ làm gì? Khi không có ai đến với ta, ai sẽ ở đó để giúp đỡ ta?

Tôi sẽ không dừng lại ở khía cạnh tinh thần mà muốn đề cập đến phần của bản thân giúp chúng ta suốt thời gian thất bại - TRÍ TUỆ của chúng ta!

Vâng, trí tuệ của chúng ta là cái duy nhất có thể kéo chúng ta ra khỏi vũng lầy chứ không phải bạn bè hay cha mẹ, thậm chí cũng không phải vợ/chồng. Hầu hết mọi người đều tuyệt vọng khi thất bại, không chỉ về vật chất, mà cả về tinh thần. Đây chính là nơi hiểm nguy đang rình rập.

A. Trừ khi tự mình lấy lại được tinh thần, nếu không những người này sẽ không thể đứng lên được nữa.

B. Về mặt thể xác, anh ta thấy cuộc đời của mình thất bại, nhưng về mặt TINH THẦN, anh ta vẫn thấy cuộc sống của mình còn nguyên vẹn và sáng sủa.

Như một câu ngạn ngữ cổ đã nói:

"Hãy giữ lấy các giấc mơ (hoài bão) của bạn
Vì nếu các giấc mơ (hoài bão) ấy chết đi
Bạn sẽ giống như một con chim bị thương mà không có cánh".

Dù ở bất cứ tình thế nào, bạn cũng đừng để "khát vọng thành công" trong tâm trí bạn bị hủy diệt bởi những gì xảy ra trong thế giới bên ngoài.

Còn bây giờ là điểm then chốt của toàn bộ vấn đề:

PHẦN LỚN MỌI NGƯỜI ĐỂ CHO CÁC KẾT QUẢ HIỆN TẠI ĐIỀU KHIỂN SUY NGHĨ CỦA HỌ. Tôi xin nhắc lại: các kết quả HIỆN TẠI, hoàn cảnh HIỆN TẠI, tình thế HIỆN TẠI điều khiển họ. Giả dụ hoàn cảnh hiện tại của ta là "nghèo khó" và nếu ta sử dụng tình thế "nghèo khó" này như nền tảng cho suy nghĩ của mình, ta sẽ tạo ra một "nhận thức nghèo nàn" trong tâm trí chúng ta. Và nếu "nhận thức nghèo nàn" hay "nhận

thức sai lệch" này tấn công dồn dập và liên tiếp vào tâm trí chúng ta, nó sẽ từ từ ngấm vào TIỀM THỨC của chúng ta và đấy chính là lúc ta bị sập bẫy! Đó là lý do tại sao có một câu danh ngôn rằng:

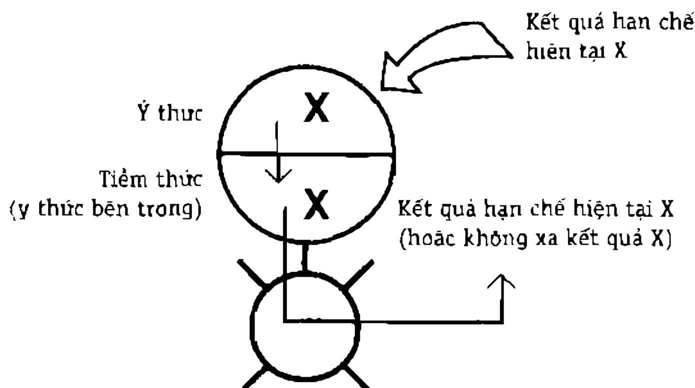
"Hãy chịu trách nhiệm về những suy nghĩ của bạn để có thể làm những điều bạn muốn"

Những người có suy nghĩ bị chi phối bởi tình thế hiện tại của họ KHÔNG chịu trách nhiệm về những suy nghĩ của họ. Chỉ có những ai, dù trong những hoàn cảnh tồi tệ, vẫn có những SUY NGHĨ MỚI GÂY NHIỀU CẢM HỨNG mới chịu trách nhiệm về các suy nghĩ của họ! Điều này thoạt nghe có vẻ rất đơn giản nhưng không hiểu sao có rất nhiều người không hiểu được điều này để ứng dụng nó.

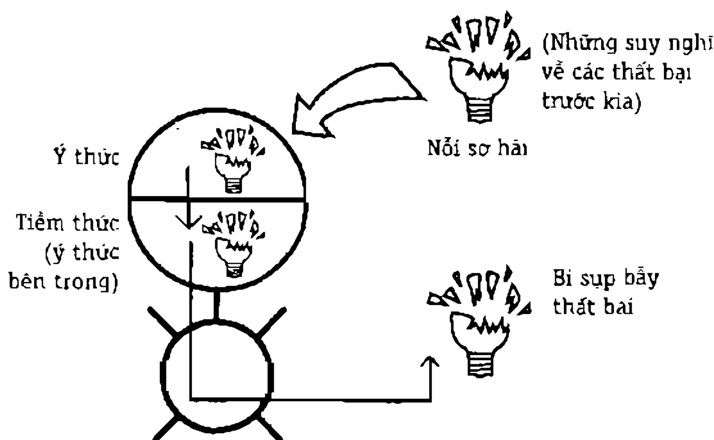
Mới đây, tôi đã điều khiển một buổi hội thảo và có một phụ nữ luôn đạt được doanh thu hàng tháng 250.000 RM (66.000 đôla Mỹ). Khi tôi hỏi cô liệu tháng sau cô có thể kiếm được bao nhiêu, cô trả lời 270.000 RM (71.000 đôla Mỹ). Có phải điều này nghe rất thực tế không? Chắc chắn là thế rồi. Và khi tôi hỏi cô tại sao cô không thể đạt được 500.000 RM, cô đáp rằng đó là vì HIỆN TẠI cô chỉ kiếm được 250.000 RM (66.000 đôla Mỹ). Đấy bạn xem, nhiều người cứ bị trói chặt hoặc bị điều khiển bởi các kết quả hiện tại của mình.

Chúng ta nên thoát khỏi các kết quả và tình thế hiện tại của mình và hướng tâm trí mình về cái mình muốn trở thành. HÃY MƯỜNG TƯỢNG ra con người mà bạn muốn trở thành. HÃY CẢM NHẬN điều đó. Hãy cảm nhận sự dạt dào cảm xúc. Hãy thực hiện điều đó liên tục bất kể những gì đang xảy ra ở thế giới bên ngoài và bạn sẽ thấy các tình thế hiện tại của bạn đang thay đổi theo các suy nghĩ bên trong tâm trí bạn. Vâng, giờ đây bạn đang làm chủ chính mình. Đó chính là cách một thất bại bắt đầu trở thành một thành công.

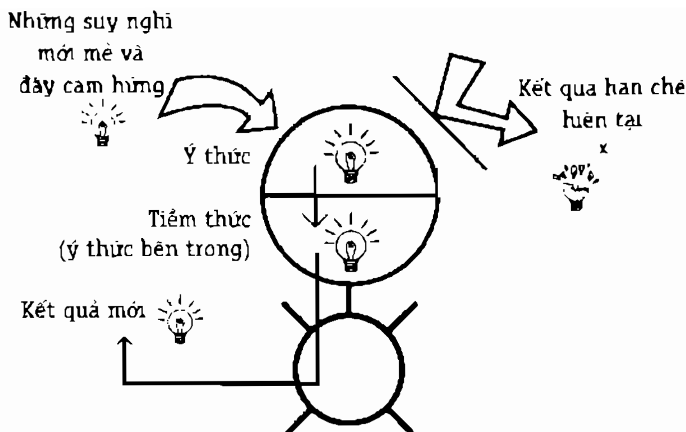
Mỗi sự việc đều bắt nguồn từ suy nghĩ của chúng ta TRƯỚC KHI nó trở thành một thực tiễn bên ngoài. Vì vậy KHỞI NGUYÊN của suy nghĩ này có tính cách quyết định. Tôi nhắc lại: ĐỪNG SỬ DỤNG TÌNH THẾ HIỆN TẠI CỦA BẠN như điểm khởi đầu. Hãy sử dụng một tư duy độc đáo, mới mẻ, can đảm, phong phú và lạc quan làm điểm khởi đầu. Có lẽ các sơ đồ dưới đây có thể giúp bạn hiểu được những gì tôi đang cố gắng diễn đạt:

CHU TRÌNH CỦA NGƯỜI BÌNH THƯỜNG

CHU TRÌNH CỦA SỰ THẤT BẠI

CHU TRÌNH CỦA NGƯỜI THÀNH ĐẠT

Làm thế nào chúng ta có thể giữ tất cả những suy nghĩ can đảm trong tâm trí mình khi ta bị bủa vây bởi các vấn đề? Đây là phương pháp mà tôi sử dụng:

Giả sử việc đầu tư kinh doanh của chúng ta bị thất bại. Ta bị mất rất nhiều tiền và lâm vào cảnh nợ nần mà không có tiền để chi trả. Đó là một rắc rối lớn đấy! Trong tình trạng này, chúng ta sẽ lo lắng về rất nhiều việc khác, chẳng hạn như những người khác sẽ nói gì, nghĩ gì. Nhưng nếu ta thử phân tích kỹ lưỡng, thật ra không có nhiều rắc rối thật sự như ta nghĩ. Nói thẳng ra là chẳng ai thật sự nghĩ ngợi về chúng ta. Phần lớn thời gian họ đều nghĩ về bản thân họ. Hầu hết mọi người không có thời giờ để nghĩ về chúng ta! Một cuộc nghiên cứu trong thời gian gần đây đã cho thấy: 93% vấn đề thật ra không có thật. Chỉ có 7% là vấn đề thật sự. Ngoài những vấn đề thật sự này, có một loại vấn đề mà ta không thể giải quyết được. Ví dụ như hôm nay ta đang dự một buổi hội thảo trên một hòn đảo tách biệt hoàn toàn, không điện thoại, và mỗi tuần chỉ có duy nhất một chuyến

bay rời đảo, và có chuyện xảy ra cho một trong những đứa con của chúng ta. Chúng ta có thể làm gì trong trường hợp này? Chẳng làm được gì cả! Bạn cũng có thể chọn cách còn lại, đó là lo lắng về việc đó cả tuần lễ, cho đến khi bạn có thể đón được chuyến bay trở về. Hãy suy ngẫm về điều này. Tại sao chúng ta cứ mãi lo lắng về một việc mà mình không thể làm được?

"Đối với mỗi vấn đề dưới bầu trời này, có một giải pháp hoặc không có gì cả. Nếu có, hãy cố tìm ra nó. Nếu không có cách nào, cớ gì cứ phải lo lắng."

SANTIDEVA

Trong một ví dụ khác, chúng ta hãy giả định mình bị khánh kiệt vì một thất bại trong việc đầu tư kinh doanh và chúng ta nợ ngân hàng hoặc một người nào đó hàng triệu bạc. Ta có thể làm gì đây? Chẳng gì cả! Vậy thì đừng nên lo lắng về nó nữa. (Xin hãy lưu ý là không phải tôi đang khuyến khích bạn chối bỏ trách nhiệm về khoản nợ của mình, mà điều tôi muốn nói là trước tiên hãy giữ đầu óc sáng suốt. Một khi đầu óc đã tỉnh táo, hãy bắt đầu đưa ra các suy nghĩ mới mẻ và can đảm, các kế hoạch mới, các dự án kinh doanh mới, các cách thức mới,...).

Có nhiều cách để đưa các thứ vào trong tâm trí ta. Ta có thể sử dụng cách tự kỷ ám thị để làm thay đổi cách xử sự của mình, dùng ngôn ngữ để tác động đến thần kinh (Neuro Linguistic Program) viết tắt là NLP; phương pháp CRAFT (Cancel - Hủy bỏ, Replace - Thay thế, Affirm - Xác nhận, Focus - Tập trung, Train - Rèn luyện) của Tiến sĩ Maxwell Martz, nghe các cuốn băng có nội dung tích cực và điều quan trọng hơn cả là tập thói quen ngủ đúng giờ. Khi bạn ra ngoài, hãy cố gắng giao thiệp với những người có tư tưởng lạc quan. Mỗi buổi sáng thức dậy, đừng quên là ta phải hình

dung trong đầu hình ảnh của con người thành công mà ta muốn trở thành. Hãy để dũng khí chảy vào huyết quản của bạn. Thực hiện điều tương tự trước khi đi ngủ. (Điều tệ hại nhất mà phần lớn mọi người đều làm buổi sáng là đọc báo). Trong ngày, hễ khi nào bạn rảnh, hãy tận dụng cơ hội đó để thực hiện việc tương tự. Chẳng mấy chốc bạn sẽ nhận ra rằng dù tình thế bên ngoài của bạn ra sao, nó cũng bắt đầu thay đổi dần dần THEO HƯỚNG bạn đã hình dung trong tâm trí của mình! Bạn sẽ không bao giờ thấy sợ thất bại nữa.

"Những người thành công tột bực trong xã hội chúng ta không phải là những người không gặp thất bại; họ chỉ không có nhận thức tiêu cực về mình. Họ không gán những tình cảm tiêu cực cho những điều họ không làm được".

"Có đủ thứ cơ hội trong thời buổi khó khăn... những lúc thuận lợi cũng tốt nhưng những thời kỳ khó khăn vẫn tốt hơn".

KONOSUKE MATSUSHITA

Konosuke sinh năm 1894. Về thể trạng, ông là một người yếu đuối. Với 100 yen dành dụm, ông khởi đầu công việc kinh doanh trong một căn phòng cho thuê rộng gần 40m², thành lập một trong những công ty thiết bị điện lớn nhất thế giới mà ông lãnh đạo trong hơn 50 năm.

Vâng, cái giá của thành công là sự kiên trì. Đừng bao giờ chấp nhận câu trả lời "Không"! Và nếu bạn đã từng bị dồn vào chân tường hoặc cảm thấy mình gục ngã và bị đẩy ra ngoài cuộc, hãy luôn ghi nhớ bạn chỉ đang ở trên một chỗ cong trên đường và đó không phải là chỗ kết thúc.

CHỖ CONG TRÊN ĐƯỜNG

Khi bạn cảm thấy mình chẳng còn gì để cho
Và bạn chắc rằng bài hát đã kết thúc,
Và dường như chẳng còn lý do gì để sống
Và màn đêm buông xuống.
Bạn đến đâu để tìm ra sức mạnh
Mà bạn cần để tiếp tục cố gắng?
Bạn tìm đâu ra bàn tay sẽ lau khô
Những giọt lệ mà tim bạn đang rơi.
Khi bạn bị đong đầy bằng nỗi buồn phiền và thất vọng,
Hãy nhìn lại điều tưởng chừng là kết thúc,
Nghe lời thì thầm, "Hãy chờ đến ngày mai",
Nỗi đau xé tim này chỉ là một chỗ cong trên đường.
(Chỗ cong trên đường, chỗ cong trên đường
Chỗ cong trên đường, chỗ cong trên đường.)
Con đường sẽ vẫn nối tiếp sau chỗ cong
Và bạn sẽ lại hát khi tiếp tục cuộc hành trình,
Và niềm hy vọng trong tim sẽ nhen nhóm trở lại
Khi bạn thấy ánh sáng về cái mình đang mơ đến.
Và lời thì thầm với trái tim bạn để trấn an
Niềm hạnh phúc chỉ đâu đây quanh chỗ cong trên đường.
(Chỗ cong trên đường, chỗ cong trên đường
Chỗ cong trên đường, chỗ cong trên đường.)

"Trong mỗi thời kỳ, những người tài năng leo lên cao. Từ phía dưới, thế giới nhìn theo họ. Những người này leo lên đỉnh núi, đi vào những đám mây, biến mất, rồi xuất hiện trở lại. Người ta quan sát họ, cho điểm họ.

Họ đi bên bờ vực. Họ liều lĩnh đi theo con đường của mình. Quan sát họ trên cao, quan sát họ ở đằng xa, họ chỉ là những cái chấm đen nhỏ xíu. Họ vẫn tiếp tục đi. Con đường thật gồ ghề, các khó khăn không ngừng xuất hiện. Cứ mỗi bước lại có một bức tường, mỗi bước lại có một cái bẫy. Khi họ leo lên, không khí càng giá lạnh. Họ phải làm thang cho mình bằng cách cắt nước đá ra và đi trên nó, bước chân thật vội vã. Một cơn bão đang thét gào. Thế mà họ vẫn tiến lên trong sự điên rồ của mình. Không khí càng lúc càng khó thở. Vực sâu ngoác miệng phía dưới họ. Vài người rơi xuống. Những người khác dừng lại và thoái lui. Tình trạng của họ là tình trạng kiệt sức đáng buồn.

Những người táo bạo lại tiếp tục. Những con diều hâu trừng trừng nhìn họ. Tia chớp lóe lên trên đầu họ. Trận cuồng phong rất hung hãn. Chẳng hề gì, họ vẫn kiên trì tiến bước".

VICTOR HUGO

Sự kiên trì của con sông Colorado đã làm nên hẻm núi hùng vĩ Grand Canyon. Sự kiên trì của một Charles Goodyear đã cho chúng ta các lốp xe cho phép xe hơi chạy với tốc độ cao. Sự kiên trì của anh em nhà Wright đã cho chúng ta đôi cánh để bay. Sự kiên trì của một Alexander Graham Bell đã cho phép chúng ta trò chuyện từ những khoảng cách xa xôi. Sự kiên trì của Beethoven làm cho thế giới chúng ta ngập tràn những giai điệu tuyệt vời. Sự kiên trì của John Milton đã cho chúng ta những bài thơ ngọt ngào thắp sáng trái tim. Sự kiên trì của Helen Keller đã cho tất cả những người tàn tật niềm hy vọng. Sự kiên trì của Nelson Mandela đã cho chúng ta hòa bình. Sự kiên trì của Thomas Edison đã cho chúng ta ánh điện. Sự kiên trì của Abraham Lincoln mang lại cho

ông chức Tổng thống. Thành công phụ thuộc vào sự bền bỉ của ta. Thiếu kiên trì là một trong những lý do thất bại của nhiều người trong kinh doanh, trong chính trị và trong cuộc sống riêng tư. Và như lời của Napoleon Hill: "Mỗi con người thành công đều nhận ra rằng thành công vĩ đại nằm phía bên kia thời khắc họ biết chắc là ý tưởng của họ sẽ không thực hiện được".

"Vấn đề không phải là bạn đã rơi bao xa, mà là bạn đã leo lên lại đến mức nào!"

Pepsi Cola tuyên bố phá sản lần đầu tiên vào ngày 02-3-1923. Công ty lại phá sản một lần nữa vào năm 1925. Vào ngày 18-5-1931, họ lại đệ đơn xin phá sản. Không bao lâu sau, doanh số hàng năm của họ là 9,3 tỉ USD so với 8,4 tỉ USD của tập đoàn Coca-Cola.

Việc phân tích kỹ 178 người thành công nổi tiếng đã phơi bày sự thật là tất cả họ đã từng thất bại nhiều lần trước khi đạt đến thành công.

Chưa từng có ai đạt được thành công xứng đáng mà không một đôi lần thấy một chân của mình lơ lửng trên bờ vực của thất bại.

Chương 15

Khi tất cả đều thất bại

Sau khi hoàn tất bản thảo đầu tiên của quyển sách này, tôi đã đưa nó cho anh rể tôi đọc qua và xin ý kiến. Anh đã nói rằng tôi cần phải viết một chương về cách làm thế nào để vượt qua thất bại. Sau khi suy nghĩ về điều này, tôi đã quyết định đả động đến một cái gì khác nữa, một cái gì đó hiện diện trong tâm trí của nhiều người. Chúng ta sẽ làm gì nếu mình đã kiên trì, đã đem hết khả năng mình sẵn có ra mà vẫn thất bại? Nói cách khác, nếu tất cả mọi sự đều thất bại thì sao? Dù rằng phần viết về làm thế nào để đương đầu với thất bại đề cập trong chương 14 đã đưa ra nhiều cách để vượt qua thất bại, tôi cũng xin chia sẻ với bạn khía cạnh rất quan trọng này nếu điều nói trên xảy ra với chúng ta.

Chúng ta hãy phân tích phát biểu dưới đây của W. Clemenstone:

Khi nghiên cứu về cuộc đời của những người thành đạt một cách phi thường, bạn sẽ thấy rằng rất nhiều người trong số họ đã may mắn khi gặp thất bại. Nhờ thất bại đó mà họ có thể sử dụng thời gian suy nghĩ sáng tạo của mình để chuyển thất bại thành lợi thế bằng cách làm lại một sản phẩm tương tự; hoặc nếu họ may mắn thất bại, để rồi nhờ thái độ đúng đắn của mình, tận dụng được tình thế bất lợi đó và đưa ra một sản phẩm mới hoặc một dự án mới.

Điểm mấu chốt mà tôi muốn nhấn mạnh ở đây là việc làm ra một sản phẩm tương tự hoặc đưa ra một sản phẩm mới hay một dự án mới.

Vâng, nhiều người trong chúng ta quá rập khuôn trong nghề nghiệp hoặc quá lệ thuộc các kỹ năng đã hình thành từ nhỏ. Một người nông dân truyền dạy lại cho người con nông dân của mình. Một vị bác sĩ truyền dạy lại cho người con bác sĩ. Một chính trị gia truyền dạy lại cho người con chính trị gia.

Khi ta cứ thất bại liên tục sau khi đã kiên trì trong một khoảng thời gian dài và thể hiện những nỗ lực cao nhất, có lẽ ta phải nhìn lại nơi mình đang đứng và xác định lại liệu ta có thể thực sự đạt được điều mình mong muốn ở đó không.

"Khi bạn không thể thay đổi hướng gió - hãy điều chỉnh con tàu của bạn".

KHUYẾT DANH

Kẻ phá sản không phải là kẻ không có một đồng xu dính túi, mà là kẻ không có nổi một giấc mơ mới.

Sự thật là có nhiều phương tiện vận chuyển khác nhau giúp ta đến đích trong cuộc sống. Một số phương tiện vận chuyển có thể nhanh hoặc chậm hơn những phương tiện khác. Một số có thể ít mạo hiểm hơn nhưng cũng chậm hơn những phương tiện vận chuyển khác.

Lấy ví dụ, nếu ta là một người kéo xe - liệu ta kiếm được bao nhiêu và đi được bao xa trong suốt cuộc đời mình? (Một người kéo xe là người kiếm sống bằng cách kéo hoặc đạp một chiếc xe ba bánh để chở người ta từ nơi này đến nơi khác). Loại phương tiện vận chuyển này rất phổ biến ở Đông Nam Á, nhưng nó đang dần dần biến mất, dù ở một vài nơi, nó vẫn còn tồn tại. Một người kéo xe thông thường kiếm được

từ 5 RM đến 15 RM (1,3 đôla đến 4 đôla một ngày). Ta có thể làm việc rất chăm chỉ mỗi ngày nhưng cuối cùng ta "nghèo vẫn hoàn nghèo".

Cũng giống như nguyên tắc lực của đòn bẩy, trong việc kiếm sống cũng có lực của đòn bẩy!

Một khi chúng ta đã tích lũy và học hỏi tất cả những gì cần học trong nghề kéo xe, có lẽ ta muốn đổi sang một dự án khác. Khi đã điều hành một cửa hàng tạp hóa, có lẽ ta lại quyết định xây dựng một chuỗi các cửa hàng khắp cả nước. Tất cả những việc này sẽ biến đổi lực đòn bẩy của chúng ta để có được những điều ta muốn trong cuộc sống. Thỉnh thoảng trong cuộc sống, "không có sự lạc hướng thì sẽ không có tiến bộ". - Frank Jappa.

Vì thế, đừng bao giờ quá rập khuôn và nói rằng bạn không thể thay đổi. Đôi khi trong cuộc sống, chúng ta có thể phải bắt đầu một cuộc phiêu lưu mới, điều chỉnh tất cả các kỹ năng và khả năng của mình trước kia để thích nghi với những hoàn cảnh mới. Thậm chí có khi chúng ta còn phải học những kỹ năng mới!

Có bao giờ bạn tự hỏi làm thế nào mà người Nhật có thể đứng lên từ cảnh đổ nát của Chiến tranh thế giới II để trở thành cường quốc kinh tế hùng mạnh như ngày nay? Tôi vẫn còn nhớ, thời tôi còn trẻ, nhiều người rất nghi ngờ các sản phẩm của Nhật. Ngày nay, thật khó sống nếu không có một sản phẩm Nhật trong nhà mình. Điều này không chỉ xảy ra ở nước bạn, mà trên khắp thế giới.

Người Nhật không phát minh ra xe hơi. Họ cũng không phát minh ra máy quay phim, máy ảnh, tủ lạnh, truyền hình, máy điều hòa không khí, máy rửa chén, máy hút bụi, phim chụp hình, dàn âm thanh hi-fi. Thật ra, họ không phát minh ra rất nhiều thứ. Điều họ làm chỉ là sao chép, cải tiến và phát

triển những sản phẩm đã có sẵn. Thật ra, họ chỉ vận dụng tư duy sáng tạo của mình vào những sản phẩm tương tự nhưng hãy xem họ thành công ra sao.

Có lẽ, khi đọc những gì tôi đang kể đây, bạn có thể thấy rằng cái gọi là phép lạ kinh tế của Nhật Bản xét cho cùng không phải là một phép mầu. Masanobu Tsuji, nhà chiến lược trong Chiến tranh thế giới II, đã lên kế hoạch 100 ngày tấn công châu Á, gồm cả Úc, để chiếm lĩnh dầu và nguồn khoáng chất của khu vực. Khi phát hiện ra Nhật Bản không thể chiến thắng vì khu vực này quá rộng, ông ta trở về Nhật và hoạch định sự bại trận của quân đội Nhật. Sau đó, ông ta lên kế hoạch cho cuộc chiến tranh 100 năm về kinh tế và thương mại của Nhật Bản. Có thể chúng ta không nhận ra điều đó, nhưng thật ra, giờ đây chúng ta đang nằm trong một phần của một kế hoạch xuất phát từ sự bại trận của nước Nhật.

"Khi một cung thủ bắn không trúng đích, anh ta quay lại và tìm khuyết điểm bên trong bản thân mình. Việc không bắn trúng đích chẳng bao giờ là lỗi của tấm bia cả. Để cải tiến mục tiêu của bạn - hãy cải tiến bản thân".

GILBERT ARLAND

Phải chăng là một sự trùng hợp khi cả hai cường quốc kinh tế hùng mạnh nhất hiện nay là Nhật và Đức đều là hai quốc gia bại trận trong Chiến tranh thế giới II? Có lẽ thất bại có một giá trị thật sự!

Nếu bạn nhận thấy mình thật sự không tiến triển trong công việc đã được đào tạo, hãy đào tạo lại bản thân trong một công việc hoàn toàn mới mẻ có viễn cảnh tốt đẹp hơn. Đừng giới hạn mình trong một kỹ năng. Hãy nhớ rằng con người có khả năng học những kỹ năng mới và đi vào các cuộc mạo hiểm mới. Đừng tin rằng một người chỉ nên sống và chết ở

một nơi duy nhất. Nơi những người khác thành công, bạn cũng có thể thành công.

Một số người có thể thất bại trong một cuộc mạo hiểm nhưng lại rất thành công trong một cuộc mạo hiểm hoàn toàn mới.

"Bạn không cần phải xấu hổ khi làm một kẻ thất bại... như Christopher Columbus".

Vâng, thay vì khám phá ra Tây Ấn, Christopher Columbus lại khám phá ra một trong những lục địa vĩ đại nhất trên trái đất. Và bất kể bạn dự định một cuộc mạo hiểm mới hay đang bị lạc đường, đây là một lời khuyên từ một người thông thái:

"Hãy biết rõ điều bạn sẽ làm, thực hiện nó và đừng thoái chí. Nếu bạn phạm sai lầm, hãy phạm một sai lầm vẻ vang. Điều này cũng giống như một người đi đến ngã ba đường và nói: "Tôi nên đi đường nào đây, đường này hay đường kia?" Cứ đi đi! Hãy chọn một con đường và đi. Luôn luôn có yếu tố thời gian. Mọi thứ đều có vị trí và thời điểm của nó".

GURN RUTT

Để kết thúc chương này, tôi muốn cùng bạn chia sẻ câu chuyện về một trong những người con nổi tiếng của Nhật Bản, Soichiro Honda.

Vào năm 1938, Soichiro Honda đầu tư tất cả tiền bạc của mình vào một phân xưởng nhỏ làm ra bạc pít-tông để bán cho Toyota. Để giữ được công việc làm ăn, ông phải cầm cố đồ nữ trang của vợ mình. Sau khi thử nghiệm các bạc pít-tông, Toyota làm ông bật ngửa khi nói rằng chúng không đạt tiêu chuẩn. Ông lại quay về trường học trong 2 năm vì bản thiết kế của ông bị thầy giáo và bạn cùng học xem là ngớ ngẩn. Nhưng sau 2 năm, bản thiết kế của ông được chấp

nhận. Toyota ký một hợp đồng với ông. Lúc ấy, một vấn đề mới lại nảy sinh khi chính phủ Nhật đang chuẩn bị chiến tranh đã từ chối cung cấp cho ông những vật liệu cần thiết để xây dựng nhà máy của ông. Tuy nhiên, ông đã tập hợp một nhóm người lại để "chế tạo" những vật liệu xây dựng nhà máy. Lúc chiến tranh xảy ra, nhà máy của ông bị cháy đến 2 lần và các phân xưởng chính bị phá hủy.

Thay vì chán nản, ông xông ra và huy động nhân viên nhặt nhạnh các bình xăng mà lính Mỹ bỏ đi, sử dụng chúng như những nguyên liệu thô cho nhà máy sản xuất của ông.

Rồi một trận động đất lại phá hủy nhà máy của ông và sau cùng, ông quyết định bán nhà máy sản xuất bạc pít-tông cho Toyota.

Sau đó, ông đã thành lập một vài doanh nghiệp nhưng tất cả đều thất bại. Cuối cùng, vào năm 1947, một cuộc khủng hoảng nhiên liệu khác thường đã xảy ra ở Nhật Bản thời hậu chiến. Honda thậm chí không thể sử dụng ô tô của mình để kiếm ăn cho gia đình. Trong nỗi tuyệt vọng, ông gắn một động cơ nhỏ vào xe đạp của mình và một người hàng xóm đã nhờ ông làm một chiếc tương tự, rồi một chiếc khác, một chiếc khác nữa cho đến lúc ông không còn một động cơ nào nữa. Cuối cùng, ông quyết định chế tạo các động cơ và thành lập một nhà máy để làm điều đó.

Nhưng rồi chính phủ Nhật Bản đã ban hành một đạo luật hạn chế việc sử dụng nhiên liệu. Để cung cấp nhiên liệu cho động cơ, ông phải ép nhựa thông và trộn nó với xăng để giảm bớt mùi xăng.

Để tăng vốn cho nhà máy xe môtô, ông đã viết thư cho 18.000 người có xe đạp và 5.000 người đã đặt tiền trước cho ông. Khi những chiếc xe được chế tạo xong, chỉ có một ít người trung thành mua vì chúng quá lớn! Cuối cùng, ông

thiết kế chiếc Honda Cub. Và phần còn lại của câu chuyện đã làm nên lịch sử.

Vâng, bạn sẽ làm gì khi phải từ bỏ giấc mơ của mình đơn giản chỉ vì nó không thể thực hiện được, khi tất cả mọi thứ còn lại đều thất bại?

Hãy dừng ở đây và suy nghĩ thật kỹ. Hãy viết ra những gì bạn sẽ làm khi tất cả mọi thứ còn lại đều thất bại. Đừng lật sang trang khác cho đến khi bạn đã suy nghĩ về điều này và viết ra câu trả lời của mình ở khoảng trống bên dưới.

Đây là một trong những lời khuyên vĩ đại nhất thế giới:

HÃY BẮT ĐẦU LẠI GIẤC MƠ!
VÀ CÓ MỘT GIẤC MƠ MỚI...
... NHƯ NHỮNG GÌ SOICHIRO HONDA ĐÃ LÀM!

Hãy xem xét lời phát biểu dưới đây của Albert Einstein và bạn sẽ biết tại sao có một giấc mơ hay một ý tưởng mới sau mỗi lần thất bại lại là một điều cực kỳ quan trọng:

"Những vấn đề đáng kể mà chúng ta đang có không thể được giải quyết ở cùng một cấp độ với suy nghĩ đã tạo ra chúng..."

"Những gì người ta nhìn thấy từ thành công của tôi chỉ là 1% nhưng những gì họ không nhìn thấy lại chiếm đến 99%; đó là những thất bại của tôi".

SOICHIRO HONDA

MARTIN LUTHER KING JR.
"TÔI CÓ MỘT GIẤC MƠ!"

Ông là một trong những nhà lãnh đạo phong trào đấu tranh cho quyền bình đẳng của người da đen vĩ đại nhất trong thời đại chúng ta. Ông có một giấc mơ... là một ngày nào đó, chúng ta sẽ không bị đánh giá theo màu da của mình hoặc theo độ dài của tóc, mà theo những gì chứa đựng trong bộ não chúng ta. Bài diễn văn nổi tiếng thế giới của ông "Tôi có một giấc mơ!" đã được giới thiệu trước một đám đông 250.000 người (năm 1963).

Thất bại không có nghĩa bạn là một kẻ thất bại.
Điều đó chỉ có nghĩa bạn chưa thành công mà thôi.
Thất bại không có nghĩa bạn chẳng đạt được gì.
Điều đó chỉ có nghĩa bạn đã học được điều gì đó.
Thất bại không có nghĩa bạn là một kẻ ngốc nghếch khi cố gắng
Điều đó chỉ có nghĩa bạn gan dạ, có nghị lực,
bạn có can đảm, hãy tự hào về bản thân mình.
Thất bại không có nghĩa bạn sẽ chẳng bao giờ làm được.
Điều đó chỉ có nghĩa sẽ mất thời gian lâu hơn.
Thất bại không có nghĩa bạn đã kết thúc.
Điều đó chỉ có nghĩa bạn có một cơ hội để bắt đầu lại tất cả, cố gắng làm một điều gì đó mới mẻ.
Thất bại không có nghĩa Chúa đã ruồng bỏ bạn
Điều đó chỉ có nghĩa Ngài có một ý tưởng tuyệt vời hơn
Đúng thế đấy, thất bại chẳng bao giờ là điểm kết thúc cả!

TIẾN SĨ ROBERT SCHULLER

Chương 16

Bạn sẽ làm gì nếu bạn không thể thất bại?

"Bạn dự định làm gì nếu biết mình không thể thất bại?"

TIẾN SĨ ROBERT SCHULLER

Có một số người sử dụng thất bại như một cái cớ để không làm bất cứ việc gì. Không mạo hiểm, không thất bại. Tôi thật sự hy vọng rằng bạn không phải là một người trong số họ. Nếu tình cờ, bạn có ý định nghiêng về hướng đó, xin hãy xem xét lời phát biểu dưới đây:

Hãy cho là bạn không thể thất bại. Tống khứ hai chữ đó ra khỏi đầu. Nếu vậy bạn sẽ làm gì? Hãy nghĩ thật kỹ và thành thật với chính mình.

Liệu bạn có trở thành "một ai đó" thay vì nói về "những ai đó" không?

Liệu bạn sẽ đến sống trong ngôi nhà đáng yêu kia thay vì cau nhàu trong "túp lều" hiện nay của bạn?

Liệu bạn có ngồi lái trong chiếc xe mới toanh thay vì bóp còi inh ỏi trong đống sắt vụn cũ kỹ của mình?

Liệu bạn có đi nghỉ mát vòng quanh thế giới thay vì giam mình trong phòng?

Liệu bạn có tôn trọng thay vì khinh thường những người đã cố gắng và thất bại?

Liệu bạn có dám làm những điều mà trước đây chưa ai dám làm?

NHỮNG NGƯỜI DÁM LÀM NHỮNG ĐIỀU MÀ TRƯỚC ĐÂY CHƯA AI DÁM LÀM LÀ NGƯỜI DÁM THẤT BẠI...

HỌ NÓI ÔNG ẤY MẤT TRÍ...

CHRISTOPHER COLUMBUS

(Kẻ thất bại nổi danh nhất thế giới)

Ông chẳng bao giờ biết được là mình đã khám phá ra Tân thế giới và mãi cho đến nhiều năm sau đó, sự thịnh vượng tột bậc của khu vực này mới được nhận ra. Ông vẫn nghĩ nó là một phần của Ấn Độ.

HỌ GỌI ÔNG LÀ KẺ THÔ LỖ...

MARCO POLO

Quyển sách của ông viết về các chuyến du hành đã mở mang trí óc dân châu Âu về nền văn minh Viễn Đông.

HỌ NÓI CHỈ CÓ CHIM MỚI BAY ĐƯỢC...

"Những chiếc máy để bay mà lại nặng hơn không khí là điều không thể có được."

LORD KELVIN - CHỦ TỊCH HỘI KHOA HỌC HOÀNG GIA, 1895

ANH EM NHÀ WRIGHT

Họ đã sử dụng các thiết bị của tiệm sửa chữa xe đạp của họ để chế tạo ra chiếc máy bay đầu tiên.

HỌ KHUYÊN ÔNG ĐẦU HÀNG...

Edmund Hillary đã thất bại trong con mắt của nhiều người vào năm 1951 và lại thất bại vào năm 1952 trong việc chinh phục đỉnh Everest. Vào năm 1953, ông và Tenzing Norgay, người dẫn đường sống ở vùng giáp ranh biên giới Nepal và Tây Tạng, đã là những người đầu tiên đặt chân lên điểm cao nhất - 8847,73 m của đỉnh Everest.

HỌ NÓI PHỤ NỮ KHÔNG THỂ...

"Những phụ nữ khôn ngoan và có trách nhiệm không muốn bỏ phiếu".

GROVER CLEVELAND, 1905

JUNKO TABEI

Vào năm 1975, Junko Tabei trở thành người phụ nữ đầu tiên leo đến đỉnh Everest. Là một người vợ và một người mẹ Nhật mẫu mực, bà phải đương đầu với các thử thách, vừa kiếm tiền để thực hiện cuộc thám hiểm của mình, vừa kiếm tiền để nuôi con. Bà đã leo lên đỉnh của những ngọn núi cao nhất ở 20 trong số 167 nước của Liên hiệp quốc, và dự định sẽ tiếp tục thực hiện việc này ở 147 nước còn lại.

NGƯỜI TA NÓI HỌ NÊN Ở NHÀ...

"Có lẽ một số người sẽ tự hỏi tại sao chúng tôi phải đi và leo núi trong khi ngủ ở nhà thì an toàn hơn".

TIẾN SĨ MAHATHIR PHÁT BIỂU TẠI BUỔI PHÁT ĐỘNG
DỰ ÁN MALAYSIA-EVEREST '97.

NGƯỜI TA NÓI CHÚNG SẼ TRỞ THÀNH NHỮNG THỨ "TỐT MÃ NHƯNG VÔ DỤNG"...

Tòa tháp đôi của Kuala Lumpur là tòa nhà cao nhất thế giới.

HỌ ĐÃ CƯỜI NHẠO...

Khi họ được cho biết là cuốn sách sẽ bán được một triệu bản!

"Dám thất bại" hiện đã được dịch sang 10 thứ tiếng và phát hành tại 15 nước.

HỌ NÓI ĐÓ LÀ VIỆC LÃNG PHÍ TIỀN CỦA...

DHAMMAKAYA CETIYA

Kỳ quan kiến trúc Phật giáo hiện đại quy mô nhất thế giới được xây dựng trên khuôn viên rộng khoảng 400 ha ở Wat Phra Dhammakaya, Patumthani, Thái Lan - Dhammakaya Cetiya - thể hiện khao khát hòa bình trên thế giới và đóng vai trò như một "Thánh địa" cho các Phật tử trên thế giới. Nó được xây dựng bằng những vật liệu vững chắc và tốt nhất để tồn tại ít nhất một ngàn năm với những kỹ thuật trước đây chưa bao giờ được áp dụng. Đến khi hoàn thành, người ta hy vọng nơi này có thể đón được 1 triệu người thiền định cùng một lúc!

HỌ NÓI ĐIỀU ĐÓ KHÔNG THỂ THỰC HIỆN ĐƯỢC...

"Kỷ lục chạy đua một dặm là 4 phút 12,75 giây.

Kỷ lục này sẽ không bao giờ bị phá vỡ".

HARRY ANDREWS - HUẤN LUYỆN VIÊN ĐỘI TUYỂN OLYMPIC ANH, 1903.

Năm 1954, Roger Bannister đã trở thành người đầu tiên chạy hết một dặm không tới 4 phút (3 phút 59,4 giây)

HỌ NÓI RẰNG CON NGƯỜI KHÔNG THỂ SỐNG MÀ KHÔNG CÓ MỘT QUẢ TIM...

CHRITIAAN N. BARNARD

Vào năm 1967, Chritiaan Barnard đã trở thành vị bác sĩ đầu tiên thực hiện việc cấy ghép tim người. Năm 1974, ông lại trở thành người đầu tiên cấy một quả tim thứ hai cho một bệnh nhân, nối sự lưu thông của hai quả tim này lại để chúng phối hợp hoạt động như một quả tim duy nhất.

HỌ NÓI ĐIỀU ĐÓ KHÔNG THỂ XẢY RA...

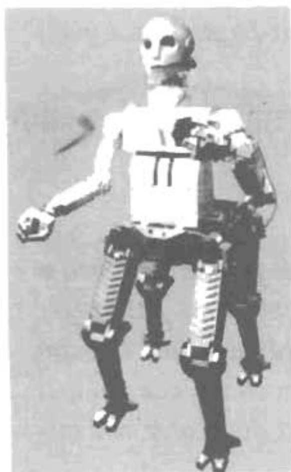
"Con người sẽ không bao giờ đến được mặt trăng dù có những tiến bộ của khoa học trong tương lai."

TIẾN SĨ LEE DE FOREST, NHÀ PHÁT MINH RA ỐNG CHÂN KHÔNG VÀ LÀ CHA ĐẺ CỦA MÁY TRUYỀN HÌNH.

Vào ngày 20 tháng 7 năm 1969, Neil Alden Armstrong, người chỉ huy con tàu Apollo 11, đã trở thành người đầu tiên trên thế giới đi bộ trên mặt trăng.

HỌ NÓI ĐIỀU ĐÓ CHỈ XẢY RA TRONG TRUYỆN KHOA HỌC VIỄN TƯỞNG...

Dolly, con cừu sinh sản vô tính đầu tiên trên thế giới là sản phẩm của Ian Wilmut và các đồng nghiệp của ông ở Viện Roslin ở Edinburgh, Scotland. Không giống bất kỳ động vật hữu nhũ nào từng sống trước đây, Dolly là một bản sao của một con cừu trưởng thành khác và không hề có cha.

HỌ NÓI CON NGƯỜI SẼ KHÔNG THỂ SÁNG CHẾ RÔBỐT ĐỂ THAY THẾ CON NGƯỜI...

Con rôbốt này do Viện khoa học và công nghệ Hàn quốc (KIST) chế tạo, có thể nói chuyện, nhìn, nghe và có khả năng thực hiện các chức năng như bất kỳ đứa trẻ nào.

"Mọi thứ có thể phát minh đều đã được phát minh".

CHARLES H. DUELL, GIÁM ĐỐC CƠ QUAN
CẤP BẰNG SÁNG CHẾ HOA KỲ, 1899.

"Con người tận dụng được năng lượng nguyên tử là điều không thể nào xảy ra".

ROBERT MILLIKEN, GIẢI NOBEL VẬT LÝ 1923.

"Ai mà muốn nghe diễn viên nói".

HARRY M. WARNER, HÃNG PHIM WARNER BROTHERS 1927, TRONG KỶ
NGUYÊN CỦA PHIM CÂM.

"Chúng ta không thích giọng hát của họ và nhạc đệm guitar đang trên đường biến mất".

CÔNG TY GHI ÂM DECCA TỪ CHỐI KÝ HỢP ĐỒNG
VỚI BAN NHẠC THE BEATLES VÀO NĂM 1962.

"Ngựa vẫn còn được sử dụng mãi, còn ôtô chỉ là một món trang sức - một mốt nhất thời".

CHỦ TỊCH NGÂN HÀNG MICHIGAN KHUYÊN LUẬT SƯ CỦA HENRY FORD
KHÔNG NÊN ĐẦU TƯ VÀO CÔNG TY ÔTÔ FORD.

"Ông có một chỗ mẻ trên răng, yết hầu của ông nhô cao quá và ông nói quá chậm".

NHÂN VIÊN ĐIỀU HÀNH CỦA HÃNG
PHIM UNIVERSAL ĐÃ NÓI THẾ KHI SA THẢI
CLINT EASTWOOD VÀO NĂM 1959.

"Anh sẽ không đi tới đâu hết... cậu bé ạ. Anh phải trở lại lái xe tải thôi".

JIMMY DENNY, NHÀ QUẢN LÝ CỦA GRAND OLE OPRY, NÓI KHI SA THẢI
ELVIS PRESLEY SAU MỘT BUỔI BIỂU DIỄN VÀO NĂM 1954.

*Khi **Helen Hayes** còn là một nữ diễn viên trẻ, cô chỉ cao có 1m52. Nhà sản xuất của cô bảo rằng chỉ cần cao thêm khoảng 10 cm nữa, cô có thể trở thành một diễn viên lớn. Cô vẫn tiếp tục sự nghiệp và trở thành "nữ hoàng của sân khấu Mỹ", dù không cao lắm!*

*Vào những năm 1940, ý tưởng của **Chester Carlson** bị 20 công ty, trong số này có cả một số công ty lớn nhất nước, bác bỏ. Sau 7 năm bác bỏ, vào năm 1947, ý tưởng của ông đã được chấp nhận. Ý tưởng đó chính là máy **Xerox** - máy sao chụp không dùng mực ướt.*

"Tốt hơn hết là cô học làm thư ký, hoặc là lấy chồng".

EMMELINE SNIVELY, GIÁM ĐỐC CỦA HÃNG NGƯỜI MẪU BLUE BOOK
NÓI VỚI MARILYN MONROE VÀO NĂM 1944.

***Socrates** bị gọi là "một kẻ xấu xa làm đồi bại thanh niên".*

"Cô hoàn toàn không có năng lực".

HÃNG JUDGES NÓI VỚI LIV ULLMAN, NGƯỜI SAU NÀY SẼ HAI LẦN ĐƯỢC
ĐỀ CỬ GIẢI OSCAR NỮ DIỄN VIÊN XUẤT SẮC NHẤT.

***Alexander Graham Bell** bị một giám đốc ngân hàng giận dữ ra lệnh cho ông ngay lập tức phải lấy "món đồ chơi đó" ra khỏi văn phòng của ông ta. Hóa ra, "món đồ chơi đó" chính là cái điện thoại.*

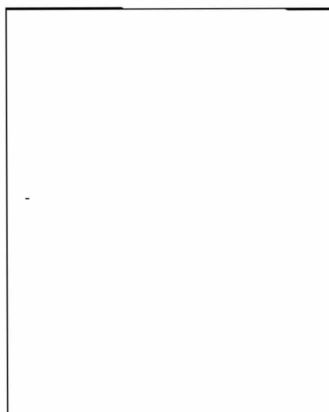
***Sears & Roebuck** đã mất đến phân nửa đời sáng lập đầu tiên, nhưng lại có được một tài sản lớn vào năm 1895. Roebuck đã bán hết cho Sears với giá 25.000 USD. Ngày*

nay, Sears nổi tiếng với việc bán lượng hàng trị giá 25.000 USD chỉ trong 16 giây!

Khi ***F. W. Woolworth*** *nêu ra ý tưởng về một-đồng-kẽm-và-một-hào (đồng 5 xu và đồng 1 hào) với ông chủ, chủ của ông đã bác bỏ thẳng thừng và nói rằng "ý tưởng này quá mạo hiểm và cũng không có đủ hàng hóa để bán với 5 và 10 xu". Nhiều năm sau, người ta nghe người chủ cũ bình luận: "Cho đến khi tôi tính toán ra, mỗi một từ tôi đã dùng để bác bỏ Woolworth làm tôi mất khoảng 1 triệu đôla".*

HỌ ĐÃ NÓI ANH/CÔ ẤY KHÔNG THỂ...

HÃY DÁN
MỘT TẤM HÌNH
CỦA BẠN
Ở ĐÂY

HỌ TÊN

WILLIAM HENRY GATES III

Được xem là một trong những cá nhân giàu nhất thế giới, tài sản riêng của Bill Gates được ước lượng khoảng 53 tỉ đôla (162 tỉ RM) vào ngày 10-3-2010 (theo *Forbes*).

Từng là chủ tịch hãng Microsoft, ông có thu nhập khoảng 400 triệu USD (1,22 tỉ RM) mỗi tuần!

Sau khi bỏ học nửa chừng, ông thành lập Microsoft với một người bạn vào năm 1975. Gates thích thuê những người đã từng phạm sai lầm. "Điều đó chứng tỏ họ dám mạo hiểm", ông nói. Trò chơi yêu thích lúc còn bé của ông là MẠO HIỂM.

MẠO HIỂM

Cười nhạo là chấp nhận thành kẻ ngốc

Khóc lóc là chấp nhận thành kẻ ủy mị

Chìa tay ra là chấp nhận liên lụy

Biểu lộ cảm xúc là chấp nhận phơi bày con người thật của bạn.

Đưa các ý tưởng, giấc mơ của bạn ra trước đám đông là chấp nhận sự thất bại của chúng.

Yêu là chấp nhận không được yêu lại.

Sống là chấp nhận chết.

Hy vọng là chấp nhận tuyệt vọng.

Thử là chấp nhận thất bại.

"Cứ mỗi một thành công kiểu Bill Gates ở Mỹ, lại có đến 5.000 thất bại".

MỘT NHÀ PHÂN TÍCH CỦA TRUNG TÂM MITI, NHẬT BẢN

"Nếu không một ai dám chấp nhận mạo hiểm, thì Michelangelo đã vẽ bức tranh ở nhà nguyện Sistine trên sàn".

NEIL SIMON - NHÀ SOẠN KỊCH ĐOẠT GIẢI THƯỞNG PULITZER

"Cẩn trọng, vâng. Nhưng những ông chủ ngân hàng muốn lúc nào cũng chắc chắn, không dám mạo hiểm, sẽ chỉ là những người cho vay tiền hoặc các trùm cho vay nặng lãi".

TIẾN SĨ MAHATHIR MOHAMAD - THỦ TƯỚNG CỦA MALAYSIA

"Hãy mơ những gì bạn dám mơ
Hãy làm những gì bạn dám làm
Và hãy là cái gì bạn dám là".

TIẾN SĨ WALTER DOYLE STAPLES

BENIGNO (NINOY) AQUINO JR.

"Tôi thà chết đứng với danh dự còn hơn sống quỳ gối trong xấu hổ".

Sinh năm 1933, Ninoy, như tên thường gọi, có một giấc mơ và một nỗi ám ảnh bất tận là trở thành Tổng thống Philippines. Từ một phóng viên đẳng cấp thấp, ông trở thành một nhà báo và chính khách. Ở tuổi 22, ông trở

thành thị trưởng trẻ nhất của tỉnh ông, nhưng sau 7 tháng điều hành chính quyền tỉnh, ông bị truất quyền vì tính đến ngày bầu cử, ông còn thiếu 19 ngày nữa mới đủ tuổi theo qui định. Từ đó về sau, "Cậu bé thị trưởng" dồn hết tâm trí vào cuộc vận động tranh cử Tổng thống. Ở tuổi 28, ông trở thành thống đốc trẻ nhất của Philippines. Năm 1967, ông trở thành Thượng nghị sĩ trẻ nhất ở Philippines ở tuổi 34. Ninoy Aquino Jr. đã chuẩn bị sẵn cho chiến dịch tranh cử tổng thống năm 1973, nhưng hy vọng của ông đã tiêu tan khi đất nước bị đặt dưới tình trạng thiết quân luật vào năm 1972 và tất cả các cuộc tuyển cử đều bị hủy bỏ. Ông bị bắt và bị giam trong các nhà tù quân đội trong 7 năm và 7 tháng (trong đó có 24 tháng bị biệt giam). Ngoài việc bị giam giữ, ông còn lãnh bản án tử hình về tội "đảo chính" và các "tội ác khác". Cuộc sống đối với ông và gia đình là "địa ngục". Để phản đối sự bất công mà ông phải chịu đựng, ông thực hiện cuộc tuyệt thực suýt nữa giết chết ông - việc này buộc Tổng thống lúc bấy giờ là Marcos phải phóng thích ông, cho ông sang Mỹ để chữa trị và phẫu thuật với điều kiện là ông không được nói về đất nước và không trở về Philippines nữa.

Năm 1983, dù đã được cảnh báo về một âm mưu ám sát nếu quay trở về, Ninoy Aquino Jr. đã bất chấp lời khuyên của những người thân, trở về quê nhà. Ông đã có thể chọn cách dễ dàng để thoát ra khỏi sự nguy hiểm đe dọa mạng sống của ông bằng cách xin tị nạn chính trị ở Mỹ. Nhưng ông đã chọn cách đương đầu với số phận vì cảm thấy việc chia sẻ những nỗi khổ với nhân dân mình trong thời kỳ khủng hoảng chính là trách nhiệm của ông. Ông trở về để giúp người dân giành lại các quyền và sự tự do đã mất bằng phương thức bất bạo động và đấu tranh cho một cuộc hòa giải dân tộc dựa trên sự công bằng.

Vào ngày 21-8-1983, Ninoy Aquino bị bắn chết tại sân bay quốc tế Manila chỉ 50 giây sau khi rời khỏi băng ghế máy bay. Người lẽ ra sẽ thành tổng thống đã trở về nhà – lần cuối cùng – sau cuộc lưu vong.

Tuy nhiên, cái chết của ông đã mở đầu quá trình sụp đổ của Ferdinand Marcos và trớ trêu thay, đã biến vợ ông, Corazon Aquino, từ một người nội trợ bình thường thành nữ tổng thống đầu tiên của Philippines - trả lại cho đất nước ông giấc mơ về nền dân chủ ấp ủ từ lâu.

KIM DAE JUNG

"Người đấu tranh cho tự do và công bằng sẽ không bao giờ thất bại. Dù họ có thể bị coi là những kẻ thất bại suốt cuộc đời mình, lịch sử sẽ luôn luôn coi họ là những người chiến thắng".

Kim D.J. là người con thứ hai được sinh ra trong một gia đình nông dân trên hòn đảo nhỏ Ha Eui, Hàn Quốc. Trong những năm đầu đời, Kim không được đi học ở trường nhưng có niềm say mê sách vở và triết học. Chỉ đến năm 1937, khi cha mẹ ông chuyển đến vùng Mokpo trên đất liền, ông mới được đi học ở trường. Tuy nhiên, khi Chiến tranh thế giới II kết thúc, khi các trường học đều bị đóng cửa, Kim phải bắt đầu làm việc trong ngành hàng hải. Trong một chuyến đi làm ăn đến Seoul, Kim đã nhìn thấy sự đau khổ của người dân do nền chính trị tồi tệ gây ra. Đó chính là lúc khởi đầu một sự nghiệp chính trị khiến ông phải đối diện với cái chết 5 lần, bị đánh đập, bị bắt cóc, bị giam 6 năm trong tù và trải qua 10

năm lưu đày. Nhưng càng bị ngược đãi, ông lại càng trở nên nổi tiếng. Trong ngục, Kim tự học tiếng Anh, nghiên ngẫm những tác phẩm của Mạnh Tử, Plato, Bertrand Russell và Abraham Lincoln. Ông mang theo một quyển từ điển bỏ túi và liên tục tra cứu các từ mới. Có lần ông bị tuyên án tử hình vì tội phản quốc. Nhưng mạng sống của ông được bảo toàn khi Mỹ can thiệp. Bản án của ông được giảm xuống thành án tù chung thân và sau đó ông được đưa lên máy bay sang Mỹ.

Điều trớ trêu của số phận là ứng cử viên 3 lần thất cử chức tổng thống này cuối cùng cũng nắm quyền lãnh đạo một đất nước đã phát triển một cách ngoạn mục từ cảnh điêu tàn của chiến tranh. Nhưng đối với Kim, mọi sự không dễ dàng. Khi ông nhậm chức tổng thống, nền kinh tế của Hàn Quốc đang khủng hoảng trầm trọng và lệ thuộc vào Quỹ tiền tệ Quốc tế (IMF). Vâng, mọi thứ mà ông đã trải qua trong cuộc đời mình được dành cho giây phút này đây - lãnh đạo đất nước thoát khỏi cuộc khủng hoảng kinh tế lớn nhất kể từ sau chiến tranh.

Lời đề tặng người bị thất bại

Hôm nay, tôi ca ngợi những thất bại của những năm trước. Tại sao ư?

Vì lý do dưới đây:

Khi tôi lật đến những trang sử về cuộc chiến đấu của con người để làm cho thế giới chúng ta trở thành một nơi tốt đẹp hơn, tôi thấy được "những thất bại" của quá khứ - những thất bại có ý nghĩa với nhân loại hơn những cái gọi là thành công được ghi nhận trong lịch sử thế giới.

Hôm nay tôi xin ca ngợi Socrates - vì tôi nhìn thấy gương mặt thô kệch của ông lúc ông đứng ở nơi cuối cùng của đường ray được gọi là thất bại, ngước mắt nhìn lên trong những khoảnh khắc dường như vĩnh cửu, trước khi ông uống chén thuốc độc mà những kẻ hành hạ ông đã bắt ông phải uống.

Hôm nay tôi xin ca ngợi Christopher Columbus - vì tôi thấy ông, một tù nhân giữa đống dây xích, "phần thưởng" dành cho ông vì sự hy sinh của ông trong việc giong buồm đến những vùng biển chưa được biết đến trên bản đồ để khám phá ra một lục địa vô danh và chứng minh rằng trái đất tròn.

Hôm nay tôi xin ca ngợi Thomas Paine - vì tôi nhìn thấy gương mặt của người mà người Anh tìm cách bắt giữ va giết vì là kẻ khởi xương cuộc Cách mạng Mỹ. Tôi thấy ông đang

nằm trong một nhà tù bẩn thỉu ở Pháp, như thể ông đang bình tĩnh chờ đợi, dưới bóng của máy chém, cái chết mà ông mong đợi sẽ đến với ông vì điều ông đã làm nhân danh nhân loại.

Hôm nay tôi xin ca ngợi Martin Luther King Jr. - vì tôi thấy ông đang bị bắn hạ bởi một viên đạn của một tên bắn tỉa - "phần thưởng" ông nhận được vì truyền bá tình yêu thương và hòa bình cho nhân loại.

Hôm nay tôi xin ca ngợi "người đàn ông xứ Galilée" (Chúa Jesus) - vì tôi thấy gương mặt buồn bã của ông khi chịu đau đớn trên thập tự giá ở Calvary, "phần thưởng" ông nhận được vì sự hy sinh cho nhân loại.

Vâng, hôm nay tôi xin ca ngợi tất cả những ai là người đang và sẽ thất bại, và tất cả những anh hùng chưa được ca ngợi - những người đã thất bại cho nhân loại.

Ồ, làm một người thất bại như thế,

Để được ghi tên trong sử sách, như một người dũng cảm đối mặt với sự phê phán;

Như một người dám thất bại và đặt tính nhân văn lên trên cá nhân, nguyên tắc đạo đức lên trên lợi ích vật chất!

Những "kẻ thất bại" như thế chính là niềm hy vọng của thế giới.

Hỡi những con người bị liệt vào danh sách "những kẻ thất bại", hãy tiến lên!

Đâu đó trong thế giới công việc sẽ luôn có chỗ cho bạn.

Không thất bại nào được ghi lại trong biên niên sử của những con người chân thật, mà là của những con người khiếp nhược, những người thất bại và không dám cố gắng lần nữa.

Hôm nay tôi xin ca ngợi người thất bại.

Mỗi thất bại là một bài học khiến con người phải thử nghiệm một phương pháp mới trước đây chưa bao giờ tính đến.

MỤC LỤC

DÁM

THẤT BẠI

Billi P.S. Lim

Trần Hạo Nhiên *dịch*

Chịu trách nhiệm xuất bản: NGUYỄN MINH NHỰT

Biên tập: VĨNH THẮNG

Bìa: BÙI NAM

Sửa bản in: THANH KHƯƠNG

Kỹ thuật vi tính: MAI KHANH

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành phố Hồ Chí Minh

ĐT: 39316289 - 39316211 - 38465595 - 38465596 - 39350973

Fax: 84.8.38437450 - E-mail: nxbtre@hcm.vnn.vn

Website: http://www.nxbtre.com.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

Phòng 602, Số 209 Giảng Võ, P. Cát Linh, Q. Đống Đa, Hà Nội

Điện thoại: 04.37734544

Fax: 04.35123395

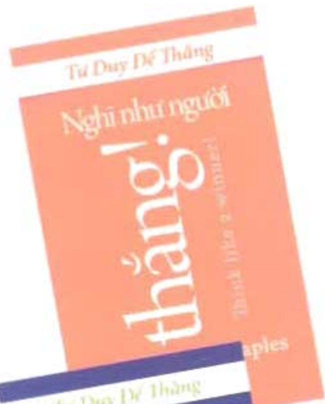
E-mail: chinhanh@nxbtre.com.vn

Khổ: 13cm x 20,5cm, số: 164-2011/CXB/479-346/Tre

Quyết định xuất bản số 104/QĐ-Tre, ngày 2 tháng 3 năm 2011

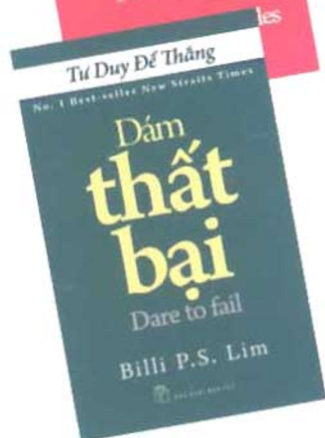
In 2.000 cuốn, tại Xí nghiệp In Nguyễn Minh Hoàng

In xong và nộp lưu chiểu quý I năm 2011

Tư Duy Để Thắng
Nghĩ như người
thắng!
Think like a winner!

Tư Duy Để Thắng
Làm sao để
thua?
How to be a complete and utter fail-
ure in life, work and everything

Tư Duy Để Thắng
Sức mạnh để
thành
công
Power to win

Tư Duy Để Thắng
No. 1 Best-seller New Straits Times
Dám
thất
bại
Dare to fail
Billi P.S. Lim